

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

SUSAN MALLERY

Aşkın İki Yüzü

SAVAŞIN ACILARIYLA ÖRSELENMİŞ BİR ADAM ÖZGÜRLÜĞE SUSAMIŞ, AZİMLİ BİR KADIN ENTRİKALARLA ALEVLENEN, TUTKULU BİR AŞK.

Skye Titan'ın zengin babası kızının hayatını yönetebileceğini düşünmektedir. Kocasının ölümünün ardından kızıyla bir başına kalan Skye ise eskisi gibi itilip kakılmamaya kararlıdır. Özellikle de hayatının aşkı olan adam sekiz uzun yıldan sonra Teksasa dönmüşken...

Eski SEAL komandosu Mitch Cassidy savaşta yaralanıp eve döndüğünde artık her şeyin farklı olduğunu görür. Ancak aradan geçen sekiz yıl, genç adamın Skye'a karşı tutkusunu ve ihanetinin acısını köreltmemiştir. Genç kadının dudaklarından pişmanlık dolu sözler dökülmesini istemektedir. Mitch geçmişi unutup Skye'ı babasından kurtarıırken kendi kırık kalbini de onarabilecek midir?

“Mallery bir kez daha ne kadar iyi bir yazar olduğunu ispatlamış.
Bir romans bundan daha iyi olamaz.”

Booklist

“Susan Mallery güçlü ve tutkulu temeli olan,
harika bir romans yaratmış.”

Harriet Klausner

SUSAN MALLERY

AŞKIN İKİ YÜZÜ

İngilizceden Çeviren:

Gizem Onat

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Abd. M. A.

BİRİNCİ BÖLÜM

"KIZIMLA EVLENMENİ istiyorum."

Skye Titan çalışma odasının kapısına uzanırken içinde iki içki kadchi ve aperatif tabağı olan küçük tepsiyi tek elinde tutarken bir denge sorunu yaşadı. Ani nefes kesilmesi, bu dengesizliği sadece daha da karmaşık bir duruma getirdi.

Otuz saniye öncesine kadar babasının söyleyeceği hiçbir şeyin artık onu şaşırtamayacağını düşünüyordu. Yanılmıştı.

Yine küçültücü bir tavır, diye düşünürken, Jed Titan'ın bu yorumunun bir damat satın almakla mı yoksa bir kız satmakla mı ilgili olduğunu merak etti. Konu Jed Titan olunca bundan emin olamıyordu.

"Izzy'yle mi?" diye sordu diğer adam, aradaki kalın kapıya rağmen sesi oldukça net duyuluyordu.

"Hayır, Skye'la."

"Ah."

Skye sabırsızlıkla bekledi.

"Ah?" Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Saniyeler geçtikçe huzursuzluğu artmaya başladı.

“Galiba o da olur,” dedi diğer ses sonunda.

Skye irkilerek homurdandı. Kelimeler kalp atışlarını hızlandırmıştı. Ne kadar da etkileyici. Çalışma odasına girdiğinde T.J. Boone’un üzerine *atlamadan* durmayı nasıl başaracaktı?

İyi eğitilmiş bir ev sahibesi olmasa, saygılı bir kız evlat olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu, o kapıyı iterek açıp elindeki içkileri ikisinin de suratına fırlattıktan sonra bir daha dönmek üzere evi terk ederdi.

“Seni lanet olası bencil ahmak,” diye mırıldandı, bu sözleri T.J.’e mi yoksa babasına mı sarf ettiğini bilmiyordu. İkisi de hak etmişti.

Nefesini düzeltmek için kendini zorladı, sonra yatak odasındaki kuvette, sıcak köpüklü suların içinde yattığını hayal etti. Çenesine kadar gelen köpükler ve keyfini yerine getirecek bir kadeh beyaz şarap... Sakinleşerek kendini kontrol altına almayı başardı. Doğru olanı yapacaktı çünkü o öyle biriydi. İyi kız, lanet olsun. Babası ve T.J gibi adamlara içki servisi yapan kız.

Skye çalışma odasının kapısını açtı ve içeri adımını attı. İki adam bilyardo masasının hemen yanında duruyorlardı. Babası hiç istifini bozmazken T.J hafifçe huzursuzlandı. Sanki söylediklerini Skye’in duyup duymadığını merak eder gibi bir hali vardı.

Skye gülümseyerek bu başarılı iş adamına içkisini sundu, keşke önceden içine tükürmüş olsaydı.

“T.J.,” dedi.

“Skye.”

Sarışın, mavi gözlü, hoş bir adamdı. Uzun boylu ve iyi giyimliydi. Bir Teksas çocuğuydu ve muhtemelen de çekiciydi ama insanın beyninde “Galiba o da olur,” cümlesi zıplayıp dururken bunu anlamak zor oluyordu.

Aperatifleri köşedeki masanın üzerine bıraktı. “İstediğin başka bir şey var mı, baba?” diye sordu.

“Hayır, yok, Skye.”

“O zaman size iyi geceler diliyorum.”

Ev sahibeliği görevi tamamlanmıştı, için için öfkeden köpürüyor olmasına rağmen sessizce odadan çıkarak merdivene yürüdü. Üçüncü kata vardığında koridorun solundaki son odaya doğru ilerledi. Gün içinde burası ana renklerle döşenmiş, aydınlık bir mekândı. Pencerenin yanındaki büyük yatak meraya bakıyordu. Geceleri buraya gölgeler hâkim oluyordu ama yedi yaşındaki Erin hiçbir zaman karanlıktan korkmamıştı. O hiçbir şeyden korkmazdı. Bu özelliğini babasından almış, diye düşündü Skye gıpta ederek.

Erin örtülerin altında kıvrılmış, küçük bir yığın halinde yatmış uyuyordu. Skye yatağın kenarına oturarak kızına baktı.

“Seni seviyorum, Tavşan Surat,” diye fısıldadı.

Erin kıpırdamadı.

Skye ayağa kalktı ve birkaç adım ötedeki yatak odasına yöneldi. Ondan bir yaş küçük olan kız kardeşi Izzy büyük yatağa serilmiş televizyon seyrediyordu. Skye odaya girince televizyonun sesini kapattı.

“Senin odanda televizyon yok mu?” diye sordu Skye.

“Elbette var ama seninkinden izlemek daha eğlenceli. Adam kim?”

“T.J. Boone. İsteddiği de sensin.”

Izzy doğruldu, siyah kıvrıcık saçları başının etrafında bir hale oluşturdu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Skye banyoya giderek küvetin musluğunu açtı. Sular hızla akarken içine köpüren yasemin kokulu banyo yağı attı.

“Jed, T.J.’e kızıyla evlenmesini istediğini söyledi. T.J. seni sordu ama Jed ona mezada çıkarılan kızının ben olduğumu söyledi, T.J. *oldukça* uzun bir süre duraksadıktan sonra benim de uygun olabileceğimi belirtti.” Skye yatak odasına döndü ve usulca bir küfür savurdu. “Koca bir şişe şarap getirmeyi elbette unuttum.”

Izzy ayağa fırladı. “Sen ne diyorsun? Elbette seni istiyor. Sen muhteşemsin.”

Bu konuyu uzatmak oluyordu ama Skye bu iltifatı reddetmeyecekti.

“Önemi yok,” dedi içini çekerek. “Jed’in benim için koca seçmesine izin vermeyeceğim. Bunu daha önce yaşadım.”

“Ve payına düşeni aldın,” diye ekledi Izzy yardım etmek adına.

Skye bundan fazlasını yapmıştı. Söz konusu şahısla babasının isteği üzerine evlenmişti. Çünkü doğru olan buydu, en azından o zamanlar gözüne öyle görünmüştü.

“Neyse ki karakterim güçlü,” dedi Skye, yaşamının her nedense onu tatmin etmediğini düşünerek. “Bundan eminim. Bu gücüm olmasaydı bugün hâlâ ayakta duruyor olmazdım. Yirmi altı yaşında bir dulum ve bekâr bir anneyim. Artık yaşamımı benim idare etmem gerekmez mi?”

“Ediyorsun,” dedi Izzy, sonra omuz silkti. “Sayılır.”

“Harika. Yeryüzündeki ezikler için tam bir rol modeliyim.”

“Sen ezik değilsin.”

Skye başını iki yana salladı. “Affedersin. Bu tek kişilik bir acıma partisi. Seni de katmak gibi bir niyetim yoktu. Neden alt kata inip kendini T.J.’e göstermiyorsun? Ona asla sahip olamayacaklarını göster.”

Izzy kaşlarını çatı. “İyi misin? Burada kalıp sana eşlik edebilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Banyo yapıp inkâr denizinde yüzeceğim.” Şu anki ruh hali sadece T.J’in bariz reddedişinden dolayı değildi. Onunla ya da bir başka erkekle ilgilenmiyordu. Derdi bir kez daha hayatını kontrol altına alabileceğini düşünen babasıyla ilgili. Çünkü kendisi ona izin vermişti... Hem de pek çok kez.

“Sk-ye.” Izzy adını heceleyerek söylemişti. “Susmam için yalvarana kadar *The Sun Will Come Out Tomorrow*’u söylememe sebep olma sakın çünkü bunu yaparım.”

Skye güldü. “Tamam, iyi olacağım. Şimdi git ve sorun çıkar. Böylelikle ikimiz de kendimizi iyi hissederiz. İyi olacağım. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Her şey yarın sabah çok daha güzel görünecek.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Izzy küçük bir tereddüitten sonra odadan ayrıldı. Skye banyoya dönerek suyu kapadı. Saçlarını topladı, soyundu ve küvete girdi. Gözlerini kapatıp nefesini yavaşlatmasına rağmen T.J. ile Jed arasında geçen konuşma hâlâ kulaklarındaydı. Gittikçe daha da kızıyordu. Özellikle de kendine. Ondan istenen her şeyi yerine getiren kibar bir insan olmasına...

“O tür insanlardan nefret ediyorum,” dedi boş banyoda. Peki, neden onlardan biri olmuştu?

IZZY, T.J. evin ön verandasına çıkana kadar bekledi. Burada karanlığın içine saklanıp çok eğlendiğini düşündüğü ablalarını gözetleyerek büyümüştü. Gizlenmeye çok alıştı.

1 The Sun Will Come Out Tomorrow: Annie müzikalinden bir şarkı. “Güneş Yarın Doğacak”. (ç.n.)

T.J.'in kendisini fark etmediğinden emin olunca arkasından usulca yaklaştı ve “Selam,” diye seslendi. Adamın sıçradığını görünce gülmek için kendini zor tuttu.

“Tanrım,” diye bağırdı T.J. ona dönerken. “Beni korkuttun.”

“Güzel. Anladığım kadarıyla çok yakında ağabey kardeş olacağız. Bu oldukça havalı. Hep bir ağabeyim olsun istemişimdir. Bana pek çok şey öğretebilirsin.”

T.J. ondan yaklaşık yirmi beş santim kadar uzundu ama bu Izzy'yi hiç de ürkütüyordu. Adil bir dövüş peşinde değildi ve bu pisliği dizlerinin üzerine çöktürmek için her fırsatı kullanmaya hazırды. Onu korkutmak da keyif veren ekstra bir ödöl olmuştı.

“Ağabey ve kardeş mi?”

“Skye’la evlenmiyor musun? En azından o bana öyle söyledi.”

T.J. bu kez daha saldırgan bir küfür savurdu. “Duydu demek ki. Böyle bir niyetim yoktu.”

En üst basamakta duruyordu. Izzy yuvarlanışını görebilmek için bir anlığına onu itmek istedi. “Jed sana Skye’ı önerdiğinde tereddüt etmişsin. Bunu yapmana çok şaşırdım. Skye senin gibi on tanesine bedeldir.”

“Dur bir dakika. Tereddüdüm Skye konusunda değildi. O güzel bir kadın.”

“Ne yani, aletin boyutlarından mı çekindin?” diye pis pis sırtarak araya girdi Izzy.

“Babana önemli bir noktayı gösteriyordum.” Merdivenin başındaki direğe yaslandı. “Ayrıca bilgin olsun aletimin boyutlarından hiçbir şikâyetim yok.”

“Kadınların çoğu karşındakine bu konuda yakınmaktan çekinirler. Hayal kırıklığına uğradığımızda bunu kendi aramızda paylaşıyoruz.”

Sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Sen bayağı küstah çıktın.”

“Bende asla göremeyeceğin başka pek çok şeyde var.”

“Bahse girer misin?”

Izzy adamın açık açık konuşmasından hoşlanmıştı ama Jed’e Skye’la evlenmekten bahsederken kendisiyle flört etmesinden hoşlanmamıştı.

“Jed kızlarım birbirine düşürmeden hiç hoşlanmayacaktır. İnan bana kızdırmak istemeyeceğin tiplerdendir.”

“Belki de hangi kıızıyla evleneceğimi pek de umursamıyordur.”

“Beni yakalayamazsın, yakalasan bile başa çıkamazsın.”

“Bu kulağa bir meydan okuma gibi geliyor.”

Izzy bu yorumu duymazdan geldi. “Daha açık konuşayım, bir daha kız kardeşimi incitirsen bir yılanla göz göze gelmeyi başına geleceklere tercih edersin.”

T.J., Izzy’nin ayaklarına baktıktan sonra bakışlarını yukarı doğru çıkardı. “Beni alaşağı edebileceğini mi düşünüyorsun?”

“En kötü günümde bile bunu yapabilirim. Pis dövüşürüm.”

“Ben de öyle, küçük kız.”

Izzy bu bilgiyi ileride kullanmak üzere zihninin bir yerine koydu. “Bu küçük sohbetimizi kardeşime anlatacağım. Titan kızları her zaman birbirlerine sadıktır. Bunu sakın unutma.”

“Sürekli olarak tavsiye veriyorsun. Bunlara ihtiyaç duyduğum kimsine nereden kapıldın?”

“Üzerinden amatörlük akıyor.”

MITCH CASSIDY ARABAYI çiftliğin girişinde durdurdu. Burada büyülmüştü ama dokuz yıldır buraya hiç gelmemişti. Birkaç deği-

şiklik olmasını elbette ki bekliyordu. İstese de istemese de hayat hep ilerliyordu ne de olsa ama bu kadarını da tahmin etmemişti.

Açık metal kapıların üzerindeki yazıyı okudu. Kapılar hiçbir yere bağlı değildi sadece gösteriş olsun diye oraya konmuşlardı. “Cassidy Çiftliği. Sertifikalı organik sığır ve açık alanda yemlenen kümes hayvanlarının yuvası.”

“Bu da nesi?”

Onu en çok rahatsız edenin hangisi olduğundan emin değildi; “sertifikalı organik” ifadesi mi yoksa *kümes hayvanları* mı?

“Tavuk mu? Lanet olası tavuklarımız mı var?”

Tavuklardan nefret ederdi. Gürültücü ve pasaklı şeylerdi. Hem burası Teksas’tı. Ailesi sığır yetiştirirdi. Bu neredeyse yüzyıldır böyleydi. Cassidy servetinin kaynağı buydu. Çiftlikteki kadınlardan biri yumurtası için tavuk yetiştirmek isterse, o aptal kuşlar gözden uzak bir kenarda yetiştirilir ve adlarından bile bahsedilmezdi. Bir tabelada tavuklar konusunda asla böbürlenilmezdi.

Sol ayağı ağrıdı. Onu ovalamak için eğildiği sırada artık sol ayağının olmadığını hatırladı. Artık bir SEAL² olmamasının sebebi dizinin altından yapılmış olan ampütasyondur. Sonunda eve gelmesinin sebebi de buydu.

Bir küfür daha savurduktan sonra arabayı giriş yoluna sokarak eve doğru ilerlemeye başladı. Mükemmel bir dünyada olsalar kimse fark etmeden sessizlik içerisinde çiftlikte belirir ve normal yaşamına geri dönerdi. Ama insanın başına pek çok şey geliyordu ve hayat hiç de mükemmel değildi.

2 Amerika Birleşik Devletleri Donanması’nın özel kuvvetler birimi. (ed.n.)

Çiftliğe ait yolda yaklaşık iki kilometre boyunca arabayı sürdü. İki yanda beyaz çitler vardı. Sağda atlar solda da ödüllü boğalar yer alıyordu. Refahın yolu toynaklardan geçiyordu.

Virajı döndü, koruluktan geçti ve büyüdüğü evi gördü. İki katlı, etrafı verandayla çevrili, yayvan konumlu bir yapıydı. Bel hizasına kadar büyümüş olan çiçekler meltemle birlikte salmıyorlardı. Kartpostallarda yer alan resimlere benziyordu. Mitch neredeyse öyle olmasını dileyecekti.

Fidela onun varacağı anı kaçırmamak istermiş gibi verandada öne doğru eğilmiş duruyordu. Kamyonete doğru koşarak onu eve daha biraz yolu varken zorla durdurdu.

Fidela ellisine yaklaşmıştı, buna rağmen altı yaşındaki bir çocuk kadar hızlıydı ve Mitch kamyonetten sakarca kendini dışarı atmadan ona ulaşmıştı. Çakıllı yola inmeyi başardı ama bacak kasları onu yeni ve acı verici protezinin üzerinde tutmaya çabalarırken neredeyse dengesini yitiriyordu.

“Döndün!” dedi kahverengi gözlerinden yaşlar akarken. “Sonunda. Gittiğin günden beri bunun için dua ediyorum. Tanrı güvenliğinin için ettiğim dualardan sıkıldı. Aslında sen de buna yardımcı olabiliydin, biliyorsun. Bu kadar tehlikeli bir işi yapmasan da olurdu. Ama hayır. Sen inancımı sınamayı seversin.”

Fidela, Mitch’in yüzünü avuçladıktan sonra, gerçek olduğuna inanmak istiyormuş gibi ellerini omuzlarına oradan da kollarına indirdi.

“Buradan ayrıldığından daha uzunsun ama çok daha zayıfsın. Mitch, gözlerinde büyük bir hüznün var. Ama artık evdesin, öyle değil mi? Benimle ve Arturo’yla birlikte. Çiftlik seni iyileştirecek, sana ata binemeyecek kadar şişmanlayıncaya kadar hep en sevdiğin yemekleri pişireceğim.”

Yaşların arasından gülümsedi ve ona inanılmaz bir güçle sarılarak nefes almasını bile engelledi.

Fidela, Mitch'in doğduğu günden önce bile genç adamın hayatının bir parçasıydı. Arturo onu çiftliğe genç gelini olarak getirmişti. Fidela annesine yardım ederken Arturo da çiftlik işleriyle ilgilenmişti. Ebeveynleri bir yerde uzun süre kalmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, onlar uzun seyahatlere çıktıklarında Mitch'e hep Arturo ile Fidela bakmıştı.

Mitch de ona sarıldı, usulca, tereddütle hem hatırlamak hem de unutmak isteyerek. Dengesini sağlamaya odaklanmıştı, tüm ağırlığını olması gereken yere vermişti. Bir zamanlar yaparken düşünmediği kolay işlerden biri daha...

"Tam sevdiğin gibi *enchilada*³ ile fasulye yaptım. Turta, meyveli pasta ve en sevdiğin yemeklerden var. Odan hazır, giriş katında ama şimdilik. Doktor aradığında öyle olmasını söyledi. Sadece şimdilik."

Mitch doktorun daha başka neler söylediğini merak etti. Mitch zor bir hasta olduğunun farkındaydı. Her şeyin mutlaka bir sebebi olduğu, Tanrı'nın bir kapıyı kaparken diğerini açtığı gibi saçmalıklarla hiç ilgilenmemişti. Mitch diğer kapıyla ilgilenmiyordu. Bacağının yarısının kopmasına sebep olan patlamadan önceki yaşamını geri istiyordu.

"Gitmeliyim," dedi Fidela'yı itip kamyonetine dönerek. "Geri geleceğim."

Fidela dudakları titreyerek ona baktı, Mitch oradaki duyguyu adlandırmak istemiyordu. Muhtemelen acımaydı. Hem neden olmasındı?

3 Enchilada: Meksika mutfağına özgü, böreğe benzer acılı bir yemek. (ç.n.)

Sürücü kapısını çarparak kapadı ve motoru çalıştırdı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Buradan ne kadar uzağa gidebilirse o kadar uzağa gidecekti sadece.

Ağılın etrafından dolandı ve toprak yoldan otlaklara doğru ilerledi. Çitler yenilenmişti ve oldukça iyi durumdaydılar. Sağında bir sürü tavuğa benzeyen bir şey görünce başını önüne, gittikçe yükselen yamaca çevirdi. Bulunduğu yerden Cassidy arazilerini sığırların karanlık gölgelerini görebiliyordu. Bu mesafeden bakınca değişiklikler pek göze çarpmıyordu.

Kamyonetten çıktı ve bir adım atınca irkildi. Yapay bacağı ağrımaya başlamıştı. Doktorunun ve terapistlerinin tavsiyelerini dinlemeyerek ona çok fazla yüklenmişti. Aslında yürüteç ve koltuk değneği kullanarak bu proteze zaman içerisinde uyum sağlaması gerekiyordu ama bunu yapmayacaktı.

Topallayarak büyük bir kayaya doğru ilerledi ve üzerine oturdu, kotunu yukarı sıvadı, bir zamanlar et ve kemikten oluşan bölgedeki plastik ve metalin kancasını açtı.

Dizi çok hasar almıştı, izlerle doluydu ve yer yer kızarmıştı. Afganistan'daki cephe cerrahı Mitch'in bacağına ya da ondan geri kalanı kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Mitch ona hep şükran duyacaktı. Mutlu değildi ama şükrediyordu.

Her yeri ağrıyordu. Yataktan çıkamadığı o günlerde kendine diğer askerlere kıyasla sadece birkaç çizik aldığını söyleyip durmuştu, bunun üstesinden gelmeliydi. Dostu Pete kendi hayatını tehlikeye atarak Mitch'i güvenli bölgeye kadar çekmişti, onun yaptıklarını unutamazdı. Mitch ona borçluydu. Bir sürü...

Düzenli nal sesleri dikkatini çekti. Ayağa kalktığı anda bacağının takılı olmadığını hatırladı, neredeyse düşüyordu. Kayaya

tutunarak ayakta kalmayı başardı. Protezini yerine takmayı başaramadan at ve binicisi kayanın yanına geldiler.

Mitch hayatı boyunca bir daha asla görmek istemediği tek insana baktı. Bu şimdi olmak zorunda mıydı? Yapma bacağı bir elinde tutarken mi? Sakattı ama öyle görünmek zorunda mıydı?

İçini inanılmaz bir öfke kapladı; içini yakan, her şeyi mahvetmek isteyen canlı bir öfke.

“Arazimden çık hemen,” diye hırladı. “Burada istenmiyorsun.”

“Merhaba Mitch,” dedi, verdiği emri duymamış gibi yaparak. “Döndüğünü yeni duydum.”

Skye Titan atını durdurdu ve eyerden kayarak yere indi. Kovboy şapkasını çıkardı.

Geçen yıllara rağmen tam da Mitch’in hatırladığı gibiydi. Koyu kıvılcı saçları beyaz teniyle tam bir kontrast yaratıyordu. Bahar çiçlerinin yeşilini taşıyan gözleri ona bakıyordu. İyi görünüyordu. Fazla iyi görünüyordu, tüm kıvrımları ve cazibesi yerli yerindeydi.

“Nasılsın?” diye sordu Skye.

Mitch protezini gösterdi. “Nasıl olduğumu sanıyorsun? Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum.”

Skye kot pantolon ve göğüslerini sınıksız saran uzun kollu bir tişört giymişti. Mitch daha da huzursuzlandı.

“Henüz gideceğimi hiç sanmıyorum,” dedi.

Mitch’in bakışları onun sol eline kaydı. Yüzük göremedi. “Bir numaralı kocana ne oldu? Baban onu bırakmanı mı istedi?”

“Ray öldü,” dedi Skye, bakışlarını onunkilerden ayırmadan.

“Zengin bir dul olarak mı yaşıyorsun yoksa Jed seni yine evlendiriyor mu? Bu seferki kim, Skye? Yaşlı bir iş adamı mı, uluslararası bir bankacı mı?”

SKYE'IN HATIRLADIĞI MITCH Cassidy komik, rüzgâr gibi at süren ve öpücükleriyle birkaç saniye içerisinde genç kadının aklını başından alan bir adamdı. Tuttuğunu koparan ve eğlenmesini bilen biriydi. Savaşın insanı değiştirdiğini biliyordu ama onun böylesine soğuk ve kaba bir yabancıya dönüşeceğini ummamıştı. Ayarlanmış ikinci evlilik konusundaki tahmini ise tam yerini bulmuştu. Skye bir adım geriledi.

“Yaralanmana çok üzüldüm.”

“Bunu bildiğim için daha rahat uyuyacağım.”

“Bu alaycı pislik tavrın bana mı has yoksa herkese mi böyle davranıyorsun?”

Mitch ona arkasını döndü.

Skye bunun bir cevap olduğunu düşündü ama ayrıntılarından emin olamamıştı.

O geniş omuzlara bakarken üzülerken onu özlemiş olduğunu düşündü. Siyah saçları asker tıraşı yapılmıştı ve ona yakışıyordu. Çenesinin yanındaki izi hiç hatırlamıyordu ve Mitch'in bedenindeki her şeyi çok iyi hatırlardı.

O ilk aşkıydı, ilk sevgilisiydi ve onunlayken her şeyi göze alabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu ama babasına karşı gelmek istememişti. Bu hata mıydı?

“Her şeyin çok farklı olmasını isterdim,” dedi kendini tutamadan. Skye aslında geçmişten bahsediyordu ama Mitch son hızla ona döndü, gözleri kısıldı, dudakları inceldi. Skye onun bacağından bahsettiğini sandığını anladı.

“Acımana ihtiyacım yok,” diye hırladı. “Hiçbir şeyine ihtiyacım y...”

Mitch dengesini yitirerek düşecek gibi oldu. Skye içgüdüsel bir hareketle ona doğru atıldı. Mitch kayalara uzanırken onu belinden yakaladı. Protez yere düştü.

Beklediğinden daha ağırdı ve ağırlığı Skye'ın dengesini bozdu. Ayağı kaydı. Ayakta kalabilmek için sıçradı ve bunun ardından birlikte yere yuvarlandılar.

Yer sertti. Skye sırt üstü düştü, Mitch üzerindeydi. Taşlar sırtına battı ama bir önemi yoktu. Skye nefes alamadı.

Mitch hemen üzerinden indi. "Nefes al," dedi, yanında doğrularak. "İyisin. Sadece nefes al."

Skye ilk nefesini aldı, ardından da ikincisini.

"Neyin var senin?" diye sordu Mitch. "Beni tutamayacak kadar ufak tefeksin. Ne yaptığımı sanıyordun?"

Öfkeliydi, bu tuhaf bir biçimde soğuk ve alaycı olmasından çok daha iyiydi.

"Güçsüz değilim," dedi ona. "Kıçını rahatlıkla tekmeleyebilirim."

"Hangi gezegende?"

"Zorgon."

Mitch'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Yapma, Skye. Her şey yolundaymış gibi göstermeye uğraşma."

Yolunda olmadığı için miydi olmasını istemediği için mi? "Seni özledim, Mitch."

Keyif sona erdi ve soğukluk geri döndü. "Bunu beni bırakmadan önce düşünecektin."

"Seçme şansım yoktu."

"Elbette vardı. Baban zıplamanı istedi ve sen de hemen cetveli çıkararak ne kadar yükseğe zıplayacağını ölçmeye başladın."

Skye doğruldu. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

“Ne kadar yanılmış olabilirim?”

Hiç yanılmıyordu ve Skye’in en çok sinirini bozan da buydu.
“Mitch, lütfen.”

“Lütfen ne?”

İkisi de yüz yüze oturmuşlardı. Genç kadın, Mitch’in göz bebeklerini oluşturan tüm renkleri, kirpiklerinin her bir telini görebiliyordu. Kokusu son derece tanıdıktı ve içinden bir sıcaklık yükselmeye başlamıştı.

Her yanını çok iyi bilmesine rağmen genç adam çok farklıydı. Sanki aralarına girmiş olan dokuz yıl silinmişti de sadece o an ve bir zamanlar umutsuzca sevdiği ve onu son derece zayıf kılan adam vardı.

“Mitch,” dedikten sonra gömleğini yakalayarak aralarındaki mesafeyi kapadı ve onu öptü.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sadece dudaklarını dudaklarında hissetti ama bir tepki yoktu. Skye onun kendisini istemesini dileyerek dudaklarını daha da bastırdı, cevap vermesini bekledi. Bu cevabı alamayınca hata yaptığını anladı. Mitch’e olan özlemi tek taraflıydı. O hiç özlememişti.

Geri çekildi.

Yanakları ısındı. Mitch’i bıraktı ve ayağa kalkmaya yeltendi.

Mitch onu belinden yakalayarak yanına oturttu. Genç kadın toprağa çökene kadar onun üzerine abandı.

“Buna imkân yok,” dedi Mitch.

Ve onu öptü. Dudakları dudaklarını örttü; çaresizlik, çalkalanma, talep...

Mitch onu nefesini kesecek kadar derin bir ihtiyaçla öptü. Kollarını ona sardı, Skye tıpkı eski günlerdeki gibi ona dolandı. Son derece ateşli, aç ve mükemmeldi.

Mitch dilini ağzının içine soktu. Skye onu küçük ama etkili darbelerle karşıladı. Küçük küçük araştırdılar, dans ettiler, hatırladılar ve yeni keşiflere çıktılar.

Skye ellerini onun sırtında gezdirdi. Genç adam hatırladığından çok daha güçlüydü, kasları gelişmişti. Hâlâ ince yapıydı ama bedeni dolmuştu. Mitch bedenini ona sürterek kaykıldı. Skye bedenini tam olarak ona doğru çevirdi ve ne kadar erekte olduğunu hissetti.

Bu arzu kanıtı Skye'ı heyecanlandırdı. Ray'den sonra hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. Bu parçasının öldüğünü düşünmüştü. Son dönemlerde bu dürtüsü su yüzüne çıkmaya çalışmıştı ama o çocuklu, bekâr bir anneydi ve pek çok sorumluluğu vardı. Dünyasında sekse yer yoktu.

Ama şimdi, Mitch'le birlikte bu arzu su yüzüne çıkıvermişti. Akışkan arzu karnından aşağılara doluyordu ve Mitch'in içini nasıl doldurduğunu hatırlamıştı. Gerçekler diyarından haz dünyasına giden yolculuğa çıkmıştı.

Mitch öpmeye devam etti, dilinin etrafında dilini gezdirdi. Hafifçe geri çekilerek dudaklarını çenesine indirdi. Genç kadının tişörtünü yukarı sıvayarak sütyenini aşağı çekti ve sol memesini açığa çıkardı. Başını eğerek meme ucunu emmeye başladı, iyice gerilen ucuna diliyle küçük darbeler vurdu.

Skye inleyerek ona daha yakın olmaya uğraştı. Teni daha fazlasını istiyordu ve tüm bedeni bastırılmış hislerinin verdiği azapla zonkliyordu. Parmaklarını Mitch'in sırtına batırdı ve poposunu avuçlayana kadar ellerini aşağı doğru kaydırды. Erekte olmuş erkekliğini daha da çok hissetti.

Mitch onu yere bastırarak kotunun önünü açtı ve elini iç çamaşırının içine soktu.

Günün ortasında açık alanda yatıyorlardı, yakınlarda duran bir at vardı ve gökyüzü onları seyrediyordu. Şaşırması ya da utanmasıyla ama o becerikli parmaklar bacaklarının arasındaki ıslak, beklentiyle dolu sıcaklığın üzerinde gezinirken Skye sadece nefesini tutmayı başaramadı.

Mitch hayal kırıklığına uğramadı. Başparmağını o hassas noktaya koyduktan sonra iki parmağını içine soktu. Skye çoktan hazır ve çaresizdi. Mitch okşamaya başladığı anda kontrolünü kaybettiğini fark etti.

Mitch onu okşayıp aynı anda parmaklarını dışarı çıkarıp yeniden içeri sokarken Skye, her şeyin çok hızlı geliştiğini düşündü. Çok hızlı ama bir o kadar da inanılmazdı, durmasını istemiyordu. Daha fazlasını içine alabilmek, daha fazlasına sahip olabilmek adına kalçasını yükseltti. İnledi, kıvrandı. Arzu içini doldurdu.

Mitch, genç kadının göğsünü bıraktı ve onu öpmek için yukarı doğru kaydıldı. Skye'ın dudakları onu karşıladı, dudaklarını dilinin etrafına sararak emmeye başladı. İnleme sırası Mitch'teydi.

Mitch elini hızlandırdı, itti, çekti, okşadı, sürttü; her hareketi Skye'ı o ana yaklaştırdı. Skye'ın yaşayacağı rahatlatma ufkunda göründüğünde geri çekildi.

“Üste çıkman gerekiyor,” dedi Mitch.

Ne?

Mitch yere sırt üstü inerek pantolonunun önünü açtı. Bu arada mantığı genç kadına Mitch'in üstte olmayı muhtemelen bilmediğini söyledi. Bunu henüz öğrenmemişti demek. Kimin umurundaydı?

Skye çizmesinin tekini çıkardı, sonra kotunu ve külotunu aşağı indirerek çizmesiz ayağından çıkardı, giysileri aradan çekerek genç adamın erekte olmuş erkekliğinin üzerine yerleşti.

Mitch içini tamamıyla doldurdu, mükemmeldi, bedeni bir iç çekişle karşılık verdi. Üzerinde birkaç kez gidip geldi, kendini iyice esneterek yeniden bir erkekle birlikte olma hissini yaşadı. Ona her tür hazzı öğretmiş olan bu erkekle...

“Öne uzan,” dedi Mitch.

Söyleneni yaptı. Mitch elini tişörtünün altına sokarak sütyenini açtı ve göğüslerini avuçladı.

Taşlar dizlerini ve avuçlarını kesiyordu ama Skye umursamadı. Mitch göğüsleriyle oynamaya devam ederken yukarı aşağı hareketine devam etti, içini onunla doldurdu, aralarındaki ısı gittikçe yükseldi. Arzu. Bu his dışında etraftaki her şeyle ilişkileri kesildi.

Mitch’in doruğa yaklaştığını hissetti, her darbeye kendi de yeniden yükseliyordu. Güneş sırtını yakıyordu. Kasları gerildi ve kendini öne doğru attı. Mitch bir elini aralarına sokarak parmağıyla onu okşamaya başladı.

Skye kuşları bile susturacak tizlikte bir çığlıkla geldi. Mitch, genç kadının orgazmını mümkün olduğunca uzatabilmek adına içine daha hızlı girip çıkmaya başladı. Skye’in uylukları kenetlendi kalçası yukarı aşağı gitmeye devam etti. Bu adamla yeniden birlikte olmanın mükemmelliği dışında hiçbir şeyi hissetmiyordu.

Altında yatmaya devam eden Mitch onun tüm hareketlerine karşılık vererek tüm ihtiyaçlarını tatmin etti. Skye’ı yakaladı, ritimlerini sabitledi, gerildi ve sonra Skye’in içinde kendini kaybetti. Skye onun da tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olduktan sonra yavaşlayarak durdu. Geride sadece nefes sesleri kalmıştı, kendilerini toparlamaya uğraştılar.

Skye gerçekliğe koluna tırmanan bir karınca sayesinde döndü. Onu kolundan atarak ayağa kalktı, kendini korunmasız ve utanmış hissetti. Bir çizmesi ayağındaydı diğeri yoktu. Pantolonu ve

iç çamaşırı tek bacağından aşağı sarkıyordu. Sutyeni tişörtünün altında açıldı. Mitch pantolonunun fermuarını çekti, beş saniyede giyinivermişti. Skye'ysa kalçası dünyaya açık bir şekilde öylece duruyordu.

Skye giyinme savaşına giriştiğinde Mitch ayağa kalkıp kayaya yaslanarak onu seyretti.

Sol bacağının altı boş olan Mitch'di ama tökezleyip duran ve kendini toparlamayı bir türlü başaramayan Skye'di. Sonunda giyinmeyi başardı ve çizmesini ayağına çekti. Ne diyeceğini bilemez bir şekilde doğruldu.

Düşünmeden söyleyebileceği pek çok söz vardı. "Bu olmamalıydı" ya da "Yabancılarla seks yapmam," gibi. Mitch yabancı değildi. Öyle sayılmazdı.

Mitch'in bakışlarından hiçbir şey belli olmuyordu. Skye orada neler olduğunu anlayamadı. Sonunda Mitch'in dudağı hafifçe kıvrıldı.

"Teşekkürler, bebek. Buna ihtiyacım vardı. Bir dahaki sefere biriyle yatmak istediğinde beni ara, durumum müsait mi, bakarım."

Bu sözler mükemmel bir netlikle yerini buldu. Skye utançla kıpkırmızı oldu. Atına doğru ilerledi, şapkasını aldı, başına taktı, eyere tırmandı ve oradan uzaklaştı.

Ancak kayalıktan bir kilometre kadar uzaklaştığında gözlemini yakan yaşların akmasına izin verdi. Ahıra varana kadar yol boyunca ağladı, yaşların bir kısmı kendi bir kısmı da Mitch içindi ama çoğu bir zamanlar yaşamış ve kaybetmiş oldukları aşk içindi.

İKİNCİ BÖLÜM

MITCH, PROTEZİNİ yerine taktıktan sonra kamyonetine bindi ve eve doğru yol aldı. Çiftliğin ana binalarına yarım kilometre kala durdu, Fidela'yla ya da herhangi biriyle yeniden yüzleşmeye hazır değildi.

Askerî hastane gemisinde uyanıp olanların farkına vardığında tek düşünebildiği, eve gitme zamanının gelmiş olduğuydu. Dokuz yılın ardından ait olduğu yere dönmeye hazırdı. Oysa şu an buranın artık evi olmadığını anlamıştı. Her şey değişmişti. Kendisi de değişmişti...

Motoru kapatarak koltuğa yaslandı. Her yeri sızlıyordu ama en kötü zonklama artık yerinde olmayan bacağından geliyordu. Ona neler olacağı anlatılmış ve acıyla nasıl baş edeceğine dair sayfalar dolusu belge verilmişti. Güdük bacağına masaj yapmakla başlayıp okumaya bile tenezzül etmediği, bir salak tarafından yazılmış olan enerji verme saçmalığına kadar uzayan metinlerdi bunlar. Güçlüydü, bu acıdan iradesiyle er ya da geç kurtulacaktı. O zamana kadar çekecekti.

Güneş gökyüzündeki yerini değiştirmiş, gölgeler uzamaya başlamıştı. Zaman geçiyordu ama yeterince hızlı değildi. Bir,

hatta beş yıl ileride olmak istiyordu, böylelikle her şeye alışmak zorunda kalmazdı. Her şeyin geçmişte kalmasını istedi.

İstememesine rağmen Skye'm içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlarcasına bedeni kasıldı. Skye onu asla unutamayacağı bir ihtirasla içine almıştı. Yerinde olmayan bacağı ve aradan geçen yılları umursamamıştı. Genç kadın, Mitch'in ona hep vermeyi başardığı şeyi istemişti, birbirlerine verdikleri şeyi. Sonra da Mitch onu incitmişti çünkü genç kadının bunu hak ettiğine inanıyordu.

Skye'in gözlerinde bir acı belirmişti ve Mitch buna sebep olmaktan pişmanlık duymuyordu. Bunun Skye'ı geceleri uykusuz bırakmasını, hissederken nefes bile alamayacak hale getirmesini umuyordu. İçinin sadece pişmanlıkla dolmasını istiyordu. Bu ödeşmenin ilk adımı olabilirdi.

Bütün o intikam duyguları bile içindeki arzuyu yok etmiyordu. Şu an bile, daha üzerinden yarım saat bile geçmemiş olmasına rağmen onu istiyordu. Onun içinde olmayı, ona dokunmayı, onu tatmayı. Öpüşmeleri güzeldi ama yeteri kadar uzun değildi. Her yerinin tadını çıkarmayı, bacaklarının arasını çılgılık attırıncaya ve kendi kontrolünü yitirene kadar yalamayı istiyordu.

Kendine artık böyle bir şey yaşayamayacağını söyleyip duruyordu ama bunun yalan olduğunun farkındaydı. Tüm yaşananlara rağmen aralarındaki ateş duruyordu. O...

Gölgelerin içinde bir şey kıpırdandı.

Doğrularak öne eğildi, şeklini ve hızını algılamaya çalıştı. İğrenerek bir kır kurdu, diye düşündü. Leşçiler.

İçgüdüsel bir hareketle kamyonetin arka koltuğuna uzandı ama tüfeğini yanına almayı akıl edememişti. Sonra kurdun nereye yönlendiğini gördü ve çok da önemli olmadığına karar verdi.

Cılız avcı aşırı açlık ya da aşırı deneyimin verdiği bir güvenle ilerledi. Kırık bir çit aralığından geçti. Lanet tavuklar gıdaklayarak kaçışmaya çalıştılar ama hem yeterince hızlı değillerdi hem de çit ile kurdun arasında tuzağa düşmüşlerdi. Kurt avantajını kullandı. Bir tanesini ağzıyla boynundan yakaladı, vahşice salladı, yemeği artık cansız bir şekilde çenesinin iki yanından sarkıyordu.

Mitch motoru çalıştırarak eve yöneldi. Arabayı evin önüne çektiğinde elinde tüfeğiyle verandada duran Arturo'yu gördü.

“Ne yaptığını gördün mü?” diye sordu yaşlı adam. “O çiti daha dün elden geçirmiştim, bu sabah kırılmış olmalı. Lanet olası kır kurtları sürekli etrafta dolanıp zayıf bir nokta arıyorlar. Keşke daha önce yetişebilseydim. Onu vururdum.”

Mitch, Arturo'yu dokuz yıldır görmemişti ama saçlarındaki artan beyazlar dışında bir değişiklik yoktu. Hâlâ uzun boylu ve geniş göğüslüydü, gözlerini de hep güneş varmış gibi kısmaya devam ediyordu. Mitch çocukken televizyondaki eski kovboy filmlerini izlemeye bayılırdı. Arturo'nun, John Wayne'in Latin versiyonu olduğunu hayal ederdi; iri, cesur ve her şart altında kötü adamları yenen kişi olduğunu düşünürdü.

“Seni yeniden görmek ne güzel, ithiyar,” dedi Mitch.

Arturo silahı ön kapının yanında duran banka bıraktı ve Mitch'i kucakladı. “Döndüğüne sevindim. Seni özledik. Fidela eve güven içinde dönebilmen için her gece dua etti.”

“Bana söyledi.”

“Çok endişelendi. İkimiz de endişelendik.”

Yaşlı adamın bakışları sevgi doluydu. Mitch'e her zaman babasından çok daha yakın olmuştu. Arturo ona hayatı öğretmişti.

Özenle dengesini korumaya çalışarak yaşlı adamı kucakladı. Arturo onu kollarının arasında sıktıktan sonra sırtına vurdu.

“İyi görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Umduğun gibi.”

“Fidela seni şişmanlatacak. Yemeye hazırlan. Ne kadar ısrarcı olduğunu bilirsin.”

“Lütfen, yemekte tavuk olmadığını söyle,” diye homurdandı Mitch kuşlardan nefret ederek.

“Bu gidene rağmen çok tavuğumuz var.”

“Kır kurdu hepsini alabilir.”

Arturo bir adım geri çekildi. “Neden öyle diyorsun? Onlar senin tavukların.”

“Onları istemiyorum. Biz sığır yetiştiririz. Hep öyle yaptık. Ruhunu ne zaman sattın? Tavuklar, organik sığır... Sırada ne var? İşi benekli baykuşları korumaya ve ağaçları kucaklamaya vardırarak mıyız?”

Arturo kaşlarını çattıktan sonra kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi. “Sana ne yapmak istediğimi yedi yıl önce söyledim. Hepsini anlattım ve eğer istemiyorsan bu değişiklikleri yapmamam için beni uyarmamı söyledim.”

Bu muhtemelen doğrudu. “Raporların bir tanesini bile okumadım,” diye itiraf etti Mitch, oturacak bir yer bulmayı ve bacağındaki ağırlıktan kurtulmayı diliyordu. Alev almıştı sanki.

“Peki ya banka bildirilerini?” diye sordu Arturo kızmaktan çok meraklı görünerek.

“Arada bir.” Bir dünya para olduğunu anlayacak kadarını okumuştı. Çiftlik o ayrıldığından bu yana çok daha fazla kâr eder hale gelmişti.

“Büyükbaş hayvan endüstrisi değişiyor,” dedi Arturo. “Tüketiciler günümüzde farklı şeyler istiyorlar. Yedikleri sığır etinin

güvenilir olmadığından endişeleniyorlar. Antibiyotik istemiyorlar. Kafeslerde yetiştirilmemiş doğal kümes hayvanlarıyla beslenmeyi tercih ediyorlar. Biz de bu yollarla sorun çıkmasını engelliyoruz. Sertifikalı, organik sığır demek...”

Arturo konuşmaya devam etti ama Mitch onu dinlemiyordu. Yüzyıllık gelenekler bir anda değişmişti. Hiçbir şey onun olması gerektiğini düşündüğü gibi değildi. Hiçbir şey doğru değildi.

Kapıya doğru ilerledi. Attığı her adım bacağından kalçasına bir bıçak saplıyordu sanki. Sırtı zonkluyordu.

“Bunları bilmen gerekir,” dedi Arturo.

“Sen hallediyorsun ya.”

“Patron sensin. Bunların hepsi senin için, Mitch. Yapma sebebim bu. Senin için.”

Mitch yavaşça ona döndü. Yaşlı adamın doğru söylediğinden emindi, o iyi niyetle hareket etmişti. “İstemiyorum,” dedi usulca. “Hiçbirini. Ne tavukları ne de organik sığırı. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.”

Aslında bahsettiği kendisiydi. Bunun farkındaydı. Arturo da farkındaydı elbette. Söylediği sözün anlaşılmayacak bir yanı yoktu.

İçeri girmek için adımını attı ve protezi eşişe takılınca tökezledi. Arturo onu yakalayarak düşmesini engelledi.

Mitch onun elinden kurtuldu ve elinden geldiği kadar düzgün adımlar atarak Fidel’a’nın onun için hazırladığı yeni yatak odasına gitti. İçeri girer girmez kapıyı kapattı ve yatağa oturdu.

Ayak parmakları kasıldı, ayak bileği kırırdadı, baldırı seğirdi. Bunları hissedebiliyordu. Hepsini. Hepsi gerçekte, acı ve kayıp kadar...

Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Her şey paramparçaydı. Kendisi bile. Özellikle de kendisi.

SKYE ATINI kaşığalama işini bitirdi ve eve yürüdü. Hayatında ilk kez İhtişam Kapısı'nın Teksas semalarına karşı gururla yükselişine bakmak ona mutluluk vermedi. Mimariyi ya da görkemli sütunları takdir edemeyecek kadar çok duyguyla savaşıyordu, çoğu kötü olan duygularla. Hâlâ bedenini karıncalandıran acılarla kıvrılırken bunu yapamazdı. Ve tabii bir de utanç vardı...

Girişin ardındaki vestiyerde çizmelerini ve çoraplarını çıkardı ve ayağına sandaletlerini geçirdi. Saatine göz attığında toprağın üzerinde yaşadığı kaçamak seks nedeniyle programının fazla gerisinde kalmadığını anladı.

Bu akşam parti vardı. Jed Titan'ın en yakın dostlarından birkaç yüz tanesi saat altıyla sekiz arasında uğrayıp kokteyllerini içeceklerdi. Bunların yaklaşık bir düzinesi de daha sonra yemeğe davetliydi ama yemek Skye'in sorunu değildi. Jed onları dışarı çıkaracaktı.

Saat altıdan önce her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bakmalıydı. Bu parti mükemmel olmalıydı. Daha azı asla olamazdı. Titan'lar bir şeyi ya çok iyi yaparlardı ya da hiç yapmazlardı.

Alt kattaki, İhtişam Kapısı'nın ayda beş ya da altı kez parlama-sını sağlayan sosyal etkinlikleri düzenlemek için kullandığı ofisine gitti. Duvarların ikisine beyaz tahtalar asılmıştı. Her toplantının detaylarını rahatça yazabilmesi için tahtalar, satır ve sütunlara ayrılmıştı. Aynı anda dört partiyi birden takip edebiliyordu.

Masası oldukça sadeydi; uzundu, üzerinde bilgisayarın bulunduğu alçak bir bölüm vardı ve dosyaları için de bol miktarda depolama tepsisi kullanıyordu. Üç yüz kilometrelik alan içerisinde yer alan tüm çiçekçi, garson, müzisyen ve parti organizatörünün numaralarının yer aldığı bir Rolodex⁴ vardı.

4 Rolodex: Masa üzerinde kullanılan, merkezi bir silindir etrafında dönen isim, adres ve telefon numaralarını tutmak için kullanılan bir dosya sistemi. (ç.n.)

Dolapta ise bu evde vermiş olduğu tüm partilerin detaylarını içeren basılı belgeler bulunuyordu. Sekiz yıldır ayda ortalama beş kere verilen bu partiler için artık daha fazla yere ihtiyacı vardı. Bu dosyalarda sadece mönüler yer almıyordu. Misafirler, içkiler, dekorasyon, müzik seçimleri, yemek firmaları ve çalışanları, önemli olaylar, basında yer alan haberler ve o sırada oluşturulan sosyal bağlantılar da yazıyordu.

Aynı bilgiler bilgisayarında da vardı ve bu bilgileri dilediğinde sınıflandırabilme imkânına da sahipti. İki yıl önce Beyaz Saray özel sekreteri iki günlük bir ziyaret yapmış ve Skye ona bu işleri nasıl yürüttüğünü anlatırken sürekli olarak notlar almıştı.

O kadar da gözde büyütülecek bir olay değil, diye düşündü Skye iskemlesine çöküp bilgisayarını açarken. En fazla biraz ilginç olabilirdi. İşte yaptığı sadece buydu: Skye Titan, parti planlama uzmanı.

“Bu hiç adil değil,” diye mırıldandı bu gündelik işinin bir önem taşıdığının farkındalığıyla. Jed yeniden evlenmiş olsaydı karısı bu işi devralırdı ama evlenmemişti ve bu işi kızlarından birinin üstlenmesi gerekmişti. Ne Lexi ne de Izzy bu işe ilgi göstermemişti, tabii Skye’ın İsviçre’de iki yıl görgü kuralları eğitimi aldığı da göz ardı edilmemesi gereken bir gerçektir.

Bunların hiçbir anlamı yok, diye düşündü ama en azından kufasını dağıtmasına yardımcı oluyordu. Şu an peçete renklerini ya da tabak süslerini düşünmüyor olsaydı yeniden Mitch’i düşünmeye başlayabilirdi.

Mitch’in onu incitmek istediğini biliyordu, hatta bunun sebebini de biliyordu. Bu raundu Mitch kazanmıştı. Ne önemi vardı? Skye bunu atlatacaktı. Er ya da geç o sert sözler onu bu kadar derinden yakmayacaktı. İş sekse gelince, bunu da güzel bir eve

hoş geldin hediyesi olarak düşünecekti. Çiçeklerden biraz daha kişisel bir hediye.

Duyguların iki ucunda bocalayıp duruyordu. Bir yanda alaycı mizah diğer yanda ise duygusal çöküntü vardı. Alaycı tarafa düşebilmek için elinden geleni yapıyordu çünkü gözyaşlarının hiçbir şeyi çözmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Ah, onu özlemişti. Mitch'in buna inanmayacağını, inansa bile umursamayacağını biliyordu. Sonuçta ondan ayrılan ve sevmediği bir adamla evlenen kendisiydi. İkisinin de kalbini kıran genç kadındı.

"Yeter," dedi yüksek sesle ve ayağa kalktı. Saate baktı ve yemek firması elemanlarının eve gelmek üzere olduklarını düşündü. Mutfağa çıktığında üç minibüsün kapıya yanaştığını gördü.

Onları karşıladı, yemek firmasının yetkilisi olan Diane'le sohbet etti. Skye için bugüne kadar düzinelerce parti düzenlemişlerdi ve ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. On dakika sonra hazırlanmak üzere merdivene yöneldi.

Çıktığı her basamakta içinde bir ağrı hissetti. Bu, Mitch'le yaptıklarının fiziksel iziydi.

Açık alanda seks mi? Günün ortasında mı? Bu Skye değildi. O hep dikkatli ve tutucuydu. Bir yardım kuruluşunun başkanı ve bekâr bir anne olarak konumunun fazlasıyla farkındaydı. Ray'le evlendiğinden beri bir erkekle bile çıkmamıştı. Ölümünden sonra ise hiç. Kendine asla izin vermemiş ve...

Ama vermişti işte. Hatta çok daha fazlasını yapmıştı. Dokuz yıldan beri yapmadığını yapmış, kendini o haz denizinde kaybetmişti. Mitch her zaman içini yakmıştı, o ateş hâlâ içten içe yanıyordu.

"Ne düşünüyordum ki?" diye sordu kendine, sahanlığa vardığında. Buna bir cevabı yoktu çünkü muhtemelen *düşünmemişti*.

Odasına girdiğinde Izzy'yi yine yatağına uzanmış televizyon seyrederken buldu.

“Odanı sevmiyorsan sana yeni bir tane ayarlayabiliriz,” dedi Skye ona.

Izzy doğruldu. “Odamda bir sorun yok. Partiden önce seninle konuşmak istedim.”

“Katılmadığın partiden önce mi?”

Izzy sırttı. “Para versen bile olmaz. Yapma Skye. Jed’in partileri çok sıkıcı. Benim aklı başında tavırlar sergilememi bekliyor.”

“Hiç başarılı olmadığın bir alan.”

“Kesinlikle.”

Izzy ayağına fırladı.

Skye kardeşini inceledi. Izzy her zaman delişmen bir çocuktü; fiziksel olarak özgür, duygusal olaraksa havai. Özgürlüğünün kısıtlanması dışında hiçbir şeyden korkmazdı. Liseyi bitirdikten sonra kayak hocalığıyla başlayan ve su altı kaynakçılığına kadar uzanan değişik işlerde çalışmıştı, şu anda da Meksika Körfezi’nde bir petrol kuyusunda bu son işine devam ediyordu.

“Dün gece T.J.’le tanıştım,” dedi Izzy.

Skye sandaletlerini çıkardı. “Biz neler olduğunu konuştuktan sonra mı?” Homurdandı. Izzy çok koruyucuydu ve hiç mantıklı yaklaşımlarda bulunmazdı. “Bana küçük düşmeme sebep olacak herhangi bir şey yapmadığını söyle.”

“Öyle bir şey yapar mıyım hiç?”

“Bilerek yapmazsın.”

“Son derece aklı başındaydım. Görsen etkilenirdin.”

“Şüpheliyim,” diye mırıldandı Skye, bu konuşmanın hangi bölümünde utanmaya başlayacağını düşünerek. “Ne oldu?”

“Konuştuk. Yakışıklı biri. Bundan bahsetmemiştin.”

“Olabilir. Tipim değil. Senin de değil. Oldukça normal bir adam. Bundan nefret edersin.”

Izzy makyaj masasının üzerindeki aynanın karşısına geçerek kendini inceledi. “Buralardan mı? Onu daha önce gördüğümü sanıyorum.”

“Evet. Lexi’den birkaç yaş büyük. Hepimiz aynı liseye gittik.”

“İlginç.” Izzy, Skye’a döndü. “Bölgenin zengin çocuğu daha da zengin olmak istiyor. Jed Titan da buna yardım edebilir. Bu eski bir hikâyedir ama galiba duymaktan sıkılmayacağım. Bana asıldı.”

Skye dikkatle pantolonunun fermuarını açtı ve aşağı indirek içinden çıktı. Izzy’nin dünyasında tüm erkekler ona asılırdı.

“Partiden sonra mutfağa uğramak isteyebilirsin,” dedi kardeşine banyoya giderken. “Senin çok sevdiğin o küçük pizzalardan var. Mutlaka artacaktır.”

Izzy peşinden geldi. “Bana asıldı, Skye. Ciddiyim. Beni istiyor.”

Skye gözlerini devirmeyi çok istiyordu ama bunu yapmayacak kadar olgun olduğunu düşünmeye çalıştı. “Tamam. Paylaştığın için teşekkür ederim.”

“Bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Görev anlayışın bu adamı reddedemeyeceğin anlamına gelir. O pisliğin teki. Dikkatli ol.”

Skye’m akşamüstü duygusal açıdan fazlasıyla inişli çıkışlı geçmişti. Mitch’i yeniden görmenin heyecanı, onunla sevişmenin verdiği haz ve onun kovalayışının yaşattığı küçümsenme hissi. Yorgundu, kafası karışık, utanmıştı ve hepsinin kendi hatası olduğunu düşündüğü için midesi bulanıyordu.

“Dikkatli mi olayım?” dedi. “Niye? Ah, dur bir tahmin yürüteyim. Sen o kadar çekicisin ki T.J.’in sana karşı koyması imkânsız

ve benimle ilgilenmesinin tek nedeni de Jed'in ona para teklif etmesi.”

Izzy bir adım geriledi. “Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemene gerek yok ki. Oldukça açık. Ben bir hiçim. Cinsiyetsiz bir yaratık. Bir erkek yatağıma girmek için ya rüşvet almalı ya da çok çaresiz olmalı.”

Mitch çaresiz miydi? Yoksa sadece kızgın mı?

“Söylemek istediğim bu değildi,” dedi Izzy yüksek sesle, “sen de bunu biliyorsun. Bak, sana yaptığı şeyden ötürü kızgındım ve ona bunu söylemeye gittim. Konuşmaya başladık ve o da ilgilendi. Hepsi buydu.”

Skye daha da sinirlendi. “Beni savunmaya gittin ve sonunda randevulaşarak mı ayrıldınız? Tanrım, çok teşekkür ederim. Destegin insanı korkutuyor.”

“Kimseyle flörtleşmiyorsun ki,” diye terslendi Izzy. “Onun gibileriyle herhangi bir deneyimin yok. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Belli. Güzel. Görüş onunla. Oyunu oyna. Babacığının söylediklerini yap. Bu işte çok iyisin.”

Izzy banyodan çıktı. Saniyeler sonra yatak odasının kapısı çarptı.

Skye etrafında atacak bir şeyler aradı ama kırılacak şeyleri banyoda tutmazdı. Evde bir çocuk varken bunu yapamazdı. Bu konuda çok hassastı.

Izzy başkalarının bakış açısını anlamayacak kadar bencil olabiliyordu ama haklı olduğu bir konu vardı. Skye babasının dediğini yapardı. İyi anne, iyi kız kardeş ve iyi kız çocuğuydu. İyi kız. Yine

de eğer Mitch’le bir kez daha toprağın üzerinde seks yaparsa itibarını mahvetme yolunda iyi bir adım atabilirdi.

Bunun Skye için bir sakıncası yoktu.

“NE İLGİNÇ bir müzik seçimi,” dedi kongre üyesinin karısı, Skye’ın bu akşam için tutmuş olduğu dört üniversite öğrencisine bakarak. “Bu tür müzik çok...”

“Hip-hop,” dedi Skye ona. “Grup hakkında yazılanları okumuştum. Teksas A&M Üniversitesi’ne gidiyorlar ve müzik performanslarıyla söyleyerek burslarına destek oluyorlar. Geçen ay onları dinlemeye gittim ve çok etkilendim.”

Onları dinlemek için çılgın bir okul partisine katılmak zorunda kalmıştı ama kongre üyesinin eşi bunu bilmek istemezdi. Orada kaldığı yirmi dakika içerisinde üç genç Skye’a asılmıştı. Liseden yeni mezun ve tamamen sarhoş olmaları bu durumu muhtemel bir iltifat olmaktan uzaklaştırıyordu.

“İlginç,” dedi diğer kadın.

Skye aslında kadının satır aralarında “korkunç” tanımından daha öte bir tanım yaptığının ama bunu söylemeyecek kadar kibar olduğunun farkındaydı. Skye umursamadı. Çocukları ve müziklerini sevmişti. Hayatının sonuna kadar, dinlemesi zevk sahibi olmayı gerektiren bir kuartet daha dinlemeden yaşayabilirdi.

Dolaşmak zorunda olduğunu söyleyerek izin istedi. Karşılama ve iyi hissettirmesi gereken iki yüz kişi vardı. Akşam her zamankinden daha stresli geçiyordu, muhtemelen Izzy’yle yaptığı tartışma buna sebep olmuştu. Kardeşleriyle tartışmaktan nefret ediyordu. Anneleri yoktu ve Jed’sle yalnızca Jed olduğu için kardeşler sadece birbirlerine sahiplerdi.

Daha sonra konuşacaklardı, bunu yapmak için kendine söz verdi. İşleri yoluna koyacaktı.

“Şu ana kadar her şey yolunda,” dedi yalnızca Jed yanından geçerken.

Skye başını iki yana salladı. Babasının ne ima ettiğini çok iyi biliyordu, her şey yolundaydı ama gece henüz sona ermemiştir. Her an bir felaket yaşanabilirdi.

“Verdiğim her partinin mükemmel olduğunun farkında mısın?” diye mırıldandı.

“Kendi kendine konuşmanın insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakacağından emin değilim.”

Skye konuşan kişiye doğru döndü ve T.J.’in yanında durduğunu gördü. “Bırakmayabilir ama beni rahatlatıyor. Nasılsın? Izzy’yi arıyorsan, bu tür şeyler ona göre değil. Yoksa benimle konuşmak da işini görür mü?”

T.J. irkildi. “Duydun demek ki.”

“Haberler hızlı yayılır. Titanville küçük bir kasabadır.”

“Ve İhtişam Kapısı’nın kapıları da daha kalın olmalıydı.”

Elini Skye’in sırtına koyarak onu köşeye doğru yürüttü. “Üzgünüm. Bunu söylememin bir anlamı olduğundan şüpheliyim ama gerçekten üzgünüm. Babana bir şey anlatmaya çalışıyordum.”

Sesi son derece samimiydi ama bunun bir anlamı yoktu. “Ne konuda?”

“Bana zıpla derse ne kadar yükseğe, diye sormayacağımı. Güzel bir kadınsın, Skye. Umarım bana inanıyorsundur çünkü doğru söylüyorum. Son derece sevimli ve ilginçsin, eğer Jed’e seninle biraz olsun ilgilendiğimi söyleseydim tüm gücü eline geçirmiş olacaktı. Buna izin veremezdim.”

Bu sözleri anlayabilirdi. Ama onlara güvenebilir miydi? Ya da bu adama? “Üzülme, T.J. Aramız iyi.”

T.J.’in tek kaşı kalktı. “Ama beni başından savıyorsun.”

“Seni zor duruma düşmekten kurtarıyorum.”

“Bunun yerine birlikte yemeğe çıkabiliriz. Yoksa seninle şansı kayıp mı ettim? Babanın bizi birlikte olmaya itmesi benim suçum değil.”

Skye gülümsedi. “Bunu biliyorum. Babam istediği için seninle görüşmemek sırf onu huzursuz etmek için istemediği biriyle görüşmekle aynı şey.”

“Şimdi kafam karıştı.”

“Senin hakkında bir fikir sahibi olarak kadar iyi tanımıyorum seni.”

“O zaman bu durumu değiştirelim.”

Gözleri masmaviydi, üzerindeki gece kostümünü çok güzel taşıyordu. Skye’in istediği her şey onda olabilirdi.

“Izzy’ye asıldın mı?” diye sordu.

T.J. bakışlarını ondan ayırmadı. “Dün gece konuştuk. Çoğunlukla söylediğim sözlerden ötürü bana haddimi bildirdi. Üzgün olduğumu söylemiş miydin?”

“Bir defadan fazla. Ama sorumu da cevaplamadın. Kız kardeşime asıldın mı?”

“Bu hileli bir soru. Evet dersem bir pislik olacağım. Hayır dersem ondan hoşlanmadığımı düşüneceksin.”

Skye gülümsedi. “Olabilir.”

T.J. ona doğru eğilerek kulağına fısıldadı. “İstedğim kişi sensin, Skye. Evet de.”

Kalp atışlarının hızlanmasına sebep olmuyordu ama bu iyi bir şeydi. Muhtemelen genç kadının kalbini kırmayı da başaramayacaktı.

“Lütfen,” diye mırıldandı T.J.

Skye küçük bir tereddüdün ardından başıyla onayladı. “Yemeğe çıkmak hoş olabilir.”

MITCH TAKMA bacağına çorabını geçirdi ve yumuşak kumaşın kanamış olan yarasıyla teması irkilmesine sebep oldu. Çok kısa sürede çok fazla zorlamıştı ve şu an bedelini ödüyordu. Terapisti küçük adımlarla ilerlemesi konusunda onu uyarmıştı ama Mitch bunu umursamamıştı.

Bacağına saplanan ağrıyı göz ardı ederek onu protezin içine soktu ve yavaşça ayağa kalktı. Camı acıyordu ama dayanabilirdi. Alternatifi koltuk değnekleri ve boşlukta sallanan bir pantolon olduğu sürece buna katlanacaktı.

Geçici yatak odasından çıkarak mutfığa gitti. Aç değildi ama ortalıkta görünmezse Fidela’nın onu aramaya geleceğini biliyordu. Dün gece odasının ışıklarını söndürüp uyuduğunu zannetmesini sağlayarak ondan kaçmayı başarmıştı ama bu uzun sürmezdi. Fidela inatçı ve kurnaz bir kadındı. Onunla yüz yüze gelmeliydi. Hem bunu yapmak karanlıkta yaşamaktan çok daha kolaydı.

Karanlık basınca geçmiş karşısına çıkmış ve ona bir hayalet gibi musallat olmuştu. Skye’a âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştı. Ne kadar mutlulardı. Ona bittiğini söylediğinde yaşadığı acıyı ve şaşkınlığı hatırladı.

Karanlıkta Afganistan’daki patlamayı ve Pete’in onu nasıl çekerek kurtardığını hatırlamıştı, o sırada vurulmuş olması bile silah arkadaşının adımlarını yavaşlatmamıştı. Pete birkaç hafta

içerisinde iyileşmiş ve Afganistan'a geri dönmüştü. Mitch bacağına kaybetmenin insanın başına gelebilecek şeylerden biri olduğunu biliyordu. Bunu ne kadar çabuk atlattırsa karanlık da gücünü o kadar çabuk kaybederdi.

Güneşin aydınlattığı mutfağa girdi. Fidela tezgâhın başında durmuş kâsenin içinde bir şeyleri karıştırıyordu.

"Günaydın," dedi Mitch. Masada oturan genç kıızı görünce kaşlarını çatı. "Sen de kimsin?"

Kızıl saçları ve iri mavi gözleri vardı. Onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen oldukça tanıdık geliyordu. Kız kaşığını yemekte olduğu mısır gevreğinin kâsesine düşürerek ayağa fırladı ve ona doğru atıldı.

"Buradasın! Gerçekten buradasın. Fiddle eve geleceğini söylemişti ve asırlardır seni bekliyordum." Daha da yaklaşarak elini uzattı, gerçek olduğuna inanmak istemiş gibi koluna dokundu. "Umutla dua ediyordum. Fiddle'la birlikte senin için her gün dua ettik. Okulda da senden bahsettik ve askerlere mektup yolladık. Benimkini aldın mı? Zarfın üzerine adını yazmıştım. Pembeydi. Bunun kız rengi olduğunu biliyorum ama güzeldi. Ayrıca sen bir kahramansın ve güzel bir şeyi seveceğini düşündüm, Fiddle eve geleceğini söyledi ve işte buradasın!"

"Sen hangi ceh..." Kendini tuttu. "Sen kimsin?"

Kız sırtı. "Ben Erin. Fiddle ve Arturo seni çok özlediler. Arturo bir şey söylemiyordu ama ben anlıyordum. Gözlerinde hüzn vardı. Fiddle da hep senden bahsediyordu yani seni tanıyor gibiydim ve ben de özledim. Aç mısın? Fiddle krep yapıyor. Ben de yemek istiyorum ama seni bekledim çünkü yeni döndün ve kibarlık bunu gerektirir. Krep ister misin?"

Fidela ellerini havluya sildi. “Günaydın,” dedi kızın arkasına gelip ellerini omuzlarına koyarak. “Bu Erin.”

“Ona bunu söyledim,” dedi kız mutlulukla Mitch’e gülümserken.

“Skye’ın kızı.”

O zaman anladı. Kızıl saçları, gözlerinin şekli... Gerçi Skye’ın gözleri mavi değil, yeşildi. Omuzlarının duruşundaki benzerliği de fark etti.

İşte karşısındaydı; Skye’ın ihanetinin canlı kanıtı. Başka bir adlandıran olan çocuğu...

İçinde sürekli olarak yaşayan öfke yeniden alevlendi ve yumruklarını göğse kaldırmak istedi. Ama sonra ne olacaktı? Tanrı’ya seslenmek gibi bir planı mı vardı? Seslenirse Tanrı’nın onu umursayacağını da nereden çıkarıyordu?

“Neden buradasın?” diye tersledi kızı.

Fidela ateş saçan gözlerle ona baktı. “Erin neredeyse her gün gelir. Bana arkadaşlık eder.”

Kızın tebessümünün parıltısı sönmeye başladı. “Seni görmek istedim,” dedi kendinden daha az emin bir tonlamayla. “Seninle tanışmak istedim.”

Skye’ın kızı. Birlikte yapmaları gereken çocuk. Onunla evlenmeye söz verip sonra babası ona öyle yapmasını söylediği için çekip gitmişti. Mitch’in yerine koca olarak Jed’in eski bir dostunu seçmişti ve Erin bu evliliğin ürünüydü.

“Krepleri pişirmeye başlıyorum,” dedi Fidela kıza. “Neden tabakları getirmiyorsun?”

“Tamam.” Erin yan gözle Mitch’e baktıktan sonra arkasını döndü.

Fidela anında yanındaydı ve parmaklarını Mitch'in koluna geçirdi. "O küçük bir kız," diye fısıldadı. "Senin çok özel biri olduğuna inanıyor. Beni anladın mı? O yanlış bir şey yapmadı. Ona kızmak için bir sebebin yok."

Bu sözleri duymazdan gelirdi ama Fidela haklıydı. Annesinin yaptıklarından dolayı Erin'i suçlayamazdı ve öfkesini masum bir çocuktan çıkaracak kadar alçalmamıştı. Henüz.

Başıyla onayladı.

Fidela parmaklarını gevşetti.

"İyiyim," dedi Mitch.

Fidela onu bırakarak ocağa gitti ve oradaki kahve demliğini aldı. Mitch topallayarak masaya yürüdü. Erin ne yapacağını bilmez bir halde orada duruyordu. Mitch kendini gülümsemeye zorladı.

"Seninle tanışmak çok güzel, Erin," dedi kendini bir aptal gibi hissederek ama çaba harcamaya kararlıydı.

Erin'in tebessümü geri döndü. "Sana kahve kupası çıkarmamı ister misin? Nerede olduklarını biliyorum."

"Elbette." İskemleye oturdu. "Teşekkür ederim."

Erin mavi bir kupa getirerek önüne koydu. Fidela kahvesini doldurdu.

"Krepleri pişirmeye başlıyorum," dedi.

Erin, Mitch'in karşısına oturdu. "Eve döndüğün için mutlu musun? Buralardan uzaklaşmak zorunda kalsaydım gerçekten çok üzülürdüm. Sen de üzülün mü? Gittiğin yerde çok arkadaşın var mıydı? Benim pek çok arkadaşım ve atlarım var. At biniyorum."

"Erin her gün tek başına atla gezer. Küçük bir kız için oldukça etkileyici."

Erin güldü. “Fiddle, küçük değilim. Yabani ot gibi son hızla büyüyorum.” Mitch’e gülümsedi. “Annem öyle diyor. Arkadaşların ziyaretine gelecek mi? Eve gelirken büyük bir uçağa mı bindin? Ben de bir kez uçağa binmişim. Hiç korkmadım. Annem korkusuz olduğumu söylüyor. Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim ama iyi bir şey, değil mi?”

Konuşmaya devam etti, birilerinin sohbete katılmasına ihtiyacı olmadığı belliydi. Hayran olunacak bir enerjiye sahipti. Bu aralar yalnızca ayakta durabilmek bile Mitch’in tüm enerjisini tüketiyordu. Skye’ı düşünmediği sürece karşısında oturan ve kendisine gününü şenlendiren adam olarak bakan Erin’le başa çıkabilirdi.

“Fiddle senin daha da madalya alacağını söylüyor. Ülkemizi kurtarmışsın.”

Mitch yaşlı kadına baktı. “Yardım ettim,” dedi kuru bir sesle.

“Ama çok cesursun. Sen bir kahramansın.”

Mitch kaşlarını çattı. “Kahraman değilim.”

Erin’in gözleri irileşti. “Ama öylesin. Bunu herkes biliyor.”

Mitch tartışmaya başlayacakken omuz silkti. Çocuk ne isterse onu düşünebilirdi. Hayat ona çok yakında oldukça zor dersler verecekti zaten.

Fidela ikisinin de önüne krep dolu tabaklar koydu.

Erin çatalını aldı. “Anneme krep olacağını söyledim ama yaktıktan kalkmak istemedi. Yorgun olduğunu söyledi.”

Mitch, Skye’m uyuyup uyumadığını merak etti. O da kendisi gibi amların ağına düşmüş müydü? Birlikte geçirdikleri günleri yeniden yaşamış mıydı? Sert sözleri onu yaralamış mıydı?

İçindeki suçluluk duygusunu genç kadının bunu hak ettiğini söyleyerek bastırdı.

Krepler hatırladığından çok daha iyiydi. Üçüncüyü bitirdiğinde Erin sorusunu sordu: “Bacağın olmadan ata binebilir misin? Umarım bunu yapabilirsin çünkü o zaman birlikte atla gezebiliriz. Acıyor mu? Yeni bacağın var, değil mi? Fiddle bana ondan bahsetti. Görebilir miyim?”

Mitch ne söyleyeceğini bilemez halde donakaldı. Hastane ya da rehabilitasyon merkezinden olmayan kişiler amputasyon konusunda hiç de bu kadar açık sözlü olmamışlardı. Erin’in bu girişimini takdir mi etmeliydi yoksa ona çenesini kapamasını mı söylemeliydi, bilemedi.

Fidela gelerek Erin’in omzuna dokundu. “Belki de ilk gün biraz daha az soru sorsan iyi olacak, ne dersin?”

Erin içini çekti. “Çok konuşuyorum. Herkes bana bunu söylüyor. Bazen ben de bazı şeyleri konuşmaktan hoşlanmıyorum tabii.”

“Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz,” dedi Mitch kendini de şaşırtarak.

Erin’in yüzü aydınlandı. “Tamam. Çok yakında doğum günüm var. Bir parti vereceğim. Sen de gelebilirsin. Hediye almana gerek yok. Pasta olacak. Pasta seversin, değil mi?”

Bir çocuğun doğum günü partisi mi? “Ben, ah...”

“Evimde olacak ki komşuyuz zaten. Evi kolayca bulabilirsin.” Umutla bakıyordu.

Onu incitmek istemiyordu ama o partiye gitmesi mümkün değildi. “Erin, ben...”

“Sekiz yaşında olacağım ve oldukça önemli. Annem bunu söyleyip duruyor. Sekiz yaşına girmem büyüdüğüm anlamına geliyor.”

Erin konuşmaya devam ediyordu olabilirdi ama Mitch bundan pek emin değildi. Kızın sözleri, beyninin içinde bir vızıltıya dönüşmüştü.

Sekiz mi? Erin sekiz yaşında mı olacaktı?

Hesap çok basitti. Basitten de öte. Skye'la en son seviştikleri tarihi ezbere biliyordu. Nerede, ne zaman, ne şekilde birbirlerine bağlandıklarını çok iyi biliyordu. Evlenmeyi planlıyorlardı. Kahkahalar, inilti ve çığlıklar vardı. Çok fazla beklenti vardı.

Erin'e baktı, dudaklarını, başını tutuşunu inceledi. Parmaklarında ve tavırlarında hepsini gördü.

Yediği krepler midesine taş gibi oturmuştu. Hem şoktaydı hem de midesi bulanıyordu. Gerçekler, karşısında sekiz yaşında bir kız olarak oturuyordu.

Erin onundu. Skye çocuğunu doğurmuş ve ona haber verme zahmetine bile katlanmamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SKYE, AUSTIN kadınlar grubunda yaptığı konuşmayı bitirdi. Birkaç komik hikâyeyle başlamış ve konuyu iyice vurgulayan, belirli çocuklar hakkında yapılmış olan araştırma örnekleriyle sona erdirmişti. Konuşmanın ortasına, yaklaşık on iki milyon çocuğun açlık sınırının altındaki hanelerde yaşadığına dair acı istatistiği de söylemişti. Bu, vakfının değişmesini istediği bir istatistikti.

“Sorular için birkaç dakikam daha var,” dedi kürsünün arkasından.

Kırmızı tayyör giymiş olan genç bir kadın ayağa kalktı. “Neden böyle bir konuyu seçtiniz? Siz bir Titan’sınız. Muhtemelen yatağa aç girmiş birini tanımamışsınızdır bile.”

Bu soru Skye’a daha önce de sorulmuştu ve onu hep rahatsız ederdi. Kanser vakfı kurmak için kanser mi olmalıydı? Hiç doğal afete de maruz kalmamıştı. Bu da Kızıl Haç’ın şansını yitirdiği anlamına mı geliyordu?

Kendine bu işi herkesin iyiliği için yaptığını hatırlattı, bu kadın bu soruyu muhtemelen meraktan soruyordu. Şüpheli ama meraklı.

“Kızım bir yaşındayken,” diye başladı Skye, “merdivenden düştü ve başını masaya çarptı. Her yer kan içerisindeydi ve ilgili bir anne olarak tam anlamıyla panikledim.”

Kadınlar güldüler.

Skye öne doğru eğildi. “Tedavi edilmesi için acil servise gittik. Orada sigorta formlarının doldurulmasını beklerken makineden bir paket hayvan şekilli kraker aldım. Yedi ya da sekiz yaşlarındaki bir kız çocuğu yanıma geldi ve onları yiyip yemeyeceğimi sordu.”

Dinleyicilerin kahkahaları söndü ve Skye acil servisin bekleme odasında geçirdiği o ana döndü. Kız sarışındı ve inanılmayacak derecede zayıftı. Giysileri üzerinden dökülüyordu.

“Krakerleri ona verdim ve kiminle birlikte olduğunu sordum. Annesinin getirdiğini söyledi. Sokakta yaşıyorlardı ve üç gündür bir şey yememişti. Kardeşime kızımı eve götürmesini söyledim ve kızı kafeteryaya yemeğe götürdüm. Sosyal hizmet görevlisi geldiğinde kızın durumuna hiç de şaşırmadı. Yaşadığımız yerlere yakın bölgelerde böyle şeyler sıklıkla oluyor.”

Skye soluklandı. “Evime gidip kızıma baktım ama o küçük kıızı bir türlü unutamadım. Sosyal hizmet görevlisini arayarak bir randevu aldım. Onunla koruyucu ebeveyn olma konusunu konuşacaktım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Randevuya gittiğimde kadın çok yorgundu ve fark yaratma oyunu oynamak isteyen zenginlerle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi. Ben bir Titan’dım. Neden daha önemli bir şey yapmıyordum?”

Omuz silkti. “Hakarete uğramış ve öfkelenmişim ama bir yandan da kadının haklı olabileceğini düşünüyordum. Annemden bana kalan bir miktar para vardı ve bu para vakfın ilk tohumları oldu. Bir yılda bir milyonun üzerinde çocuğun karnını doyurduk. Karın doyurmak derken, bugün bir öğle yemeği, Noel’de bir akşam

yemeğinden bahsetmiyorum. Bu ülkede yaşamakta olan bir milyondan fazla çocuğa günde üç öğün yemek sağlıyoruz. Amacımız bir daha hiçbir çocuğun aç kalmaması. Biraz hırslı bir yaklaşım ama yapılabileceğine inanıyorum. Fark yaratabiliriz, her seferinde bir paket hayvanlı kraker kadar yol aldığınızı düşünün.”

Mikrofona eğildi. “Siz fark yaratmak için ne yapıyorsunuz?”

Kırmızı tayyörlü kadın oturdu.

Sorular birkaç dakika daha devam etti. Skye daha sonra kadınların birkaç tanesiyle sohbet etti, Dallas’a uçmak üzere havaalanına gitmeden önce bağış çeklerini topladı. Bir saat sonra vakfa varmıştı.

“İyi iş çıkardın,” dedi sekreteri Elsa, Skye ofise girer girmez. “Şu ana kadar gümüş seviye sponsor olmak isteyen üç kişiden telefon aldık. Paketleri bugün göndereceğim.”

Skye çekleri ona verdi. “Büyüyoruz,” dedi. “İstedüğimiz de buydu. Sorunla ne kadar çok kişi ilgilenirse biz de o kadar çabuk çözeriz.” Tayyörünün ceketini çıkardı ve topuklu ayakkabılarını ayaklarından fırlattı. Normalde işlerini gündelik giysileriyle hallederdi ama konuşmacı olduğu zamanlarda rolüne uygun görünmeye dikkat ederdi. “Ne kaçırdım?”

“Glenna seni görmek istiyor,” dedi Elsa. “Önemli olduğunu söylüyor. Bir saatini boşalttım. Sonra *LA Times*’la telefon röportajın var.”

Vakfın mükemmel bir halkla ilişkiler departmanı vardı ama basın yine de gerçek bir Titan’la görüşmeyi çok daha ilginç buluyordu. Skye vaktinin boşa harcandığı konusunda her şikâyet etmek istediğinde kendine bir misyonu olduğunu hatırlatarak hemen vazgeçiyordu. Rahatsız olmasının, yorgun olmasının ya da

pek çok şeyle uğraşıyor olmasının bir önemi yoktu. Aç çocukları doyuruyordu. Bundan önemli ne olabilirdi?

“Cevaplar için ön hazırlıklarımız tamam mı?” diye sordu Skye.

Elsa ona Amerika’daki aç çocuklar konusunda elde edilen son istatistiklerin, vakfın her bir kuruşu nasıl harcadığının, fon bulmadaki başarılarının ve fark yaratmak isteyenlerin neler yapabileceğinin anlatıldığı bir listenin de bulunduğu dosyayı ona uzattı.

“Harika. Teşekkür ederim. Glenna’yı içeri gönderebilirsin.”

“Hemen.”

Skye, idari müdürü içeri girmeden önce iki e-posta okumayı başardı. Glenna başarılı bir vakfın nasıl yönetilmesi gerektiğini oldukça iyi bilen kırklı yaşlarda bir profesyoneldi. Ülkedeki tüm büyük vakıflarla flört halindeydi. Skye onu kazanmaya kararlıydı.

“Bugün öğle yemeği işini hallettim,” dedi Skye, Glenna odaya girip kapıyı kapatmak için durduğunda. Endişeli görünüyordu. “Bununla ilgili biraz şikâyet edecektim ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor.”

Glenna’nın özenle kesilmiş kısa siyah saçları ve hoş bir gülümsemesi vardı ama bugün gülümsemiyordu.

“Bir sorunumuz var,” dedi, Skye’ın masasının karşısına oturarak. “Bir tane daha. Ve oldukça büyük.”

Skye bundan hiç hoşlanmamıştı. Birkaç ay önce biri Bölge Savcılığı’na giderek vakfın para aklamak için bir paravan olduğunu iddia etmişti. Skye ve bu işle uğraşanlar temize çıkmıştı ama masumiyetlerini ispatlamak için çok fazla vakit ve para harcamışlardı.

Glenna ona birkaç gazete makalesi uzattı. “Bunları internetten indirdim. İki tanesi önümüzdeki birkaç gün içerisinde yazılı basında da yer alacak. Yöneticilerimize aşırı miktarlarda maaş ve ikramiye verildiği yazıyor. Çocukları doyurması gereken pa-

ralar seyahatlere, arabalara ve partilere harcamyormuş. Sen de bir milyon doların üzerinde bir servet yapmışsın.”

Skye çığlık atmak istedi. “Ben maaş bile almıyorum,” dedi sesini sakın tutmaya çalışarak.

“Biliyorum, burada çalışan kimse almıyor. Ayrıca ikramiye gibi şeyler de ödemiyoruz. Bunların hepsi yalan. Muhabirlerle iletişime geçtim ve hepsiyle tek tek buluşacağım. Bu bilgiyi kimden aldıklarını ve neden bize bildirmeden yazmayı tercih ettiklerini öğrenmeye çalışacağım. Bir tanesi vakıfta çalışan biriyle konuştuğunu iddia etti.”

Skye birinin sırtına bijon anahtarının kalın kısmıyla vurduğunu hissetti. “Bu delilik.”

“Ben halledeceğim,” dedi Glenna. “Sadece neler olduğundan haberdar olmanı istedim.”

“Teşekkür ederim. Beni gelişmelerden de haberdar et.”

Glenna başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı.

Skye telefona uzandı ve en iyi bildiği cep telefonu numarasını çevirdi. “Neredesin?” diye sordu, kardeşi telefonu açınca.

“Yaklaşık beş dakikalık mesafede. Niye?”

“Yanıma uğrayabilir misin? Seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Lexi Titan sözüne sadıktı. Beş dakikadan daha kısa bir sürede Skye’in ofisine girdi.

“Ne oldu?” diye sordu. Lexi sakın ve sarışın kız kardeşti. Bir spa merkezi vardı ve aslında bu merkezin sözcü modelliğini yapabilecek güzellikteydi. Giysileri son derece şık, teni mükemmeldi ve saçları buz sarısı parıltılara sahipti. Üç aylık hamile olmasına rağmen bu hiç belli olmuyordu. Kardeş olmasalar Skye, Lexi kadar mükemmel birinden nefret etmenin bir yolunu hemen bulabilirdi.

Şu an bunların hiçbir önemi yoktu. Skye ayağa kalkarak ona sarıldı ve duvarın diğer yanında bulunan kanepeye götürdü.

“Yine Garth’tan haber aldım,” dedi Skye.

“Kötü üvey ağabeyimiz seni mi aradı?”

“Lafın gelişi öyle dedim. Anlaşıldığı üzere savcılığa yaptığı para aklama ihbarı, saldırısının ilk kısmıymış. Şimdi de muhabirlere aşırı maaşlar ödediğimizi, ikramiyeler verdiğimizi söyleyecek birini bulmuş, vakıf çalışanlarının yaptığı tatillerden falan bahsetmiyorum bile.”

Lexi, Skye’in uzattığı kâğıtları aldı ama okumadı. “Böyle bir şeyin olacağını biliyorduk. Kampanyasının sadece bir başlangıç olduğunun farkındaydık.”

Kardeşler birkaç ay önce Garth Duncan’dan ilk tehditlerini almışlardı. Başlangıçta bu kadar başarılı bir iş adamının onlarla neden uğraştığını çözememişlerdi. Olayı biraz eşelemek onları inanılmaz gerçeğe ulaştırmıştı. Üvey ağabeyleriydi ve Jed Titan’ın gayrimeşru çocuğuydu.

Jed, Garth ve annesine ömür boyu yetecek oldukça cömert bir fon ayırmıştı ama Garth’ın gözünü kan bürümüştü. Ya da en azından Titanları mahvetmenin peşindeydi. Lexi, Skye ve Jed’e hem kişisel hem de profesyonel saldırılarda bulunmuştu ve bunu yapmaya devam ediyordu.

“Glenna bu işle ilgileniyor,” dedi Skye. “Ama bu muhabirler aptal değil. Onlara ulaşan verileri kontrol ediyorlardır. Demek ki Garth onlara bu verileri çok inandırıcı bir şekilde sundu” Midesi bulanıyordu. “Bir başkasını seçemez miydi? Biz olmak zorunda mıydık?”

“Biz onun asla sahip olamadığı ailesiyiz,” diye hatırlattı Lexi. “Öfkeli. Keşke bunları tetikleyenin ne olduğunu bilseydim. Neden şimdi? Neden başlamak için bu kadar bekledi?”

“Ne planladıysa artık uygulamaya geçtiği kesin. Bu seferki de oldukça güzel, Bölge Savcısı işe el atmayacaktır ama Milli Gelirler İdaresi kesinlikle göz ardı etmeyecektir. Kâr amacı gütmeme statümüzü riske atıyor. Daha da kötüsü bunları duyan kim bağış yapmak ister? Kötü olan daima ilk sayfada yer alır ama sonradan yapılan düzeltmeler ve gerçekler en arka sayfaya düşer. Kimse onu hatırlamaz. Sadece suçlamaları hatırlarlar.”

Genç kadının bıkkınlığı daha da arttı. “Garth’ın bir şekilde bizden nefret etmesini anlayabilirim ama çocuklar onun yaptıkları yüzünden aç kalacaklar. Bunun bir anlamı yok mu?”

Lexi başını iki yana salladı. “Onun için yok.”

Skye ayağa kalkarak pencereye gitti. “Bu hayal kırıklığından da öte bir şey. Burada kendimi parçalıyorum. Fark yaratmak istedim ve yarattım. Hayatım ne kadar boktan giderse gitsin bu vakıf bana hep neyin önemli olduğunu hatırlattı. Günün sonunda dağıttığımız yemek miktarını ve kaç hayatı daha iyi duruma getirdiğimizi biliyorum. Bunu benden ya da o çocuklardan almasına izin vermeyeceğim.”

Lexi ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. “Kazanamayacak. Buna izin vermeyeceğiz.” Skye’a sarıldı. “Biz Titan kızlarıyız. Kimse bize bir şey yapamaz.”

“Garth bunun farkına varmamış henüz.”

“O zaman bir kez daha hatırlatırız.”

“Tamam. Bana bir dakika ver ve hemen toparlanayım.”

“Onu yakalayacağız. Şu ya da bu şekilde.”

“Biliyorum.”

Kanepelere geri döndüler. Lexi, Skye'ın karşısına oturdu.

“Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu. “Genellikle böyle şeylerin seni etkilemesine izin veremezsin vermezsin. Sen de en az bizim kadar savaşçısın.”

Skye yastıklara dayandı. “Bu ara pek çok şey oluyor. Dikkatim dağınık. Yakında geçer.” Genç kadın tereddüt etti. “Mitch döndü. Onu gördüm.”

Lexi ona baktı. “Aman Tanrım! Ne oldu? O nasıl?”

“Emin değilim. Farklı. Aradan yıllar geçtiğini biliyorum ama onun böylesine...” Katılaşaacağını diyeycekti ama bunu diyemeyeceğini bilerek durdu. Kardeşini sever ve ona güvenirdi ama olanları konuşmaya hazır değildi.

“Eskiden tanıdığım biri işte, değil mi? Geçmişimden bir adam.”

“Bunu söyleyip duruyorsun,” dedi Lexi, sesi son derece kibar. “Sanki bizi onun artık önemli olmadığına ikna etmek ister gibisin. Ama kafanın karışması, önemli olduğunun bir göstergesi. Az bile olsa.”

“Karıştırmasını istemiyorum.”

“Belki de seçme şansın yoktur.” Lexi gülümsedi. “Bak, o senin *ilk aşkın* ve *ilk âşığındı*. Aranızdaki ilişki öylece sona eremez. İkiniz için de duygusal bir vahşetti. Paramparça olmuştunuz.”

“Benim yüzümden,” dedi Skye acı bir sesle. “Mitch kesinlikle bunu hatırlıyordur.”

“Onu incittin.”

“Seçme şansım yoktu.” Lexi'ye baktı, “vardı” demesini bekliyordu. Çünkü her zaman seçme şansı vardı. Ama dışarıdan eleştirmek kolaydı tabii. Skye on yaşındayken annesini kaybetmişti; babasını elinde tutmak için gereken her şeyi yapardı, buna Mitch'i bırakmak da dâhildi.

“Biliyorum,” dedi Lexi. “Ama Mitch bunu asla anlayamaz. İkinizin arasında son derece yoğun bir şey vardı. İkinizin de incinmiş olması hiç şaşırtıcı değil.”

“Sen ne zaman bu kadar duyarlı oldun?” diye homurdandı Skye. “Duyarlı olan ben olayım istiyorum.”

“Olacaksın ama bu konuda olamazsın. Ben de Cruz konusunda bir saniye bile olamam.”

Nişanlısının adını söylemek bile Lexi’nin ışıldamaya başlamasına sebep olmuştu. Skye kıskanmamak için elinden geleni yaptı ama bu çok zordu. Aşk güçlü ve zorlayıcı olmalıydı, tıpkı Mitch’le yıllar önce yaşadığı gibi. Kocasını sevmiştii ama aynı şey değildi, insanı yutan o arzu yoktu. Ray’e hayrandı ama Mitch için yanımdı... Hem de yanması gerekenden çok daha uzun bir süre. İşte suçluluk duymasına neden olan bir sır daha, diye düşündü hüüzinle.

“Gençtin,” dedi Lexi. “Çok uzun zaman önceydi. Kendine bir fırsat tanı.”

“Yanlış seçim yaptığımı düşündüğün için mi bunu söylüyor-
sun?” diye sordu Skye. “Yapmadım. Yapmam gerekeni yaptım. Doğru olanı.”

“Biliyorum.”

Lexi böyle söylemişti ama Skye bunları inanarak söylediğinden pek emin değildi. Skye oyunu güvenli oynamak uğruna aşktan vazgeçmişti. Bunu kim yapardı? Kendi tercihlerinin sonuçlarına katlanmayı hak etmemiş miydi?

“Ray’dan vazgeçmek Erin’den vazgeçmek anlamına geliyordu. O benim kızım. Onsuz bir yaşam düşünemem bile.”

“Biliyorum,” dedi Lexi. “O harika bir kız. Ona sahip olduğun için çok şanslısın. En önemlisi de bu, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Skye. Birkaç ay önce hayatı çok sıradan ve sıkıcıydı. Şu an ise güvenebileceği çok az şeye sahipti.

“Mitch’e gelince,” diye devam etti Lexi. “Neden onun için endişeleniyorsun? Onu zaten çok fazla görmeyeceksin.”

“Haklısın. Döndüğünü biliyorum, konuştuk, bu kadar. Bir-birimize çok sık rastlamayacağız nasılsa.”

SAAT DÖRDÜ biraz geçtiğinde Skye ofisinin dışında bağırtilar duydu. Ne olduğuna bakmak için ayağa kalktı ama odanın diğer ucuna varamadan kapısı hızla açıldı ve Mitch içeri girdi. Elsa önüne geçebilmek için yanında koşturuyordu.

“Özür dilerim,” dedi Elsa. “Meşgul olduğumu söyledim ama ısrar etti.”

Mitch’in yüzündeki kızgın ifadeden, ısrardan fazlasını yapmış olduğu anlaşılıyordu.

“Önemli değil,” dedi Skye asistanına. “Mitch’le çok eski dostuz. Onu gördüğüme sevindim.”

Elsa ikna olmamıştı ama başıyla onaylayarak odadan çıktı.

“Otur,” dedi Skye, masasının oradaki koltuğu göstererek.

“Hayır, teşekkür ederim. İşim uzun sürmeyecek.”

Dar kotu ve beyaz gömleğiyle iyi görünüyor, diye düşündü. Öfkeli ama iyi. Cildinin rengi onu son gördüğü günden çok daha iyiydi ve gözlerini saran acı silinmişti.

Olanlara ve genç adamın söylediklerine rağmen onu gördüğüne sevinmişti. Yanına gidip dokunmak istiyordu. Onunla bütünleşmek, hatta daha da fazlasını yapmak istiyordu. Muhtemelen yoğun bir terapiye ya da en azından uygun başlıklı bir kişisel gelişim kitabına ihtiyacı vardı.

“Çok kızmışsın,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bu da çok ilginç. Kızmaya hakkı olan bir varsa o da benim.”

“Aptal olduğumu mu sanıyorsun?” diye sordu Mitch.

“Bu hileli bir soru mu?”

Mitch onunla ilgilenmedi. “Cumartesi sabahı kahvaltıda ilginç bir ziyaretçim vardı: Erin.”

Skye ağzını açtı ve kapadı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Erin hafta sonları çoğunlukla Fidela’yla kahvaltı ederdi. Skye’m yataktan kalkmayı başardığı zamanlarda oraya kadar atla birlikte giderlerdi. Skye kalkamazsa Arturo gelip Erin’i alırdı. Bu, Erin’in çok değer verdiği bir gelenektir.

“Dur bir tahmin yürüteyim,” dedi Skye acı bir sesle. “Kızımın çıltlığı gelmesini istemiyorsun. Yeter artık, Mitch. Uyum sağlamaya ve hiç de adil olmayan bir durumla başa çıkmaya çalıştığını biliyorum ama Erin’in bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Fidela’yla birbirlerini çok seviyorlar. Onların torunu gibi oldu. Sen de oğulları gibisin, bunu daha iyi anlarsın. Bana Erin’in artık oraya gidemeyeceğini söyleme.”

“Gerçekten konunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Mitch. “Çocuğunun Fidela’yla krep yemesi mi?”

“Evet,” dedi Skye dikkatli bir tavırla. “Başka ne olabilir?”

“İlginç soru. Erin beni doğum günü partisine davet etti. Sekiz yaşına girecekti.”

“Evet.”

Mitch ona doğru bir adım attı. “Bulamayacağımı, anlayamayacağımı mı sandın?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Mitch onu küçük parçalara ayırmak ister gibi bakıyordu. Ama neden? Kızı on dokuz yaşına girdiği için mi?

“Bana doğum gününün ne zaman olduğunu söyledi,” dedi sesi öfke doluydu. “Hesap yapabiliyorum. Bana Erin’in benim kızım olduğunu ne ara söyleyecektin?”

Oda ayaklarının altından kaydı. Kaliforniya’da yaşıyor olsalardı Skye bunun çok büyük bir deprem olduğunu bile zannedebilirdi. Nefes alamadı, düşünemedi, buna inanmasa da, onun için içi yandı. Birazdan genç adamın canını yakacaktı.

“Şaşırmış gibi yapma,” dedi Mitch. “En son ne zaman seks yaptığımı biliyorum, ufaklık. Sana evlenme teklif etmemin hemen ardındandı.”

“Hatırlıyorum,” dedi Skye. O gece ve onu takip eden günde olan her şeyi çok iyi hatırlıyordu. “Ah, Mitch, hayır.”

Mitch gözlerini kıstı. “Benim değilmiş gibi yapmaya uğraşma.”

“Senin değil,” diye fısıldadı.

Mitch’in ifadesi gerildi. “Palavra. Ya Erin benim kızım ya da sen bir fahişesin.”

Skye tokat yemiş gibi oldu. “Sahip olduğum seçenekler sadece bu ikisi değil.”

“Başka ne olabilir ki? Eğer Erin, Ray’in kızıysa, o zaman bu, yaşlı adamın yatağına o gün atladığın anlamına gelir. Yoksa iki gün sonra mı? Artık ilk randevuda mı iş bitiriyorsun, Skye?” dudakları kıvrıldı. “Belki de öylesin. Bugünlerde randevuya bile gerek duymuyorsun. Güneşin altında saklı bir yer ve istekli bir erkek yeterli.”

Skye ona vurmak için elini kaldırdı. Mitch bileğini yakalayarak morartacak şiddetle sıktı.

“Söyle bana,” dedi gözleri ateş saçarak. “Yaşlı adamla yatmaktan hoşlandın mı?”

Yaşlar genç kadının gözlerini yakmaya başladı. Mitch'in elinden kurtularak geriledi. Boğazı gittikçe daralıyordu, bir daha hiç vutkunamayacak gibiydi.

İlk randevularında değil ama üçüncüde olmuştu ve Skye sürekli olarak ağlamıştı. Başarıp başaramayacağını anlamak için Ray'le yatmıştı. Ray onu kollarının arasına alarak onu asla incitemeyeceğini, onun için hep çok özel biri olacağını ama kendisiyle birlikte olma fikri Skye'ı bu kadar tiksindiriyorsa ondan hemen uzaklaşacağını söylemişti.

Son derece nazik ve anlayışlıydı. Elbette on sekiz yaşında bir gelini olmasını istiyordu ama bu konuda bir pislik gibi davranmıyordu. Ray'e Mitch'ten başkasını sevemeyeceğini söylemeyi çok istiyordu ama Jed onu bir kenara çekmiş ve Ray'i reddederse sadece genç kadını yok saymakla kalmayacağını Cassidy Çiftliği'ni de yok edeceğini söylemişti. Mitch'e kalan mirası alacak ve onu da voryüzünden silecekti.

Skye ona inanmıştı ama Mitch'i de çok özlemişti. Sonunda koğullar onun adına son kararı vermişti. Ray'in bebeğine hamileydi. Bundan tam yedi ay sonra Erin doğmuştu; beş hafta erken doğduğu için prematüreydi.

Derin bir nefes aldı, gözlerindeki yaşları sildi ve Mitch'in yüzüne baktı.

"Erin senden değil," dedi net bir şekilde.

"Sana inanmıyorum ve onu benden uzaklaştırdığın için seni mahvedeceğim."

"Önce bunu ispatlaman gerekir."

"DNA testi istiyorum. Buna karşı çıkarsan yaptırmak için mahkemeye başvuracağım."

Skye bir yanıyla onu anlıyordu. Geçmişlerine ve olayların akışına bakıldığında Erin'in ondan olduğunu düşünebilirdi. Bir yanı ise, keşke öyle olsaydı, diyordu. Bu, Ray'den sakladığı, onu utandıran bir sırdı. Ama bunu yapamazdı.

Mitch'in seçenekleri basitti. Ya Erin ondandı ya da sevdiği kadın ona ihanet etmişti.

Ona Erin'in sırtındaki doğum lekesini anlatmayı düşündü. Ray'de ve diğer tüm çocuklarında da olan yarım ay şeklindeki lekeyi. Mitch'in buna inanacağından emin olamadı.

"DNA testine bir şartla razı olurum, bunu kendine saklayacaksın," dedi sükûnetle. "Bunu Erin'le konuşmayacaksın. Onun incinmesini istemiyorum."

"Koşul öne sürecek durumda değilsin."

Skye çenesini havaya dikti. "Erin benim kızım. O daha bir çocuk ve böyle bir duruma düşmeyi hak etmiyor. Gerçekten senin olduğuna inanıyorsan onun incinmesini ya da kafasının karışmasını sen de istemezsin. Sonuçları almadan önce hiçbir şey bilmemeli."

Mitch'in karanlık gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu. "Anlaştık. Laboratuvarı arayıp bu işi halledecek birini bulacağım."

Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden gitti. Skye onun gidişini izledi. Yavaş ama dengeli yürüyordu. Protezi olduğunu bilmese hiçbir terslik olduğunu düşünmezdi.

Yalnız kaldığında koltuğuna çökerek gözlerini kapadı. Bunu hiç beklemiyordu. Mitch'in çocuğunu asla ondan uzaklaştırmayacağını bilecek kadar bile mi tanıyamamış mıydı genç kadını?

Tanımadığı ortada, diye düşündü hüznle. Skye'la ilgili konularda hep en kötüye inanıyordu. Erin hakkındaki gerçeği öğrendiğinde Skye'ın yalan söylemediğini anlayacaktı. Ancak Skye bunun da içinde bulundukları durumu iyileştireceğini hiç sanmıyordu.

MITCH AHIRIN ortasında durdu. Atların ve samanların kokusu tam da hatırladığı gibiydi ama kendini buraya ait hissetmiyordu. Ona kendisine bir zamanlar bahşedilmiş şeyleri artık *yapamadığını* hatırlatıyordu. Ata binmek. Bırak atı idare etmeyi, üzerine bile tırmanamazdı.

At kolaydı. Kaideyi kullanırdı ve böylelikle sağ bacağını diğer tarafa atarken sol bacağından kuvvet almak zorunda kalmazdı ama protezini dengelemeyi başaramıyordu. Atın üzerine bindikten sonra sol topuğunu kontrol edemeyecekti.

Zaten çok uzaklarda olmayan hayal kırıklığı hemen köpürmeye başladı. Bundan sonra ne yapacaktı? Ortalıkta yaşlı adamlar gibi kamyonetiyle mi dolanacaktı?

“Sana bir şey getirdim.”

Sese döndü ve Arturo’nun doru bir atla birlikte ahıra girdiğini gördü. Beygir son derece iriydi ve çok kıvraktı.

Mitch bir adım geriledi. Topuğu ahşap döşemeye takıldı ve neredeyse saman yığınının üzerine düşüyordu.

“Bu Fişek,” dedi Arturo atm burnunu okşayarak. “Üzerine bağdan bineceğin şekilde eğitildi. Ayrıca sadece sağ topuğunu kullanman da yeterli olacak. Güçlü, hızlı ve biraz da asabi. İkinizin çok ortak yönü olduğuna inanıyorum.”

Mitch ellerini yumruk yaptı. “Yardıma ihtiyacım yok,” diye homurdandı.

“Olmayabilir ama ben etmek istiyorum. Ayrıca onu almak için senin paramı harcadım.”

Bu aslında onu güldürmeliydi ama Mitch espriden anlayacak halde değildi. Çiftlikteki her şeyden nefret ediyordu. Tavuklar, organik sığır ve yaşamlarındaki belgelenmiş olan her şeyden. Takıma bacağına geçirdiği çorapların her gece kana bulanmasm-

dan, uyumasını engelleyen kâbuslardan nefret ediyordu. Hiçbir şeyin istemediği gibi olmadığım bile hâlâ hayatta olduğuna şükretmekten de nefret ediyordu.

“Yeniden ata binmek istiyorsun,” dedi Arturo. “Bunu istediğini biliyorum.”

“Hayatımdan uzak dur.”

Yaşlı adamın dudakları gerildi. “Pekâlâ,” diyerek dizginleri bıraktı, Mitch’i atla ahırda baş başa bırakarak gitti.

Mitch kendini bir pislik gibi hissetti. Arturo’nun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama...

Ayak seslerini duyunca Arturo’nun geri döndüğünü düşünerek şaşırıldı. Girişe baktığında farklı bir silüetle karşılaştı.

“Düşündüğümde de beter bir pislik olmuştun,” dedi Skye ahıra girerken. “Sevdiğin insanları kırmak sana daha erkekmişsin gibi hissettiriyor mu?”

Skye şu an görmek istediği son kişiydi. Daha da kötüsü, kontrol altına almakta zorlandığı sorunlu yanını da görmüştü.

“Seni seviyor,” dedi Skye. “Bunu bilmeni istiyor.” Atın boyunu okşadı. “Yapma, Mitch. Bu o kadar kötü mü?”

“Arturo iyi. Kendine bakabilir.”

“Sen onun ailesisin. Bunu yapmak zorunda kalmamalı.”

“Çık dışarı,” dedi Skye’a.

Skye daha da yaklaşarak tam önünde durdu. “Zorla mı atacaksın? Bana zaten söylenebilecek en kötü şeyleri söyledin. Geriye ne kaldı?” çenesini dikleştirdi. “Vurmak mı istiyorsun? Görünüşe göre birilerine vurmak istiyorsun. Neden ben olmayayım? Bunu da hak etmedim mi?”

“Bu aralar sertlikten mi hoşlanıyorsun?” diye aşağıladı Mitch.

Skye kızardı ama sağlam durdu. “Hayatının bir kısmının boktan olduğunun farkındayım ama eve dönmeyi başardın. Bu önemli. Döndüğün için mutlu olan insanların var. Bu daha da önemli. Bilmek istediğim şey şu, bu acıma partisinin bir sonu olacak mı yoksa bu oyunu sonsuz kadar oynayacak mısın?”

“Doğru. Senin mükemmel yaşamından bakıldığında her şey çok kolay. Değiş tokuş yapmak ister misin, Skye? Kolunu ya da bacağına vermek ister misin? Bununla bir süre yaşa, sonra tekrar konuşuruz.”

“Tamamıyla saçmalıyorsun,” dedi Skye. “Bu, bacağıyla ilgili değil. Bu seninle ilgili.”

Onu ezmek istedi. Ona sahip olup yalvarmak istedi. Onu çırılçplak soyup savunmasız hale getirmek ve sonra arkasını dönüp gitmek istedi.

Skye, düşündüğü her şeyi yerine getirmesi için ona meydan okurcasına gözlerinin içine baktı. Sonra bir nefes aldı.

“Erin DNA örneğini verdi. Uygun olduğun bir zamanda gidip sen de aynı şeyi yapabilirsin. Sonra da işimiz biter.”

“Erin benim kızım. Daha yeni başlıyoruz. Gecelerimi bana yaptığın şeyin karşılığında seni nasıl cezalandırabileceğimi düşünerek geçiriyorum.”

Skye’in yeşil gözleri hüzne boğuldu. “Benden nefret etmek bana güç veriyorsa durma, devam et. Ama seni önceden uyarıyorum, beni o kadar hafife alma. Erin senin değil, Mitch. Onu çok seviyorsun ama senin değil. Bana fahişe demek bunu daha dayanılır hale getiriyorsa bunu da yap. Sadece şunu unutma. O küçük kız senin bir kahraman olduğunu düşünüyor. Aksine inanmasına sebep olacak bir şey yaparsan seni doğduğuna pişman ederim.”

Bu Mitch'i gülümsetti. "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle. Sen dibe vurmuşsun, yaşamak ya da ölmek umurunda bile değil. Benimse uğruna savaşıacak bir şeyim var: Kızım."

Arkasını dönerek gitti, sırtı dikti, kızıl saçları savruluyordu. Mitch gidişini seyretti, gücüne hayran oldu ama genç kadın hayal görüyordu. Bu oyunun yalnızca bir kazananı olacaktı ve o da Mitch'di.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖZEL HAVAALANI hem zenginlere hem de macera severlere hitap ediyordu. T.J. Boone her iki niteliğe de sahip, diye düşündü Izzy ona doğru yürürken. Bir önceki akşamüstü aramış ve Izzy'yi paraşütle atlamaya davet etmişti. Izzy adamın bu oyunu ne kadar ilerleteceğini görmek için bu daveti kabul etmişti.

Onun biçimli yüz hatlarını ve rahat tebessümünü incelerken tek sebebinin bu olup olmadığını kendine sordu. T.J.'le gerçekten ilgileniyor muydu? Kâğıt üzerinde de, insan olarak da oldukça iyi görünüyordu ki bu aslında Izzy için yeterden fazlaydı. Ama bu anlam farklıydı. Bu adam onunla ve Skye'la çok farklı ve büyük bir oyun oynuyor olabilirdi.

Onun kim olduğunu ve ne istediğini anlamak üzere buraya gelmişti. Bir yanı ona güvenmemekle haklı olduğunu ispat etmek istiyordu. Bu yanı Skye'ı korumak istiyordu, kardeşinin ona inanıp inanmaması önemli değildi.

Özveri hem yeni hem de rahatsız edici bir his, diye düşündü. Bir daha bu tür işlere kalkışmaması gerektiğini unutmamalıydı.

T.J., BMW M3'ünden inerek ona doğru yürüdü. "Korkuyor musun?" diye sordu.

Izzy T.J.'in arkasında duran ve onları yeryüzüne atlamaları için gökyüzüne çıkaracak olan küçük uçağa baktı.

“Bunu daha önce de yaptım. Önemli bir olay değil. Tehlike düşüşte değil; yere nasıl konduğun önemli, insanı öldürebilir.” Mavi gözlerinin içine baktı. “Planın nedir? Benimle aşık atmaya mı çalışacaksın? Pek sanmıyorum.”

“Görürsün,” diyerek gülümsedi T.J. “Kendimi kanıtlayacağım.”

“Peki ya sonra ne olacak? Beni Skye’la mı kıyaslayacaksın? Şansını ikiye mi katlamak istiyorsun? Jed’in birimizi aldığın sürece hangi kızı olduğunu önemseyip önemsemediğine mi bakacaksın?”

T.J. gülümsemeye devam etti. “Çok şüphesin.”

“Jed’i çok uzun zamandan beri tanırım. Huzurlu bir tip değildir.”

“Ben de değilim. Hayatı ilginç kılan da bu değil mi?” Omuzunu onları bekleyen uçağa doğru salladı. “Haydi, Izzy. Bunu istediğini biliyorsun.”

Atlamak *istiyordu*. Herkesin söylediği gibi sessiz değildi. Gürültülüydü, içinden hızla geçtiği havanın ve yüreğinin sesi kulaklarını doldururdu. O birkaç dakika süresince kendini özgür ve zamansız hissedirdi. İsteddiği her şeye sahip olduğunu, hem bağlı hem de yalnız olmayı hayal edebildiği anlardı.

Uçuş bürosuna giderek gerekli belgeleri imzaladıktan sonra giyindiler. Paraşütçü giysisini giyerken T.J.’in bir girişimde bulunmasını bekledi ama adam onu yalnız bıraktı. Uçağa binerek kalkışı beklemeye başladılar.

“Bu tip şeyleri sık sık yapar mısın?” diye sordu genç kadın motorlar gürlemeye başladığında. Mikrofon ve kulaklıklar aracılığıyla konuşuyor, böylelikle hem birbirlerini hem de pilotu duyabiliyorlardı.

“Fırsat buldukça. Heyecanı severim. Ya sen?”

“Ben seviyorum.”

“Senin sevdiğin pek çok şey olduğunu duydum. Kaya tırmanışı, mağara dalıcılığı.”

“Köpekbalıklarıyla yüzmek, dağlara tırmanmak, köpüklü su raftingi... Yara izlerimi görmek ister misin?”

T.J. bakışlarını genç kadının yüzünden ayırmadı. “Bana güvenmek zorundasın.”

“Neden? Paraşütümü sen hazırlamadın. Sadece bir erkeksin T.J., henüz oyununun ne olduğunu çözemedim ama çözeceğim. Daha önce söylediğimde çok ciddiymdim. Kardeşimi incitirsen kendini acılar içinde bulursun.”

“Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, küçük kız?”

“Ben bir Titan’ım. Seni alt edebilecek adamlarım var.”

Bu T.J.’i güldürdü. “Korkmuyorum.”

“Yoda⁵’nın ölümsüz sözlerindeki gibi, korkacaksın.”

Uçak havalandı, kısa bir süre sonra mavi gökyüzünde süzülüyordu. Izzy ülkenin farklı yerlerinde atlayış yapmıştı, Himalayalar’la da tırmanmıştı ama hiçbir yerdeki gökyüzü Teksas’taki kadar mavi değildi.

“Belki de senden hoşlandım,” dedi T.J. Sesi kulaklıktan geliyordu.

Izzy ona baktı. “Beni benden hoşlanacak kadar iyi tanııyorsun. Kardeşimle çıkıyor musun?”

“Hayır.”

⁵ Yıldız Savaşları filmlerinde Jedi Ustası olarak yer alan bilge bir karakter (ed.n.)

Güçlü erkeklerin etrafında yanlış bir soru sorduğunu anlayacak kadar bulunmuştu. “Sen ve Skye bir buluşma planladınız mı?”

T.J. tereddüt etti. “Evet.”

“İyi olan kadın kazansın durumu mu?”

T.J. omuz silkti. “Senin de söylediğin gibi. Seni tanımıyorum. Henüz.”

“Yani bu, seçmeden önce hangimizden daha çok hoşlanacağımı görmek istediğin anlamına mı geliyor?”

“Bu konuda bir fikrim var zaten.”

Bu sözlerden onun kendisine meyilli olduğu anlamını çıkarması gerekiyordu. Aman ne önemli. Skye vakıftaki ve bekâr annelikteki tüm başarılarına rağmen konu ilişkiler olduğunda bir bebekten farksızdı. T.J. gibi adamların istediklerini elde etmek için neler yapabileceklerini bilemezdi. Ve bu konuda Izzy’nin sözünü de asla dinlemeyecekti.

Ta ki Izzy ona T.J’in nasıl bir kaypak olduğunu gösterene kadar...

Sorun ondan hoşlanmaması değildi, ona güvenmiyordu. Bu da kafasını karıştırıyordu. Bu işi kız kardeşini korumak için mi yoksa hoş bir adamla birlikte olmak için mi yaptığı sorusunu kendine bir kez daha sordu.

Izzy kendini bilmekten, en az kıpırdamadan oturmak kadar çok nefret ediyordu. Neyse ki uçak gereken yüksekliğe ulaşmıştı. Ayağa kalktılar, paraşütlerini ayarladılar ve kulaklıklarını bırakarak pozisyonlarını aldılar.

“Bunu gerçekten yapacak mısınız?” diye seslendi T.J.

“Elbette.” Onu dirsekleyerek açık kapıya doğru ilerledi, pilotun onayını aldıktan sonra atladı.

Yere doğru dikine ve son hızla düşüyor olmak genç kadının her yanını heyecanla sarmıştı. Havanın içinde öyle hızlı ilerliyordu ki nefes almakta zorlanıyordu ama bunu hiç umursamıyordu. Sadece o, gün ve onu sürekli olarak aşağı çeken yer çekimi vardı; aşağı, aşağı, aşağı...

Anın tadını çıkararak bir kahkaha attı, tam olmak istediği yerdeydi ve bunun hazzını yaşıyordu. Şu an T.J.'i, niyetlerini ya da başka bir şeyi umursamıyordu. Kollarını iki yana açarak havada döndü, adrenalini daha da arttı.

Birkaç saniye sonra istemeden de olsa kendini düzeltti ve paraşütünü açtı. Serbest düşüş onu yukarı çeken bir hareketle son buldu, hemen ardından aşağıdaki iniş noktasına doğru süzülme başladı.

Toprak ayağının altında belirince çarpmanın ona hasar vermemesi için dizlerini kırdı ve kahverengi otların üzerine kondu.

T.J. birkaç metre öteye indi. Paraşütünü çözerken kahkahalar atıyordu, ona doğru yürüdü ve kollarının arasına alarak öptü.

Dudakları kararlı ve şehvetliydi, aldığı kadar veriyordu. "Vay be, çok heyecanlıydı!" dedi onu bırakırken. "Bunu hiçbir şey geçemez."

Izzy olduğu yerde durdu, bu öpücüğe olan tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Hızlıydı ama hoştu. Bir öpücüğe daha hayır demezdi ama tekrarlamak için de ölmüyordu.

"Geçen şeyler vardır," dedi Izzy. "Belli ki onları yanlış yapıyorsun."

Bu otomatik bir cevaptı. Genç kadın müsait olan erkeklerle hep flört ederdi. İlgiyi ölçer ve hemen fırsattan istifade ederdi çünkü bu çok eğlenceliydi. Bir ilişkisi yoktu, haliyle düşünmesi

gereken bir sevgilisi de yoktu. Hayat çok kısaydı ve birine bağlanmak gereksizdi.

“Bu bir meydan okuma mı?” diye sordu T.J.

“Olmasını ister misin?”

T.J. onu omuzlarından yakaladı ve kendine doğru çekti. Izzy ondan çok kısaydı, bu yüzden genç kadını tekrar öpebilmek için üzerine doğru eğilmek zorunda kaldı.

Izzy ellerini omuzlarına koyarak ona asılırken gücünü hissetti. Düşme tehlikesi yoktu.

Dudaklarının üzerindeki dudaklar çok hoştu ama anın tadını çıkaracak kadar duygusal bir bağlantı kuramıyordu. Çok şey düşünüyordu; kardeşini ve T.J.’i, T.J.’in kim olduğunu ve ona ne kadar güvenebileceğini. Dudakları dudaklarının üzerinde dolaştı ve sonra alt dudağını ısırıldı. Izzy de onu ısırıldı hem de geri çekilmesini sağlayacak kadar sertti.

“Sert mi seviyorsun?” diye sordu T.J. şaşırmış gibi görünerek.

“Hayır. Sadece bir şeyi ortaya koyuyorum. Aldığım kadarını veririm. Bunu Skye’ı yemeğe götürdüğünde hatırlamak isteyebilirsin.”

“Öpüşmek yok mu?”

“Öpmen umurumda bile değil. Onu incitme yeter.”

Elinin tersiyle Izzy’nin yanağını okşadı. “Ya sen Izzy? Sen incinir misin?”

Izzy gülümsedi. O mu? İncinmek, kalbini vermek anlamına gelirdi. Bu hiç olmayacaktı. “Ben kendime bakabilirim.”

“Belki de birinin sana bakmasına ihtiyacın vardır.”

Tebessüm kıkırtıya dönüştü. “Gönüllü müsün? O zaman beni hiç tanıımıyorsun demektir. Bana bakmak mı? Doğru. Bunu babama da söyle de seninle iyice bir eğlensin.”

Paraşütünü çıkararak onları beklemekte olan kamyonete doğru ilerlemeye başladı. Uçuş kostümünü de çıkardıktan sonra kendi arabasına yürüdü ve bindi.

T.J. Boone gizemini koruyordu. İçgüdüleri Skye’in tehlikede olduğunu söylüyordu ama sorun Skye’in onun tavsiyelerini dinleyecek durumda olmamasıydı. Izzy oradan uzaklaşmanın yapılacak en akıllıca iş olduğunu da biliyordu. Skye da kocaman kadındı ve kendi hayatıyla başa çıkabilirdi. Tabii onun bile bile tehlikeye atılmasına da izin verecek değildi. Kardeşlerdi ve Izzy onu seviyordu. Bu da T.J. hakkında daha çok şey öğrenmek ve muhtemelen doğruları Skye’a söylediğinde onu çileden çıkartmak anlamına geliyordu.

“YENİSİN,” dedi Mitch önünde duran yaşça ondan büyük adama bakarak. “Yeni birini istemiyorum.”

Fizik tedaviye gelmek de istemiyordu ama bu bir tercih meselesi değildi. Yeterince gelişme göstermiyordu ve sebebini de biliyordu. Yapması gerekenleri yapmıyordu. Bunun tek sebebi ilgilenmemesi değildi, diğer terapistin söylediklerinin yarısını çoktan unutmuştu.

“Yeni değilim,” dedi adam ona. “Yalnızca benimle daha önce tanışmadın. Arada fark var. Hâlâ burnundan soluduğunu görüyorum. Umarım asabiliğin sana fazladan yük olmuyordur. Oluyorsa yürümeyi öğrenmen iyice zorlaşacak. Benim adım Joss.”

Joss ellili yaşlardaydı, mavi, delici bakışları ve kollarında dev bir orman dövmesi olan kaslı ve kel bir adamdı.

“Mitch.”

“Ah, kim olduğunu biliyorum. Oldukça ilginç bir dosyan var.”

“Neresi ilginçmiş?”

Joss sırtıttı. “Senin bir baş belası olduğun söyleniyor. Benimle de bu yüzden görüşüyorsun. Zorlu vakalarda oldukça iyiyim. Seninle güzel bir kadın da ilgilenebilirdi ama randevularına sadık değilsin ve evde de çalışmıyorsun. Dolayısıyla benim elime düştün. Hoş geldin.”

Mitch bu durumdan rahatsız olmayı reddetti. “Meşgulüm. Haftada iki kez gelemem.”

Joss duvar kenarına özel egzersiz aletlerinin dizilmiş olduğu tedavi odasını gösterdi. Odanın ortasında hastaların çubuklar arasında yürüyüş egzersizleri yapması için hazırlanmış boş bir alan vardı. Mitch bu odada proteziyle ilk yaptığı titrek yürüme egzersizlerini hatırladı. Hareket edebileceğini anladığı için huzur, bacağına kaybetmiş olduğu için de büyük bir öfke hissetmişti.

Şimdi yarım düzine kadar erkek ve bir kadın değişik aletlerde terapistleri eşliğinde çalışıyorlardı. Hepsi ter içindeydi ama oldukça kararlı görünüyorlardı. Terapinin bir fark yaratacağını düşünür gibi bir halleri vardı.

“Sana ne zaman gel dersem o zaman geleceksin yoksa kalıcı protez alamazsın,” dedi Joss. “Beni kızdırırsan elindekini de alırım.”

“Eskiden bir SEAL’dım. Alabileceğini mi sanıyorsun?”

“Özel Kuvvetler,” dedi Joss. “Buradaki topal sensin evlat, ben değilim. Muayenehaneye gidelim ve kesilen bölgenin ne durumda olduğuna bakalım.”

Mitch tereddüt etti. Joss gözlerini kıstı.

“Ne?” diye üsteledi. “Hâlâ kanıyor mu? Yemin ederim, hâlâ kanıyorsa seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. ‘Ağırdan al’

sözünün neresini anlamadın? Normale dönmek istiyorsun değil mi? Hayatını sürekli olarak buraya gelmeden yaşamak istiyor musun? Peki ya bacağına ağırlar saplanmadan on beş dakikadan fazla yol almayı? O zaman beni dinleyeceksin, lanet olası.”

Mitch dönerek kapıya doğru ilerledi. Buna ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Her şeyle başa çıkabiliyordu ve bu pislik ona kalıcı protezini vermeyecekse verecek bir başkasını bulurdu.

“Sence Pete bu şekilde davranasın diye mi kendi hayatını riske atarak seni kurtardı?” diye sordu Joss.

Bu sözleri bağırarak söylememiştir. Mitch diğer hastaların duyup duymadığından bile emin değildi. Buna rağmen bu sözler bir cam gibi içini kesmişti, bağırsaklarından yüreğine doğru değildiğini hissediyordu.

Pete dostuydu. İyi bir dosttu. BUD/S⁶ eğitimine birlikte katılmışlar sonra da aynı SEAL ekibine girmişlerdi. Mitch, Pete’in genç karısına olan aşkını çok iyi biliyordu, baba olacağını öğrendiğinde ne kadar mutlu olduğunu da. Pete de Mitch’in Skye uğruna kaç gece uykusuz kaldığını ve genç kadının onu terk etmiş olduğuna bir türlü inanmadığını biliyordu. Muhtemelen ölecek olan yaralı Mitch’i düşman ateşine rağmen sürükleyerek ateş hattının dışına çeken Pete... Onun için kurşun yemeyi göze alan Pete... Şu an Afganistan’a dönerek işi bu olduğu için bütün bunları yeniden yaşamayı göze alan Pete...

Joss, Mitch’in orada kalmasını sağlayabilecek yegâne cümleyi kurmuştu.

Doğrularak omuzlarını dikleştirdi. “Neredeyse her gün çorabım kanlanıyor. Yara açılması değil. Hâlâ iyileşmemiş olan birkaç nokta var.”

6 SEAL komandolarının aldığı ilk eğitim süreci (ed.n.)

“Bacağını her gün ne kadar dinlendiriyorsun?” diye sordu Joss ve hemen içini çekti. “Bunu başka şekilde sorayım. Bacağını gün içinde dinlendirmeyecek kadar aptal mısın?”

“Duruma bakılırsa öyleyim.”

“Bir sorun olduğunu kabullenmek ilk aşamadır, evlat. Haydi, bacağına bir bakalım.”

Joss onu muayenehaneye götürdü. Mitch muayene masasına oturdu, kotunu sıvadı, protezini ve çorabını çıkardı.

“Kesilen bölgeye günde birkaç kez masaj yapmalısın,” dedi Joss tabureye oturup ışığı yakarak. “Bunu yapıyor musun?”

“Arada bir.”

“Dur, tahmin edeyim; yeterince uyumuyor ve iyi de beslenmiyorsun, değil mi?” Kesilen yere parmağıyla bastırdı. “Acıyor mu?”

Mitch içine dolan acıyı bastırmak için dişlerini sıktı. “Biraz.”

“Çok fazla hayalet ağrı⁷ var mı?”

“Biraz.”

“Enerji çalışmasını yapıyor musun?”

Mitch hâlâ bir ergen olsaydı gözlerini devirecekti. “Bu tam bir saçmalık.”

Joss doğruldu. “Doğru ya. Vücudun kendine has bir elektrik sistemi olduğu tam bir saçmalık. Beyin dalgalarının elektrik gönderdiğini göz ardı etmemiz gerekir ama EKG neyi ölçüyor acaba? Göremiyor ve dokunamıyorsan onu yok sayıyorsun, değil mi? Çok tipik.”

Ayağa kalkarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir kez olsun buraya gelen biri şu çalışmayı yapmaya gönüllü olsun. Sadece bir

7 Hayalet ağrı: Kesilen uzuvların ağrımaya devam etmesi durumu. (ed.n.)

kez. Çok mu şey istiyorum? Hayır. Ama oluyor mu? Hayır. Her seferinde adım adım ilerlemek zorunda kalıyoruz. Pekâlâ. Neredesin? Öfke aşamasında olduğunu tahmin ediyorum. Biraz da inkâr var. Neden senin başına geldi? Hayatını nasıl geri alacaksın? Al sana bir ipucu: Bu ilk defa sana olmadı. Bunu daha önce de yaptık ve işe yarıyor. O zaman söz dinle. Hayatını kolaylaştır.”

Mitch çıkıp gidecek durumda olsaydı giderdi ama tek yapabildiği başını diğer tarafa çevirmek oldu.

“Masajı yapmalısın,” dedi Joss. “Enerji yayılır. Sana verdiğimiz egzersizleri yap. Uyu ve grup terapilerine gel.”

Mitch dinlemeyi bıraktı. Grup terapisi. Doğru ya. Çünkü o tanımadığı bir grup adamın arasında oturup duygularından bahsetmeyi ne de çok istiyordu. Bunu *tanıdığı* insanlarla bile yapmak istemiyordu.

“Geç kalıyorum,” dedi. “Bunu daha hızlı yapabilir miyiz?”

Joss’a baktığında adam omuz silkerek onu şaşırttı. “Elbette. Sen bilirsin.”

Mitch onun daha fazla direnmesini bekliyordu. “Bu kadar mı? Pes mi ediyorsun?”

“Neden olmasın? Sen ettin. Burada onlara yardım etmem için yalvaran bir sürü adam var. Bir gün sen de onlardan biri olacaksın.”

“Hiç sanmam.”

Joss gülümseyerek onu bir kez daha şaşırttı. “Önünde kara günler var, evlat. Kötü zamanlar. Ama tabii onlarla başa çıkarsın. Bunu yalnız başına yapamadığını gördüğünde geri gel. Burada olacağım ama o zamana kadar vaktimi bir gerizekâhıyla harcayamam.” Protezini geri verdi. “İyi şanslar.”

Arkasını dönerek dışarı çıktı ve Mitch'i muayene odasında yalnız bıraktı. Joss'un da dediği gibi, tam bir gerizekâlı olduğunu hissediyordu.

MITCH İÇİNDE yarıp duran öfkeyle savaşıyor Titanville'e döndü. Bunun bir faydasının olmadığını biliyordu ama şu an öfkeye sığınmak oldukça güvenli geliyordu. Joss'la yaptığı seansın çok daha acılı geçmesini bekliyordu ama herhangi bir terapi görmemişti. Tek suçlunun kendisi olduğunu biliyordu, protezinin yerine takılması için terapiye ihtiyacı vardı. Sorun ise bunu istememesiydi. Artık sahip olmadığı bir uzvu için enerji egzersiziyle uğraşmayı istemiyordu. Diğer amputasyon hastalarıyla birlikte terapilere katılmak istemiyordu. Bunların hiçbirisiyle ilgilenmek istemiyordu. Sadece artık sahip olmadığı şeyi istiyordu.

Kasabada araba sürmeye devam etti. Kırmızı ışıktaki durduğunda Skye'ın Bronco Billy'ye girdiğini gördü. Ne yapacağını planlamamıştı ama arabasını ilerideki açık otoparka park ederek onun peşine düştü.

Bu restorana on yıldır adım atmamıştı ama pek fazla bir şey değişmemişti. Televizyon ekranlarında bir Dirty Harry filmi oynuyordu. Ses kapalıydı ama alt yazılar sayesinde film izlenebiliyordu. Her yerde posterler ve filmlere dair anı eşyaları vardı. Bronco Billy bütün görkemiyle Clint Eastwood'a adanmıştı.

Skye bir masaya oturmuş menüyü inceliyordu. Mitch yanına gidip Skye onun geldiğini fark edemedi karşıdaki iskemleyi çekti.

"Sana katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu iskemleye otururken. "Önemli bir şeyi engelliyor muyum?"

Genç adam engellediğini umuyordu. Skye'ı kızdırmak istiyordu böylelikle kavgâ edebilirlerdi. Skye'la bile olsa bir kavgâ şu anda çok iyi gelecekti.

“Hiçbir şeyi engellemiyorsun,” dedi Skye, yüzünde rahatsızlıktan çok hüçün vardı. “Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum ama olay şu; buradayım çünkü çok kötü bir gün geçirdim ve tatlı ihtiyacımı gidermem gerekiyor. Oturma fikrini bir daha gözden geçirmek isteyebilirsin çünkü kafamın dağılmasına sebep olacaksın ve bu benim için iyi bir şey. Sen de bunu istemezsin.”

Mitch cevabını veremedenden garson kız geldi.

“Ne istediğinize karar verdiniz mi?” diye sordu.

“Bir Oreo *milk shake*,” dedi Skye menüyü kıza uzatarak. “En büyük boy olsun.”

“İki tane olsun,” dedi Mitch.

Skye burnunu kırıştırdı. “Hâlâ kendine ait bir masan olsun istemiyor musun? Bana mekânın başka bir yerinden ateş saçan gözlerle bakmak sana daha büyük bir keyif vermez mi?”

“Pek sayılmaz.”

Mitch geri adım atmıyordu. Skye bundan emindi. Onu rahatsız etmek istiyordu ve bunu yakından çok daha iyi yapabileceğine inanıyordu. Skye'ın canını sıkmişti, bu doğrudu ama bu Mitch'in istediği türden bir sıkıntı değildi. Skye olmayan bir sırrın suçluluk duygusuyla savaşıyordu. Genç adamın etrafında olmanın getirdiği sorun, Skye'ın onu görünce verdiği tepkilerle ilgiliydi.

Tüm öfkesine, söylediği tüm kötü sözlere ve tüm kötü tavırlarına rağmen Skye onu özlüyordu. Bu lanet olası pisliğin altında bir zamanlar çok sevdiği ve başını döndürmüş olan iyi adam yatıyordu. Skye'ın tüm dünyasıydı ve Skye ona arkasını dönüp gitmişti.

St. Mira

Bunca yıl sonra bile, işler farklı gelişse nasıl olurdu, diye merak ediyordu genç kadın. Bu merakı doğru kararı vermiş olduğu gerçeğiyle çakışıyordu. Yanlış sebeplerle olsa bile...

“Birbirimizi tanımamız gerekiyor,” dedi Mitch onu şaşırtarak.

“Niye? Benden nefret ediyorsun.”

“Senden nefret etmiyorum.”

Skye hafifçe tebessüm etmeyi başarabildi. “Çok dokunaklı ve ikna edici. Çiftlikte işler yolunda gitmiyorsa reklam verebilirsin.

“Birlikte yaptığımız bir çocuk var, Skye. Bundan hoşlansak da hoşlanmasak da birbirimize bağlıyız.”

Skye başını masaya vurmak istiyordu. Erin onun kızı değildi. Skye bunu biliyordu ama Mitch bir türlü ona inanmıyordu. Bir yanıla Erin’in ondan olmasına *ihtiyacı olduğunu* hissediyordu. Mitch gerçeği öğrendiğinde ne olacaktı?

“Bu konuda tartışmak istemiyorum,” dedi Skye.

“O zaman başka bir konudan konuşalım. Çok şık giyinmişsin.”

Skye siyah takımına baktı. “Bu sabah acil bir yönetim kurulu toplantım vardı. Güçlü bir kadın gibi giyinmeyi uygun gördüm. Sahtekârlık yaptım aslında ama bunu fark etmediler.”

Mitch kaşlarını çattı. “Yönetim kurulunda mısınız?”

“Ülkedeki aç çocukların doyurulmasını sağlayan bir vakfım var. Altı yıl önce annemin bana bıraktığı parayla başladım. Çok büyüdük ve artık her gün bir milyonun üzerinde çocuğu doyurabiliyoruz.” Arkasına yaslandı.

“Haydi bakalım devam et,” dedi Mitch’e. “Zengin fahişenin dünyayı kurtarma oyunu oynamasıyla dalga geç.”

“Bunu neden yapayım? İyi bir şey yapıyorsun. Çocuklar aç kalmamalı.”

Skye ağzını açtı ve kapadı. “Pekâlâ. Yine de bundan fazlasının olması gerektiğini düşünüyorum.”

Garson *milk shake*’lerini getirdi. Skye içeceğin üzerindeki bütün bisküviyi alarak ısırды ve üzerine krema kıvamındaki *milk shake*’ten içti.

Buz gibi içecek boğazından aşağı inerken şekerin kan dolaşımına hücum ettiğini hissetti. Ruh halinin şimdiden düzelmeye başladığına yemin edebilirdi.

“Daha iyi misin?” diye sordu Skye yutkunurken.

“Biraz.”

“Izzy kendi payına düşen mirasla ne yapıyor? Onun bir şeyler yönettiğini hayal edemiyorum.”

“O bu işlere uygun bir tip değil.” Skye tereddüt etti. “Pru, Izzy’yi mirasına dâhil etmedi. Sebebini bilmiyorum. Belki de değiştirmeyi akıl etmedi.” Buna dair herhangi bir ipucu yoktu. Anneleri öldüğünde yüklü miktardaki mirasını sadece Skye’a bırakmıştı. “Yarısını Izzy adına bir vakıf fonuna koydum. Otuz yaşına gelene kadar dokunamayacak.”

“Ama sen hakkını yirmi yaşında aldın,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Sorumluluk sahibiyim.”

“Izzy senden nefret ediyor olmalı.”

Skye, T.J. Boone hakkındaki son kavgalarını ve Izzy’nin adamın aslında Skye’la ilgilenmediğine dair iddialarını düşündü. “Kötü anlarımız var. Fon konusunda da pek mutlu değil. Ama çok vahşi ve deli. Parayı çarçur etmesini istemiyorum. Onun güvende olmasını istiyorum.”

“Izzy konuya bu gözle bakabiliyor mu?”

“Başlangıçta bakmadı ama şimdi bakıyor. Onu sevdiğimi biliyor.”

“Kontrolün altında tuttuğun sürece.”

Bu işleme canını acıttı ama belli etmemek için elinden geleni yaptı. “Beni tanıımıyorsun, Mitch. Çok uzun zaman oldu.”

“Haklısın. O zamandan bu zamana pek çok ilişki yaşandı.”

Bu Skye’ın konuşmak istemediği bir konuydu. Mitch’in hayatına giren diğer kadınları. Gittiği her yerde pek çok kadının ilgisini çekmiş olmalıydı. O tür bir adamdı.

“SEAL olmak hoşuna gidiyor muydu?” diye sordu. “Bir kulak çubuğuyla dünyaya meydan okumayı seviyor muydun?”

Mitch kaşlarını çatı. “Ne?”

“Her tür özel eğitimi aldığınızı sanıyordum. Yani kulak çubuğuyla bile adam öldürebilmek gibi.”

Mitch sırtı. “Kulak çubuğuyla öldürme eğitimini almadım ama bu konuda bir şeyler öğrendim ve evet, hoşuma gitti. Eki-bimle çalışmayı, fark yaratmayı seviyordum.”

“Erin tek başına dünyayı korumakla sorumlu olduğunu düşünüyor.”

“Bana da söyledi. Sanırım Fidela çok fazla konuşuyor.”

“Seni seviyor ve seninle gurur duyuyor. Neden konuşmasın?”

Mitch iskemlesinde kaykıldı, rahatsız olmuş gibiydi. Güzel. Kıvrınma sırası ondaydı.

“Geri dönmek nasıl bir his?” diye sordu Skye.

“Farklı. Arturo pek çok değişiklik yapmış. Hiç beklemiyordum.”

Skye dudaklarının seğirmeye başladığını hissetti. “Sertifikalı organik sığırdan mı yoksa açık alanda yemlenen kümes hayvanlarından mı bahsediyoruz?”

“Lanet olasıca tavuklar...”

Skye gülmemeye çalıştı. “Hem de ailenin otlaklarında. Kimbilir ataların neler hissediyordur?”

“Biliyorum. Çok aşağılayıcı bir durum. İşin içinde iyi para olduğundan eminim ama yine de... Buna değer mi? Tavuklar.” Bıyık altından bir küfür savurdu. “Her sığırın bir belgesi olduğunu biliyor musun? Doğumlarından son nefeslerine kadar başlarına gelen her şeyin kaydı tutuluyor. Hasta olur, yaralanır ve antibiyotik kullanırlarsa artık organik sayılmıyorlar. Sürüden uzaklaştırılıyorlar. Bu delilik.”

“Yeni organik dünyaya hoş geldin.”

“Fidela’ya buzdolabında tofu görürsem onu evden atacağımı söyledim. Ya da soya sütü. Ben soya sütü içmem.”

Skye güldü. “Koca, sert, eski kovboy. İşte sen busun.”

Mitch ateş saçan gözlerle ona baktı. “Çok komik.”

Bakışları kenetlendi. Oda etraflarından silindi ve sadece ikisi kaldılar. Skye’in kalbi öylesine hızlı çarpmaya başladı ki yerinden fırlayarak masanın ortasına düşeceğini sandı. Bu hayal, büyüğü bozmaya yetti. Bakışlarını kaçırdı.

“Yani, hmm, dönüşüne uyum sağlamaya çalışıyorsun,” dedi kendini son derece beceriksiz hissederek. “Yaralanmasaydım eve dönecek miydin?”

“Hayır.”

“Cevap vermeden önce düşünmek istemez misin?”

“Düşünülecek bir şey yok. Çiftliği özlemedim. Beni burada tutacak hiçbir şey yok.”

Skye bile mi? Ki bu aptalca bir soruydu. Elbette onu özlemeyecekti. Yıllar geçmişti. Onun kalbini kırmıştı ve bu Mitch'in kolay affedebileceği bir şey değildi.

"Neden esas sorunu sormuyorsun?" Mitch *milk shake*'ini itti. "Seni unutmamın ne kadar zaman aldığını... Bilmek istediğin bu, değil mi? Pekâlâ. Bu soruyu cevaplayacağım ama önce sen benim sorumu cevaplayacaksın. Kocanla sevişmeye başladığında beni unutman ne kadar sürdü?"

Skye zaten kötü bir hafta geçirmişti. Tatlı ihtiyacına rağmen ayağa kalktı, *milk shake*'ini aldı ve Mitch'e fırlattı. Bardak tam göğsünün ortasına çarptı ve içindekiler yüzüne sıçradı.

"Rahmetli kocamın tam bir pislik olduğunu ve her gün senin için ağlamış olduğumu duymak istiyorsun çünkü bu sana beni cezalandırma hakkını verecek, öyle mi? Bunu yapmadım. Onu sevdim. Ray iyi bir adamdı. Dürüst bir adamdı. Biliyor musun, onu sen de severdin, o öyle bir adamdı işte."

Çantasını kaptı ve dışarı çıktı, Mitch kucığına süzülen dondurmayla masada tek başına kaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RESTORAN SON MODA, lüks *Tex-Mex*⁸lerden biriydi, rahat koltukları ve mükemmel margaritaları vardı. Skye elindeki margaritayı bir dikişte bitirmemek için kendini zor tutuyordu.

“İyi misin?” diye sordu T.J.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Restoranın mı?”

“Randevunun.”

“Ah. Canını kaçacak delik aratacak kadar çok mu sıktım?”

Üç saat önce Mitch’le o iğrenç atışmayı yaşamıştı. Hayatının en önemli çalışmasını yıkmaya uğraşan üvey ağabeyiyle uğraşıyordu, eski sevgilisi çocuğunun babası olduğunu düşünüyordu ve bu bahsi geçen eski sevgilisine karşı çözemediği pek çok duyguya sahipti. Karşısındaki mükemmele yakın, hoş adam onu yemeğe çıkarmıştı ama Skye onun yerinde bir başkasının olmasını diliyordu.

“Canımı sıkmadın.”

83 ⁸ Tex-Mex: Teksas ve Meksika mutfağından yemekler sunan restoranlara verilen isim. (ed.n.)

“Biraz daha bekle o zaman.”

Skye gülümsemeye çalıştı. “Sorun sen değilsin. Ben buna hazır değilim. Bu kadın-erkek ilişkilerine.”

“Randevulara mı?”

“Evet. Randevular.”

“Kocan öleli birkaç yıl oldu.”

“Yani yola çıkmaya hazır mı olmalıyım? Biliyorum. Hazırım. Durumu garip kılan Ray değil. Hayatım çok... Karmaşık.”

“Bir kadına mı âşık oldun?”

Skye güldü. “Hayır, ama sorduğun için teşekkür ederim.”

T.J. öne doğru eğildi. “O zaman ne? Sana seni güzel bulduğumu söyledim. Tanrı biliyor ya, ben de fena bir tip değilim; zengin, yakışıklı, etkileyici. Bunların neresi sevilmez?”

“Alçak gönüllü. Alçak gönüllüyü söylemedin.”

“Birtakım şeyleri karşımdakinin bulmasını tercih ederim.”

Skye onun mavi gözlerinin içine baktı ve bir şeyler hissetmeyi diledi. Bir kıvılcım. Bir fısıltı. Bir şey. T.J. söylediği gibi yakışıklıydı, peki Skye bunu neden fark etmiyordu?

“Eğer yeniden birileriyle görüşme konusunda sıkıntı çekiyorsan hiç çekinme,” dedi T.J. “Bisiklete binmek gibi bir şeydir. Birbirimize sorular sorarız, sohbet ederiz, ben yemeğin parasını öderim, seni öpmeme izin verirsin ve geceyi sonlandırırız.”

Öpüşmek mi? Buna hazır değildi. En azından Mitch olmayan biriyle. “Kulağa çok basit geliyor.”

“Öyle. Bak sana ne diyeceğim, yolunu kaybetmeye başladığını hissettiğin anda bana söyle yeniden bulmana yardımcı olayım.”

Neden Mitch böyle olamıyordu? Eğlenceli. Kolay birlikte olunacak. Yıllar önce öyleydi. Şimdi her şey çok farklıydı.

“Kal,” dedi elinin üzerine hafifçe dokunarak. “En azından aparatifleri yiyelim. Yumurtalı avokado ısmarladım, eğer tabak geldiğinde burada tek başıma oturuyor olursam herkes bana acır.”

“Pekâlâ, kalacağım.”

“Güzel. Bil diye söylüyorum; bu gece bana ne baskı yaparsan yap seks yapmayacağız. Ciddiyim. Yalvarsan bile pes etmem. Ben o tür erkeklerden değilim.”

Skye’in gerilimi biraz azaldı. “Buna katlanabilirim.”

T.J. ırkildi. “En azından hayal kırıklığına uğramış gibi yapamaz mısın?”

“Uğradım. Belli etmiyorum.”

“Keşke bu doğru olsaydı. Şimdi sohbetimize başlayalım. Benim hakkımda konuşacağız çünkü bu en sevdiğim konulardan biridir.”

“Her şeyi öğrenmek için can atıyorum.”

“Buralarda büyüdüm. Aslında liseye kız kardeşin Lexi’yle birlikte gittim.”

“Bunu biliyorum.”

“Çıktık. İki kez. İlk aşamayı geçmeye çalıştım ama o buna beni hadım etmeye çalışarak karşılık verdi.”

Skye güldü. “O bir Titan. Buna saygı duymalısın.”

“Duydum. Futbol oynuyordum, çok iyiydim hatta bu işin tanrıysıdım. Muhtemelen çok ortak tanıdığımız var.” Birkaç tanesinin adını saydı. Skye bir kısmını taniyordu, bir kısmını ise hatırlamadı.

“Ah, evet. Mitch Cassidy. Onun yeri İhtişam Kapısı’nın yanındaki çiftlik değil mi? O da benim sınıftımdaydı.”

Skye bu sözlere tepki vermemek için elinden geleni yaptı. “Mitch’i biliyorum. Biz, eee, bir süre birlikteydik. Yıllar önce. Ben

daha evlenmemiştim. Bu açık zaten. O sırada birlikte olmamız biraz garip olurdu.”

T.J. arkasına yaslandı. “Eski sevgili ha? Ciddi miydi?”

Skye margaritasından bir yudum aldı, doğal göründüğünü umuyordu. “O zamanlar için, evet. Ama ikimiz de çok gençtik.”

T.J. bakışlarını kaçırmadı. “O orduya katılmadan önce olmalı.”
“Öyleydi.”

“Döndü, biliyorsun, değil mi?”

Skye kendini gülümsemeye zorladı. “Evet. Karşılaştık. Yaralanmıştı ama şimdi daha iyi görünüyor.”

“Mitch’le senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu T.J.

“Yok. Çok zaman önceydi.”

“Güzel. Bana bir şans vermeni isterim Skye. Çok eğlenebiliriz.”

Skye’in midesi kötü bir şekilde kasıldı. Tekila rahatsızlık vermişti ve yemeği yutabileceğini hiç sanmıyordu. Bu tepkisinin suçlusu elbette ki T.J. değildi. Mitch dönmemiş olsaydı şu an randevusunun tadını çıkarıyor olacaktı. İş ciddiye kadar rol yapacaktı. Ya da ona benzer bir şey...

“Sanırım bunu yapabiliriz,” dedi ve kadehini kaldırdı. “Deneyelim bakalım.”

MITCH DAHA ÖNCE İhtişam Kapısı’na hiç girmemişti. Ahırlarını biliyordu; birlikte oldukları dönemde Skye’la en gözde yerleriydi. Gece karanlığında fark edilmeden atla buraya gelip yine aynı şekilde gitmeyi çok iyi biliyordu. Ama davetli bir misafir olarak hiç ön basamakları tırmanmamıştı.

İş işten geçti, diye düşündü, ilk basamakta durarak.

“İyi misin?” diye sordu yanında yürümekte olan Fidela. Bir elinde oldukça renkli bir torba taşıyordu. İçinde Erin’in doğum günü hediyelerinin bulunduğu torbaydı bu.

Fidela’nın yardım etmek istediğini ama buna cüret edemediğini görebiliyordu. Mitch’in bu günlerde öfkesinin bir anda su yüzüne çıkmasının engellenemez bir şey olduğunu kısa sürede keşfetmişti. Neye dönüştüğünü görebildiği anlar, küçük zaman dilimleri vardı ve Mitch bunların sonuçlarından hiç hoşlanmıyordu. Fakat çoğunlukla dünyaya kızgındı ve buna tanık olanları da umursamıyordu.

“İyi olacağım,” dedi dişlerini sıkıp ilk basamağa adımını atarken.

Acı dayanılabilirdi ama artacağı kesindi. Sadece çıkacağı basamağa odaklanarak, dengeli bir şekilde çıkmaya başladı, önündekiler ya da geride kalanlar onu ilgilendirmiyordu. En üst basamağa ulaştığında ter içinde kalmıştı ve midesi bulanıyordu. İkincisinin bacağındaki sızıdan kaynaklandığını ve bir süre sonra geçeceğini biliyordu.

Önemli olan kendini göstermekti. Skye’la son karşılaşması ona *milk shake*’i fırlattığı gün– ona esas amacını hatırlatmıştı. Genç kadını mümkün olan her konuda alt edecekti. Erin’in doğum günü partisine katılmak planındaki bir sonraki aşamaydı.

Birlikte büyük kapının önüne geldiler. Fidela yanında durmaya devam etti, dokunmadı ama yardım etmeye çok istekliydi. Mitch onun sevgisini ve endişesini hissediyor ve bundan güç alıyordu. Kapı açıldı ve Erin dışarı fırladı.

Kot pantolon ve pembe bir gömlek giymişti. Başında Doğum Günü Prensesi olduğunu bildiren bir taç vardı. Omuzlarından aşağı mor bir fular sarkıyordu.

“Geldin!” diye şakıdı mutlulukla. “Bunu yapacağını biliyordum ve yaptın işte, geldin!”

Fidela’ya koşarak sıkıca sarıldı sonra Mitch’e dönerek aynı hareketi tekrarladı.

Çok küçük ve inceydi ve muhtemelen onun çocuğuydu. İçi birtakım duygularla doldu, her şey çok hızlıydı ve onları tanımlayamadı. Yine de çocuk sahibi olmanın her şeyi değiştireceğinin farkındaydı. Genç adamı yeniden tanımlayacak ve ona bir amaç kazandıracaktı. Baba olmak önemliydi.

Mitch anı yakalayamadan Erin geri çekilerek sırttı.

“Çok yemek var. Benim sevdiğim her şey ve annemin büyükler için hazırlandığını söyledikleri. Pastam da çok büyük!” Ellerini çırpı. “Gel de gör.” Ona yeniden sarıldı. “Geldin.”

“Asla kaçırmazdım.”

Erin başını kaldırıp ona baktı. “Kahramanımsm.”

Mitch’in boğazı daraldı. “Evet, hımm, elbette, mutlu yıllar, evlat.”

Erin onun ve Fidela’nın ellerini tutarak ikisini birden eve doğru çekmeye başladı. Bir market boyutlarındaki girişi geçtiler. Erin onları birkaç kanepenin bulunduğu, bir duvarında *Mutlu Yıllar Erin* yazan ve balonların hareket etmeyen her şeye asılı olduğu daha normal boyutlu bir odaya sokmadan önce Mitch yüksek tavanı döner merdiveni ve kuyruklu piyanoyu fark edebildi.

Odada yaklaşık otuz kişi vardı ama Mitch, Skye’ı hemen gördü. Sanki herkes siyah beyazdı ve bir tek Skye renkliydi.

Ayakta durmuş, kardeşleriyle konuşuyordu. Titan kızları, diye düşündü, lisedeyken oğlanların onlardan nasıl bahsettiğini hatırlayarak. İdeal kadınlar olarak düşünülürlerdi, ulaşılması gereken kadınlar ve üçü de birbirinden farklıydı. Lexi, soğuk sarışın

güzeldi. Izzy yabaniydi ve tebessümü herkesi ona sahip olunamayacağına dair uyarırdı. Ve Skye... Her hareketi ve her sözüyle cinsellik saçan Skye. Şimdi bile her şeye rağmen onu karanlık bir odaya çekip işini bitirmek istiyordu. Çok ateşli ve hızlı olmasını istiyordu, nefes alacak vakit bile bulmalarına gerek yoktu. Ona sahip olmak, onu yalvartmak istiyordu. İstiyordu ki...

Uzun boylu, sarışın bir adam kızların yanına gitti. Mitch'e oldukça tanıdık geldi.

Parçaları hemen yerine oturttu. T.J. Boone. Liseye birlikte gitmişler, aynı takımda futbol oynamışlardı. Mitch ondan hoşlanırdı ta ki elini Skye'm sırtına koyduğunu görene kadar.

Skye, T.J.'e baktı ve gülümsedi. Bu tebessüm Mitch'in içini kavurdu. Lexi bir şeyler söyleyerek yanlarından ayrıldı. Izzy bir süre onları izledikten sonra başını iki yana sallayarak oradan uzaklaştı. Mitch ne yapması gerektiğine karar veremeden, yanına birinin geldiğini fark etti.

"Hayatının çoğunu asla sahip olamayacağın bir şeyi istemekle geçirdin."

Mitch döndü ve Jed Titan'ı gördü.

"Askere hoş geldin diyorum ama adamı Skye'm ona uygun olmadığı konusunda uyarıyorum." Jed omuz silkti. "Buralarda işler böyle yürür. O bir Titan. Onu ne kadar istersen iste, daha önce elde edemedin ve şimdi de edemeyeceksin. Bununla hiç olmaz." Elini Mitch'in kesik bacağına doğru uzattı.

Hakaretlerin bir önemi yoktu. Mitch, Jed Titan'dan hiçbir zaman korkmamıştı, onun gücünü diğerleri gibi hissetmemişti.

"Hâlâ nüfuz ve insanları yıldırma konularında sanrılı, kendini beğenmiş bir adam olduğunu görüyorum. Ama biliyor musun, seni tek bir iz bile bırakmadan öldürmenin elli farklı yolunu biliyorum."

Jed içkisini yudumladı. “Muhtemelen aramızdaki fark da bu, Mitch. Beni öldürmeyeceksin çünkü bunu hak edecek bir şey yapmadım. Bense rakiplerim çizgiyi aşmadan önce müdahale etmeyi severim. Böylelikle kazanmam garanti olur.”

“Bu bir tavsiye mi? Sana hiç uymuyor.”

Jed gülümsedi. “Kızım ile evlenmeye çalışmış olmana rağmen seni severim, Mitch. Karakter sahibisin ve cesursun. Rekabete girebilecek kadar nüfuzlu değilsin ama kaç kişi öyle ki? Ülkeye son derece iyi hizmet ettiğini duydum. Daha açık konuşayım: İstediğim şeyin tam önünde durursan, seni de sevdiğin her şeyi de ezer geçerim.”

Mitch günlerden beri ilk kez kahkahalar attı. “Beni korkutamadın.”

“Buna ihtiyacım yok. Etrafına bir bak. Hepsine sahibim, Mitch. Para, güç, üç güzel kız. Skye dokuz yıl önce benim için Ray’le evlendi ve şimdi de T.J.’le evlenecek. Çok güzel bebekler yapacaklar, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Mitch hâlâ T.J.’le konuşmakta olan Skye’a bakmaktan kendini alamadı. “Bunu yapmayacak,” dedi ama kendi bile söylediğine inanmadı.

“Ben yapacağımı düşünüyorum ve sen de onu yeterince tanıyorsan aynı şeyi düşünüyorsun. Skye oldukça sadık bir çocuktur. Söylediğim her şeyi yapar. Haklı olduğumu biliyorsun.” Jed, Mitch’in omzuna hafifçe vurdu. “Eve hoş geldin, evlat. Eve hoş geldin.”

Mitch yaşlı adamın uzaklaşmasını seyretti. Kendi kendine onun yanıldığını söyledi. Skye’ın kendi adına kararlar alabilecek kadar güçlü olduğu söylendi. Sonra bakışları Skye ve T.J.’e kaydı, kendini kandırıyordu.

PARTİ AKŞAMA kadar devam etti. Erin saat sekiz buçuk civarında kanepede uyuyakaldı, son yetişkin de saat on civarında evden ayrıldı.

Skye mutfağın ortasında durdu ve bu karmaşayla sabah ilgilenmeye karar verdi. Bir yere kaçmıyordu ve toparlayamadıklarını da pazartesi sabahı işbaşı yapacak olan personel hallederdi.

Izzy bir elinde bir kâse tortilla cipsi diğer elinde salsa sosuyla yanına geldi. “Bana bunun tarifini vermelisin,” dedi kâseleri sehpayaya koyup cipsi sosa batırırken. “En sevdiğim sos.”

“Salsa sosu mu yapacaksın?” diye sordu Skye gülerek. “Haydi canım.”

“İşin içinde pişirmek yok. Sadece doğramak ve karıştırmak var. Bunları başarabilirim.”

“Birilerinin denetiminde tabii.”

“Olabilir.”

Skye başını iki yana salladı. “Tamam, ben tarifi vereceğim, sen de bizim için yapacaksın.”

“Anlaştık.”

Skye birkaç bardak daha topladı. Izzy yanına gelince kendini bir şeylerle meşgul etme hissi depresmişti. Aralarında hâlâ yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“T.J. bayağı eğlendi,” dedi kardeşi sosa ikinci cipsi batırırken.

“Evet, öyle. Gelmesine şaşırdım,” diye onayladı Skye. Onu davet etmemişti, bu işi yapan Jed olmalıydı. “Erin ondan hoşlanmıyor.” Mitch’ten hoşlandığı kadar çok hoşlanmıyordu ama T.J. kahraman statüsünde değildi zaten.

“T.J. oldukça çekici olabiliyor,” dedi Izzy, Skye’ı mutfağa doğru takip ederken. “Randevun nasıldı?”

“Hoş.”

“Yetersiz anlamında mı hoş yoksa onunla tekrar görüşecek misin?”

“Görüşmeye devam edeceğiz.” Bardakları tezgâha koydu ve kardeşine döndü. “Dur, tahmin edeyim. Beni yine onun ne peşinde olduğunu söyleyerek uyaracaksın. Sana da çıkma teklif ettiğini ve asıl ilgilendiği kişinin sen olduğunu da söyleyeceksin. Sen eğlenecesin, ben de işim. Bir erkekle birlikte olabilmemin tek yolu babamın onu satın alması.”

Izzy dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir erkeğin seni istemeyeceğini söylemedim,” diye başladı.

Skye inledi. “Izzy, yapma. T.J.’in benden hoşlanma olasılığı yok mu?”

“Sen ondan hoşlanıyor musun?”

“Bilmiyorum. O... Eğlenceli. Onunla birlikte olmak düşündüğümünden daha fazla hoşuma gitti.” Karmaşık biri değildi. Ona bakarken giysilerini üzerinden çıkarmayı istemiyordu. Ona kendini zayıf düşüren özlem duygusu hissetmeden bakabiliyordu.

“Ve ikimizle birden çıkıyor olması seni hiç rahatsız etmiyor, öyle mi?”

Skye omuzlarını dikleştirdi. “Hayır,” diye yalan söyledi.

“Bizimle oynadığını da düşünmüyorsun?”

“T.J.’in benimle çıkmaya devam etmesine üzülmediğini düşünüyorum. Benimle gerçekten ilgilenme olasılığına karşın kendini ortaya attığını düşünüyorum. Her zaman özel olan sen olmalısın. Her şey seninle ilgili olmak zorunda.”

Izzy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Kibar olmaya çalışıyordum,” dedi. İncindiği ve öfkelenildiği ortadaydı. “Senin için endişeleniyorum çünkü seni umursuyorum. Sen çok kişiyle

çıkıyorsun oysa ben bunu çok sık yapıyorum. Bu konuda oldukça tecrübeliyim. Ama tamam. Sen kardeşimin bir erkekle mutlu olmasını istemeyecek kadar korkunç biri olduğumu düşünmeye devam et. İlgi beklediğimi de düşünmeye devam edebilirsin. T.J. konusunda haklı çıktığımda ki çıkacağım, özür dileyen sen olacaksın.”

Izzy mutfaktan çıktı.

Skye evyenin yanında durmaya devam etti, midesi bulanıyordu. Kardeşiyle kavga etmek istemiyordu. Bu doğru değildi. Ama erkeklerin peşinde koştuğu kişi hep Izzy olmuştu. Erkeklerle hep çekici gelmişti. Skye’ın onun üzerindeki sahne ışığının bir kısmını çalması ki bu gerçekten çok küçük bir kısmıydı, yine de canını sıkıyordu.

Mutfaktan çıkarak merdivene doğru yürüdü. Babası seslendi.

“Parti oldukça güzel gitti,” dedi Jed çalışma odasından çıkarak. “T.J.’le iyi anlaştınız.”

“Öyle bir şey yok, baba,” dedi. “O iyi bir insan ve bir kez buluştuk. Nişanlanmış değiliz.” Böyle bir şey de olmayacak, diye düşündü, hayatında yeni kalp ağrılarına ihtiyacı yoktu. Zaten yeteri kadar, vardı. Birine âşık olmak, fazlası için davetiye çıkarmak anlamına geliyordu.

“Kimse nişanlanmaktan bahsetmiyor zaten,” dedi Jed.

“Bahsetmiyorsun ama hepimiz beni yeniden satma planların olduğunu biliyoruz.”

“Oldukça sert bir dil kullanıyorsun, bebeğim. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum.”

Bu keşke doğru olsaydı, diye düşündü.

“Öyle mi?” diye sordu. “O zaman bana T.J.’den bu kadar çok beklediğin şeyin ne olduğunu söylersin belki.”

Babasının tebessümü söndü ve yerini gergin bir ifade aldı. “Dikkatli ol, Skye. Ben uğraşmak isteyeceğin adam değilim.”

Jed’in soğuk sesi, tehditkâr sözleriyle birleşince Skye tüm gücünün ve iradesinin yok olduğunu hissetti. Gücü öylece durabilmeye ancak yetiyordu. Jed arkasını dönüp odasına girdikten sonra bile kendini hâlâ zayıf ve korkmuş hissetmeye devam etti.

İstememesine rağmen yeniden on yaşını hatırladı. Güzel ve mutlu bir gündü. Güneş parlıyordu. Hatırladığı şey buydu. Banyonun fayanslarına düşen güneş ışınlarının dansını hatırlıyordu.

Her gün okuldan dönünce hızla annesinin odasına giderdi. Sadece o. Izzy kâhyayla birlikte mutfakta kalırdı ama Skye uçarak Pru’nun odasına giderdi.

“Eve geldim, anne,” diye seslendi. “Beni özledin mi?”

Pru ya yatağında ya da köşedeki koltukta olurdu. Gülümseyerek ona bakar ve Skye’ı her şeyden daha çok özlediğini söylerdi. En kötü günlerinde gülümsemeyi tam olarak başaramasa bile sözlerinin içten geldiğinin anlaşılmasına özen gösterirdi. Skye’ı gerçekten her şeyin ötesinde sevdiğini anlatmaya çalışırdı sanki.

O son gün Pru her zaman olduğu yerlerden birinde değildi di ve Skye için için korkutucu bir terslik olduğunu anlamıştı.

Banyoya gitmişti. İlk gördüğü şey mozaiklere vuran güneş olmuştu. Sonra da mektubu görmüştü... Ona yazılmıştı. Alıp okumuştı.

Beni sevmiyor, Skye. Jed beni sevmiyor.

Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sevmiyor.

Hepsi buydu. Birkaç cümle. Skye onları tekrar tekrar okuyarak anlamaya çalışmış ve her geçen saniye daha da çok korkmuştu.

Sonra banyodaki tatlı ama ağır kan kokusunu almıştı. Çok korkmuştu ama küvete gidip bakmaktan kendini alamamıştı.

Pru orada yatıyordu, giyinikti ve kanla kaplıydı. Bileklerini kesmişti. Yüzü huzur içindeydi. Skye'm çığlık atmaya başlamadan önce düşündüğü son şey bu olmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

SKYE, ERİN’İ okul otobüsüne bindirdikten sonra işe gitmeden önce son bir kahve daha içmek için eve girdi. Mutfağa girdiğinde Izzy’yi elinde gazeteyle orada dururken gördü. Birbirleriyle konuştukları söylenemezdi, Skye nasıl davranması gerektiğine karar veremedi.

Izzy sorunu ikisi adına çözerek gazeteyi masaya koydu ve parmağıyla başlığı gösterdi: Titan Sığırlarında Deli Dana Hastalığı.

Skye dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek düşmemek için tezgâha tutundu.

“Ah, hayır,” diye soludu. “Bu kötü.”

“Bu yetersiz bir ifade,” dedi Izzy içini çekerek. “Bunun ne anlamı geldiğini biliyorsun.”

Skye başıyla onayladı. Bu korkunç hastalığın sadece fısıltısı bile bir Teksas çiftliğini mahvetmeye yeterdi. Fiyatlar düşecekti. Binlerle ton et iade edilecekti. Sürü sürekli olarak testlere tabi tutulacaktı ve sonuçta hiç sorun olmadığı anlaşılsa bile insanlar hep suçlamayı hatırlayacaklardı.

“Jed aptal değildir,” dedi Skye, haberi gözden geçirirken. “Çiftlik yöneticisi gerekli standartların uygulanmasını sağlıyordur. Jed

ve misafirleri de o eti yiyor. Kendini ya da onları asla tehlikeye atmaz. Sürüsüne böyle bir kötülük yapmayacağından eminim.”

“Hepsi vejetaryen gıdalarla besleniyor.” Izzy kendine bir bardak kahve aldı. “Yıllardır öyle yapıyorlar.”

“Bu kesin Garth’ın işi,” dedi Skye, onun hâlâ sorun çıkartıyor olmasından bunalarak. “Onu nasıl durduracağız?”

“Bilmiyorum ama Lexi yolda. Sen Erin’le otobüsü beklerken aradı.”

Beş dakika sonra Lexi geldi, öfkeli ve bıkkındı.

“Pislik üvey ağabeyimiz çok ileri gidiyor,” dedi Lexi çantasını tezgâha fırlatıp kahve almaya giderken. Yolun yarısına geldiğinde durdu, bir küfür savurduktan sonra buzdolabına giderek meyve suyu kutusunu aldı.

Skye her şeye rağmen gülümsedi. “Hâlâ kafeini özlüyorsun, ha?”

“Her gün.” Lexi meyve suyuyla birlikte masaya oturdu.

“Gelirken Jed’i aradım,” dedi. “Ya da en azından aramayı denedim. Meşguldü ve rahatsız edilmek istemedi. Mutlu olduğu söylenemez.”

“Üstesinden gelir,” dedi Izzy güvenle. “Jed hep üstesinden gelir.”

“Benim bilmek istediğim, bu hikâyenin nasıl buralara kadar geldiği,” dedi Skye, vakfındaki yalan yanlış sızıntıları bir kez daha hatırlayarak. “Garth bir şekilde basını ikna ediyor ve bize sorma gereğini bile hissetmiyorlar. Bunu nasıl başarıyor?”

“Para,” dedi Lexi. “Torpil. Bulacağız.”

Bir süre daha “Garth sorununu” tartıştıktan sonra Lexi, Skye’in fincanını alarak kahve kokusunu içine çekti.

“Erin’in partisi güzeldi,” dedi.

Skye kardeşini süzdü. “İyi vakit geçirdi.”

“Mitch de vardı.”

Izzy’yle arası iyi olsaydı Lexi’nin dikkatini başka yöne çekmek için ondan yardım isterdi ama bu şartlar altında tek başınaydı.

“Evet, vardı. Erin’le tanışıyorlar. Erin ona tapıyor ve gelmesini istedi, o da geldi.” Kahve fincanını geri alarak büyük bir yudum içti. “Hepsi bu.”

“Hı-hı.” Lexi, Izzy’ye bakarak kaşlarını kaldırdı. “Burnuma pis kokular geliyor.”

Skye şu an buradan başka herhangi bir yerde olmayı istiyordu. “O senin hayal gücün.”

“Bence bundan fazlası var ama sen dün sadece diğer adamla takıldın. Adı neydi?”

“T.J. Boone,” dedi Izzy. “Jed’in Skye için seçtiği son adam. Yakında evlenirler.”

Skye fincanını sıkıca tuttu. “Bu doğru değil, adil de değil. Evet, Jed onu bir aday olarak düşünmemi istiyor ama kararımı kendim vereceğim.”

“Ray’le yaptığın gibi mi?”

Skye gerildi.

Lexi, Izzy’ye baktı. “Pekâlâ, sizin aranızda ne var böyle? Izzy, bu gerçekten de çok kabaydı.”

“Beni dinlemiyor,” diye homurdandı Izzy, huzursuzdu ama özür diler gibi bir hali yoktu.

“Doğru ya,” diye tersledi onu Skye. “Şimdi de bunu benim suçummuş gibi göster. Tanrı sana sorumluluk almayı yasakladı, değil mi?”

“Bu konudaki sorumluluğu üstleniyorum ama sen beni dinlemiyorsun.” Izzy kıvrık, siyah saçlarını arkaya attı. “Ona T.J. Boone’un ikimizle de karıştırdığını söyledim. Buraya geldiği ilk gece bana asıldı. Skye’ı uyarmaya çalıştım ama ilgilenmedi.”

Skye ayağa kalktı. “Beni uyarmaya çalışmadın. Bana T.J.’in benimle ilgilenmediğini, sadece Jed’in ona söylediği şeyi yaptığını ve seni istediğini söyledin. Bir erkeği elde etmemin tek yolunun Jed’in onu satın alması olduğunu söyledin.”

“Bunu asla söylemedim.”

“İma ettin. Ayrıca bir erkeğin gerçek niyetinin ne olduğunu anlayamayacak kadar çtkırıldım olduğumu da ima ettin.”

Izzy de ayağa fırladı. “Yanlış algılıyorsun. Seni korumaya uğraşıyorum. T.J. benimle de görüşmek istediğini söyledi. Bir şeyler dönüyor. Bundan eminim. Sadece sana yardımcı olmak istedim.”

“Sana âşık olduğunu ve ikimiz arasında kalan bir erkeğin elbette ki seni seçeceğini söyleyerek mi?”

Izzy, Skye’in onu tokatlamak isteyeceği bir süre boyunca tereddüt etti.

Lexi ayağa kalkarak alnını ovuşturdu. “İkinizin de terapiye ihtiyacı var. Skye, bu adama uğruna Izzy’yle kavga edecek kadar değer veriyor musun gerçekten?”

“Elbette hayır. Ama konu T.J. değil.” Izzy’ye baktı. “Kendi başıma biriyle çıkmayı başaramayacağıma inanman beni gerçekten çok incitti. Evet, çok eğlenceli ve güzel olabilirsin ama yeryüzünde muhakkak seni gördükten sonra da benimle ilgilenecek bir erkek vardır.”

Izzy huzursuzlukla kıpırdandı. “Olmadığını söylemedim. O kadar da abartılacak bir kadın değilim.”

“Bazen öyleymişsin gibi davranıyorsun.”

“Sadece T.J.’in peşinde olduğu şeyden korkuyorum.”

“Yetişkin bir kadını, başımın çaresine bakabilirim.”

Izzy bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama susmaya karar verdi. “Tamam. Konunun peşini bırakıyorum.”

Lexi ikisine de baktı. “İyi misiniz?” diye sordu. “Mutlu muyuz artık?”

“Elbette,” dedi Izzy. “Duşa girmem lazım.” Mutfaktan çıktı.

Lexi ve Skye yerlerine oturdular.

“Garth’la yeterince sorunumuz var,” dedi Lexi. “İkinizin kavga etmesine hiç ihtiyacımız yok.”

“Biliyorum. Daha olgun davranmalıyım.” Skye kahvesini bitirdi. “Bazen beni çok sinir ediyor. Aslında hep böyle değil.”

Lexi tek kaşını kaldırdı.

Skye güldü. “Tamam. *Öyle* ama bazen ben de öyle olabiliyorum. Az da olsa.”

“Bize bir amaç lazım.” Lexi öne uzandı. “Benimle de kavga etmen tehlikesine rağmen soracağım, Mitch’le hiç konuştun mu?”

Skye bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Seks yapmışlardı, kavga etmişlerdi ama konuşmuşlar mıydı? Yani sohbet etmişler miydi?

“Biraz,” dedi. “Uyum sağlamakta zorlanıyor.”

“Büyük bir sürpriz değil.”

“Biliyorum. Her şey çok karışık.” Tereddüt etti. “Erin’in ondan olduğunu sanıyor.”

Lexi irkildi. “Dalga geçiyorsun. Değil... değil mi?”

“Hayır. Bunu nasıl sorarsın?”

“Çok çabuk hamile kalmıştın.”

Bu Skye'm gurur duyduğu bir durum değildi. "Erin, Ray'den. Onun ailesine özgü doğum izi kızım da var. Mitch'e Erin'in babası olmadığını söyledim ama beni dinlemedi. Bana Erin'in ya ondan olduğunu ya da benim Ray'le ilk fırsatta yatan bir fahişeye olduğumu söyledi."

"Ahh."

"Benim tepkim biraz daha sertti." Skye bu kavgayı yeniden düşünmek istemiyordu.

"Mantıklı," dedi Lexi. "Uzun zamandan beri bir araya gelmediniz, eve dönüşü muhtemelen eski defterleri açmasına neden oldu. Öfkeli ve incinmiş. Onu, evlenme teklifini kabul ettiğinin ertesi günü onu terk etmiştin. Buna kim olsa kızardı."

"Yanımda yer aldığın için sağ ol."

"Üzgünüm."

Skye başını iki yana salladı. "Üzülme. Aslında gerçeği dile getiriyorsun. Kötülük yaptım ve Mitch beni cezalandırmak istiyor. Bununla başa çıkabilirim. Sadece Erin'i incitmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Kızım yanlış bir şey yapmadı."

MITCH BOŞ olduğunu düşündüğu ahıra girdi. Erin, Fişek'i tımar ediyordu. Ayak seslerini duyar duymaz ona dönerek fırçayı arkasına sakladı.

"Merhaba," dedi suçlu gözlerle. "Ben, eee. Selam."

"Ne yapıyorsun?" Sesi planladığından daha sert çıkmıştı ve kız yerinden sıçradı.

"Fişek çok yalnız," dedi Erin, omuzları çökmüş, iyice büzülmüşü. "Ona binmediğin için üzülmesini istemedim."

Mitch aslında önüne çıkan herkese çıkmak istiyordu ama Erin'i incitmeyi de hiç istemiyordu.

Ona doğru giderek kolunu tuttu. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Erin başım kaldırdı, iri gözleri şaşkınlıkla iyice açılmıştı. "Kızmadın mı?"

"Hayır. Haklısın. Fişek yabancı bir ahırda ve ben ona ilgi göstermiyorum. Bunu düşünen büyük nezaket."

Erin gülümsedi, Mitch ahırın aydınlandığına yemin bile edebilirdi. "O gerçekten iyi bir at. Özel olarak eğitildi, biliyorsun. Ona diğer taraftan binebilirsin. Oldukça akıllı olduğunu düşünüyorum. Belki sen ona ve her şeye alıştıktan sonra ben de ona arada bir binebilirim."

"Elbette," dedi Mitch dalgınlıkla, bir daha asla ata binmeyeceğini düşünüyordu. Ne anlamı vardı ki? Gideceği bir yer yoktu.

Erin fırçayı ona verdi ve kendine başka bir tane aldı. Fişek'e doğru bir adım atarak çalışmaya başladı.

"Korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu Mitch'e bakmadan.

Mitch atı inceledi. "Hayır. Korkmuyorum."

"O zaman neden ona binmiyorsun?"

"Artık öyle biri değilim."

"Nasıl biri?"

"Ata binen türden."

Erin burun kıvrıdı. "Unuttuğunu mu düşünüyorsun? Hatırlamana yardım edebilirim. Gerçekten çok kolay. Tekrar ata binmen lazım. Bu, insanlara kim olduğunu gösterir."

"Bunu büyükbabandan mı duydun?" diye sordu Mitch.

"Hı-hı, annemden de."

“Peki ya baban?”

Soru Mitch kendini tutamadan ağzından çıkıvermişti. Erin atı fırçalamaya devam etti.

“Öleli çok zaman oldu.” Alnına düşen perçemleri iterek içini çekti. “Onu fazla hatırlamıyorum. Çok uğraşıyorum. Bazı geceler uyumadan önce birlikte yaptığımız bir şeyi düşünmeye çalışıyorum. Disney World’e gitmek ya da Noel gibi bir şeyleri. Ama bu çok zor.” Fişek’e doğru eğildi. “Pek çok üvey ağabey ve ablam var. Gerçekten yaşlılar. Annemden bile büyükler. Anlatması çok zor.”

Sekiz yaşında biri için öyle olabilirdi ama anlamak hiç de zor değildi. Ray, Skye’dan çok yaşlıydı. İlk evliliğinden çocukları vardı. Erin muhtemelen otuzlarındaki yetişkinlerin teyzesi ya da halasıydı.

“Bizi severdi,” diye devam etti Erin. “Beni her gece yatırırken söylerdi. Bunu hatırlıyorum.”

Erin gülümseyince Mitch de ona gülümsemek zorunda kaldı. Tersini yapmak kendinin bile tahammül edemeyeceği bir iğrençlik olacaktı.

Arturo ahıra girdi. “Bundan haberim yoktu,” diye söylendi Erin’i görünce.

Erin fırçayı bırakarak ona doğru koştu. “Lütfen. Söz vermiştin. Annem tamam dedi. O da gelecek. Hazırım. Gerçekten, gerçekten hazırım.”

Arturo kızın üzerinden Mitch’e baktı. “Atlamaya başlamak istiyor.”

Mitch kaşlarını çatı. “Daha küçük değil mi?”

“Ben de aynı şeyi söylüyorum ama çok kararlı.”

“Küçük değilim,” dedi Erin, Skye’ın inat ettiği anlardaki halini alarak. “Korkmuyorum ve yapabilirim.”

“Bana çok kararlı gibi geliyor,” dedi Arturo, Erin’in saçlarını karıştırarak. “Mâinaları hazırlayacağım ama sana söylediklerimi aynen yapacaksın. Söz mü?”

Erin kollarını ona sardı. “Söz veriyorum ve yemin ediyorum.” Atına seslenerek ahırda koşmaya başladı.

“Umarım bunu yaptığıma pişman olmam,” diye mırıldandı Arturo. “Fişek’i dışarı mı çıkaracaksın?”

“Hayır.”

“Biraz egzersize ihtiyacı var.”

“Bunu onu satın almadan önce düşünecektin.”

Arturo uzun bir süre onu süzdükten sonra arkasını döndü. Mitch içini saran suçluluk duygusunu umursamadı ve Fişek’i bölmesine götürdü.

Yaklaşık yarım saat sonra Erin gerçekten hazır olduğunu ispatlamıştı. Arturo’nun manejin içine hazırladığı mâinaları kolaylıkla geçiyordu. Atı eyer üstünde doğmuş gibi sürüyordu. Çite dayanmış onu seyrederken, genlerim işe yaramış, diye düşündü Mitch.

O tanıdık öfke içinde yükselerek duyduğu gururla savaşmaya başladı. Her şey çok farklı olabilirdi, diye düşündü öfkeyle. Erin’den haberdâr olsaydı eve dönerdi. Onun hayatının bir parçası olurdu. Bu kadar çok şeyi kaçırmazdı.

Bir araba geldi, Mitch dönüp bakmadı. Saniyeler sonra Skye’in yanında olacağını biliyordu. Onu hissediyordu, parfümünün kokusunu duymasına gerek bile yoktu. O kokuyu şöyle bir algılaması bile onu yeniden istemesine sebep oluyordu. Gençken yaptıkları gibi yine ahırda sevişebilirlerdi.

Hayatın bu kadar karmaşık olmadığı eski günler, diye düşündü. Buradan gitmeden önce, Skye ona ihanet etmeden önce...

“Konuşmalıyız, Mitch,” dedi Skye yanında durarak.

Bakışlarını hissetti ama ona dönmedi. “Konuş o zaman.”

“Burada olmaz.”

“Neden olmasın? Aklımda daha iyi bir yer mi var?”

“Özel bir yer olması yeterli. Ahır, ofisin ya da nereyi istersen. Erin’in önünde olmaması yeterli.”

Mitch ona baktı ve gözlerindeki endişeyi ve farklı bir şey daha gördü. Karnının kasılmasına sebep olan bir şey.

“Ofisime geçelim,” diyerek yürümeye başladı.

Ofisi ana ahırın dışındaydı ve döndüğünden bu yana hiç kullanmamıştı. Kapının kilitli olmasını bekliyordu ama kulp dönüverdi.

İçeride her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Aynı masa, aynı yerde duruyordu. Bilgisayar yeni görünüyordu. Arturo Mitch’in döneceğini öğrendiğinde onu yenilemiş olabilirdi. Dosyalar, resimler ve köşede vızıldayıp duran küçük bir buzdolabı vardı.

Bir zamanlar hayatının bu olduğunu düşünmüştü; bu çiftlikte yaşlanacağını. Sonra Skye’ı kaybetmişti ve her şey değişmişti.

Mitch hepsini göz ardı ederek Skye’a döndü. “Nedir?”

Skye çantasından ince bir zarf çıkararak ona uzattı. Zarf Dallas’taki laboratuvardan gönderilmişti.

“Postalarımı mı karıştırıyorsun?” diye sordu onu alırken.

“Fidela buraya gelirken beni gördü ve sana vermemi istedi. İçinde ne olduğunu bildiğini düşünüyorum.”

Zarf açılmamıştı. Merak, kasılmasına sebep oldu. “Sen biliyor musun?”

Skye başıyla onayladı. Hüznün yeşil gözlerini kararttı. “Mitch, üzgünüm,” diye başladı.

Mitch masasına yaslanarak Skye’ın günah çıkarmasına hazırlandı. Her anın tadını çıkaracak ve onu ezecekti.

“Ray’le ilk buluşmada yatmadım,” dedi Skye. “Üçüncü buluşmaydı ve hiç durmadan ağladım. Onunla olmaktan nefret etmiştim. Onun tek kusuru sen olmamasıydı ve ben sana âşıktım.”

Skye’ın sözleri midelerini bulandırdı. “Bunları duymak istemiyorum.”

“Biliyorum ama yine de söylememe izin ver. Ray kendini kötü hissetti ve ben yıkılmıştım. Bunu yapamazdım. Onunla evlenemezdim. O gece fark ettim. Seni bulup her şeyi anlatacaktım. Beni affedeceğini umuyordum. Jed bunları öğrendiğinde beni, seni ya da ikimizi birden tehdit edecekti ki bunu yaptı. Hatta sana koşmadan önce hamile olmadığımıdan emin olmamı da söyledi.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Hamileydim. Birkaç gün sonra bunu keşfettim. Başka bir adamın çocuğunu karnımda taşıırken karşına çıkamazdım. Beni affetmeyeceğini biliyordum. Ray’i de çocuğundan ayıramazdım. Onunla evlenmek en iyi seçenektir.”

“Bunlar saçmalık,” diye homurdandı Mitch. “En iyi seçenek değildi, en kolayıydı. İstedğin her şeye sahip oldun, Erin’i benden uzaklaştırmak da buna dâhil.”

Bu sözler artık Mitch’e doğruymuş gelmiyordu, Skye’ın gözlerinde gördüğü kesinlik kendinden şüphe etmeye başlamasına yol açtı.

“O iyi bir adamdı ama sen değildi,” dedi Skye. “Hepimizin suçluluk duyduğumuz sırları var. Benimki de bu. Onu sevdim ama bu yeterli değildi. Hiçbir zaman kalbime tümüyle sahip olamadı. Erin beş hafta erken doğdu. O çocuk Ray’den. Üzgünüm. Sırf bunun için değil, her şey için.”

Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Arkasını dönerek otlardan çıktı, onu mektupla baş başa bıraktı.

Mitch zarfı açmaya gerek görmedi çünkü ne yazdığını biliyordu. Skye yalan söylemiyordu. Erin kendi kızı değildi. Hiç olmamıştı. Eve bir hiç uğruna dönmüştü.

Ofisinden çıktı, kapıyı arkasından kapatmaya gerek görmedi. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece buradan uzaklaşmak istiyordu. Erin'in kahkahalarını duydu. Bu sesler kayıplarını hatırlatarak yüreğini deşti. Öfkesi bile yok olmuştu. İçinde ona ait hiçbir şey kalmamıştı. Anlamsız bir boşluk vardı sadece.

Bacağı acıyana kadar yürümeye devam etti ve sonunda tökezlemeye başladı. Çorabının kan revan içinde kaldığını hissettiği halde durmadı. Arazinin yüksek bir noktasına erişti ve oradan, sahip olduklarına baktı.

Uzaklarda sürü hareket halindeydi, arazi üzerinde karaltılar oluşturmışlardı. Lanet olası tavukları ve ufuk çizgisini de görebiliyordu. Hepsi onundu ve hiçbirini umursamıyordu.

Hâlâ Erin'in kahkahalarını duyduğuna yemin edebilirdi, rüzgâr sesini buraya kadar taşıyordu. Onun şaşırtıcı derecede güçlü kucaklayışını, kendisine sıkıca tutunan kollarını hissedebiliyordu. Kızını...

Çok emindi. Kendini onun için eve döndüğüne inandırmıştı. Ama bu sadece bir dilekten ibaretti.

Zarfı açtı ve yazılanları okudu. Skye doğruyu söylemişti. Erin ondan değildi.

Kâğıdı buruşturdu ve elinden bıraktı. Bacağı artık onu taşımayınca yere düştü, kırgın ve değersiz bir haldeydi.

Bir süre sonra, güneş tenini kavurduğunda ve dudakları kuruluktan çatlamaya başladığı sırada bir kamyonetin motor sesini duydu. Arturo yanına park ederek arabadan çıktı. Mitch kalkmaya

çalıştı ama başaramadı. Beklemek ve yaşlı adamın onu yolcu kol-
luğuna kadar çekerek oturtmasına izin vermek zorunda kaldı.

Bacağının kesilmiş olan yeri ilk ameliyatındakinden çok daha
fazla acı veriyordu. Kanı ve açılmış yarayı hissedebiliyordu, muh-
temelen büyük hasara sebep olmuştu ama bunu umursamıyordu.

Arturo sessizdi, Mitch de konuşma gayreti göstermedi. Söy-
lenecek ne vardı?

Arturo çiftliği geçerek Dallas yönüne saptı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Mitch.

Arturo, genç adamın kotunu gösterdi. “Hastaneye.”

Mitch bakışlarını indirdi ve kan lekelerini gördü. İçinden bir
küfür savurduktan sonra arkasına yaslanarak gözlerini kapadı.
Bir daha hiçbir şeyi umursayacak hali kalmamıştı.

“DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DE APTALMIŞSIN.”

Ağrı kesicilerin yarattığı uyuşukluğa rağmen bu sözleri ol-
dukça net olarak duymuştu. Mitch gözlerini açtı ve karşısında
duran Joss’u gördü.

Nerede olduğunu ve onu kimin buraya getirdiğini hatırlaması
birkaç saniyesini aldı. Acil servisteki doktor, bacağına şöyle bir
bakmış ve onu hemen kabul etmişti. Mitch düşündüğünden çok
daha fazla kan kaybetmişti, dört ünite kan nakli yapıldıktan sonra,
ilaçlarla uyuşturulmuş ve onunla iletişime geçen bütün sağlık
görevlileri tarafından azarlanmıştı.

“Birkaç saat içinde gazilerin bölümüne transfer edileceksin,”
diye devam etti Joss. “Olanları duyduğumda seni kendi gözlerimle
görmek istedim. Gerçek bir aptalsın.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

Fizik tedavi uzmanı ona dik dik baktı. “Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun yoksa yaptıklarını gördükçe mutlu mu oluyorsun?”

“Dikkatim dağılmıştı. Ne yaptığımın farkında değildim.”

“Hı-hı. Buna inanan var mı?” Joss genç adamın protezini durduğu köşeden aldı. “Bunu senden keserek çıkarmak zorunda kaldılar. Bu da yeni bir yuva yapılması gerektiği anlamına geliyor. Bunu ne kadar çabuk ısmarlayacağımı sen düşün istersen.”

Bu sözler Mitch’in oturur pozisyona gelmesini sağladı. “Beni koltuk değneklerine mahkûm edemezsin.”

“Elbette ederim. Çok ciddiym ve bir o kadar da kindarım. Ayrıca iplerin benim elimde ve dilediğim her şeyi yapabilirim.” Joss sırttı. “Torunlarımdan biri gibi konuştum.”

Mitch yastıklara yığıldı. Her yanı ağrıyordu ve verilen ilaçlar da midesini bulandırıyor. Mide bulantısının sebebi koltuk değnekleri de olabilirdi.

“İyileşmen gerekiyor,” dedi Joss ona. “Bunu tek başına yapamayacaksın. O zaman bu işe ben el koyuyorum. Bunu en az iki hafta süreyle geri alamayacaksın.” Yatağın yanındaki tepsinin üzerine kartını koydu. “Bunu geri almak istiyorsan bir sonraki randevuna geç kalma.”

Sonra gitti.

Bıkkınlık ve öfke Mitch’i yeniden ele geçirdi. Joss’un peşinden gidip onu yakalayıp yere çarpmak istedi ama yerinden kalkamaz ve yardım almadan yürüyemez durumdaydı.

Değersiz, diye düşündü ağırlar içinde yatmaya devam ederken. Çok değersiz.

Oldukça pahalı giysilere bürünmüş bir adam açık duran kapıyı vurdu.

“Mitch Cassidy?” diye sordu içeri girerken.

Mitch kaşlarını çattı. “Sen de kimsin?”

“Garth Duncan. Bu isim senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

“Hayır, şimdi dışarı çık.”

“Çıkacağım, bir dakika sonra. Seninle küçük bir iş konusunda konuşmak istiyorum.”

Mitch ilgilenmedi. “Açıktaki gezinen kümes hayvanlarının tümünü satın almak istemediğin sürece bu sohbetin bir anlamı yok.”

“Anladığım kadarıyla eskiden Skye Titan’la birlikteymişsin.”

Mitch adama baktı. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama tanıştıklarını hiç sanmıyordu.

“Sana ne bundan?”

“Hiç, gerçekten.” Adam iskemleyi çekerek oturdu. “Ben Jed Titan’ın gayrimeşru çocuğuyum.”

İlaçların sebep olduğu son sis bulutu da yok oldu. Mitch yatağın sırtını yükselten düğmeye bastı ve Garth’a baktı. Şimdi neden onun tanıdık geldiğini anlamıştı. Jed’den çok şey almıştı, en azından fiziksel olarak.

“Senden hiç haberim yoktu,” dedi.

“Kimsenin yok ama bu çok sık rastlanan bir hikâye. Jed anemi hamile bıraktı ve sonra da konuşmaması için onu satın aldı. Şimdi ben de intikam istiyorum.” Garth arkasına yaslandı. “Bu işin içinde olmaktan keyif alacağımı düşündüm.”

“Jed’i alaşağı mı etmek istiyorsun?”

“Hepsini alaşağı etmek istiyorum, Mitch. Her bir Titan’ı.” Garth ceketinin kolunu çekti. “Ama çocuğu değil. Erin beni ilgilendirmiyor. Yalnızca kız kardeşlerle babanın toza dönüşmesini istiyorum.”

Normal bir tonlamayla konuşuyordu ama sözlerinin anlamı çok ağırdı.

Mitch ilgilendiğini hissetti. “Bunu yapabileceğinden emin misin? Kızlar kolay hedeftir ama Jed ayrı bir meseledir. O yaşlı, sert bir orospu çocuğudur ve kimi incittiğinin hiç önemsemmez.”

“Babasına bak, oğlunu al,” dedi Garth. “Sınırsız kaynaklarım var. Önemli yerlerde, Jed Titan’ın saçlarını bir anda ağartacak adamlarım var. Kazanacağım ve sonunda İhtişam Kapısı’nda uyuyan kişi ben olacağım. Sana da ödeme şansını sunmak istiyorum.”

Mitch bundan pek emin değildi. “Neden ödeme isteyeyim?”

Garth omuz silkti. “Skye seni terk etti.”

“Bu çok zaman önceydi.”

“Jed anneme ben doğmadan önce kazık atmıştı ama hâlâ kızgıным. Sen bilirsin. İlgilenmiyorsan ilgilenmezsin.”

Mitch kabul etmeliydi, Garth cesur biriydi.

Titan’ları incitmek... Bunu hiç düşünmemişti ama bu fikre hemen ısınabilirdi. Hepsini değil ama Skye’ı yıkma kısmının bir çekiciliği vardı. Her şey onun başının altından çıkıyor, diye düşündü. Onun da en az kendi kadar çaresiz olmasını, kızmasını ve işleri doğru yapamayacak hale gelmesini istiyordu. Jed’i mahvetmek de fena olmazdı doğrusu.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

Garth yavaşça gülümsedi. “Sadece dinle, dikkatli ol ve bana rapor ver. Hassas noktalarını öğrenmem gerekiyor; onları kane-tacak şeyleri. Bilgi güçtür.”

Mitch Skye’ın en hassas noktasının Erin olduğunu biliyordu ama bunu Garth’a söylemeyecekti. Her şeye rağmen o küçük kız kendisi için değerliydi.

“Karşılığını öderim.”

Mitch’in gözleri kısıldı. “Seni öldürmemne sebep olma.”

Garth iki elini birden havaya kaldırdı. “Özür dilerim. Etrafımdakiler bu işe hep para için giriyorlar.”

“Ben onlardan değilim.”

“Öyle olsun. Temasta kalalım.” Garth ayağa kalktı, yatağa yaklaştı ve elini uzattı.

Mitch bu eli sıkmadan önce kısa bir anlığın tereddüt etti.

“Tanıştığımıza sevindim, Mitch.”

Garth gitti.

Mitch kapıya arkasını döndü, bir planı olduğu için kendini daha iyi hissetmeliydi. Titan’ların yok edilmesine yardımcı olacaktı.

Yatağın sırt kısmına aşağı indirip daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken Afganistan’da bacağından çok daha fazlasını kaybedip kaybetmediğini sorgulamaya başladı. Kendinden bir parçayı da kaybetmiş miydi?

YEDİNCİ BÖLÜM

BU BİR AİLE YEMEĞİ ama hiç de kutlamaların yapıldığı türden değil, diye düşündü Skye. Yemek odasındaki masa yiyeceklerle doluydu ama kimse bir şey yemiyordu. O ve Izzy şu anda hiç de arkadaş sayılmazlardı. Jed'in aklı başka yerdeydi ve Lexi ile Cruz da sadece birbirleriyle ilgileniyorlardı. Sadece Erin normaldi; okuldan, yaz tatilinde yapmak istediklerinden ve atla ne kadar yüksek engelleri atlayabildiğinden bahsedip duruyordu.

“Gelip atlayışlarımı görmek gerek, büyükbaba,” dedi neşeyle.

Jed başını kaldırıp kaşlarını çatı. “Madalya kazandın mı?”

“Daha yeni başladım ama kazanacağım.”

Jed sırtı. “İşte benim torunum. En iyisi olacaksın. Bana Olimpiyat madalyanı getir onu evin ortasına en görünen yere asalım.”

Erin mutlulukla patates püresine saldırdı.

“Lisedeyken binicilikle uğraşardım,” dedi Izzy, Erin’e. “Çok eğlencelidir. Arada sırada birlikte çalışabiliriz.”

“Tamam,” dedi Erin, teyzesiyle vakit geçirmeyi her zaman severdi.

Lexi, Cruz'a bir şey fısıldadı ve Cruz güldü. Birbirlerine deli oluyorlar, diye düşündü Skye kaskanmamaya çalışarak. Kardeşine bu mutluluğu çok görmüyordu, yalnızca kendine de birazını istiyordu. Yaslanacak birini. Hayatı paylaşacak birini. Yardımlaşacak, onunla gülecek ve hayatının sonuna kadar gülümsetecek birini...

Bunun aptalca olduğunu bildiği halde aklı hemen Mitch'e kaydı. Onu Erin hakkındaki gerçeği öğrendiğinden bu yana görmemişti. Fidela hastaneyi boyladığını ve koltuk değneği kullandığını söylemişti. Yaptığı onca yürüyüşe hazır olmadığı ortadaydı.

Nasıl olduğunu merak etti ve gidip onu görmek istedi. Elbette ki yapmayacaktı. Mitch yine ona yüklenmeye kalkıştı. Onu hiç düşünmemeliydi.

Mitch ideal erkeği değildi. O eskiden tanıdığı biriydi; düşünmekten vazgeçemediği biri. Kimin şehvete ihtiyacı vardı ki? Kocasını sevmişi. İlişkileri ateşli ve tutkulu değildi ama güçlü ve hayranlık duyulması bir ilişkiydi. Kimsenin hayranlık uyandıran bir ilişki aramadığını düşünerek boynunu büktü.

İnsanlar ateş isterdi ama Skye bunun abartılan bir şey olduğunu düşünüyordu. Mitch için yanıp tutuşmuştu ve karşılığında ne elde etmişti? Büyük bir acı, hepsi buydu.

"Öğretmen, danalarının deli olduğunu söylüyor büyükbaba," dedi Erin sessizliği bozarak. "Ben sığırlarımızın çok mutlu olduklarını söyledim."

Jed başını kaldırıp baktı, çok öfkeliydi. "Aptal fah..."

"Baba," dedi Skye son hızla. "O sadece fikrini söylemiş ve Erin'in öğretmeni."

Jed, Erin'e baktı. "O bir gerizekâhı."

Erin çatalını bıraktı. "Çok şey biliyor. O iyi bir öğretmen büyükbaba. Sadece sığırlarımızı bilmiyor."

Izzy'nin dudakları kıvrıldı. "Belki de onu buraya davet etmeliyiz. Birlikte çay içerler."

Skye bu sözlerle ilgilenmedi. "Öğretmenin sığırlarımızın mutsuz olduğundan bahsetmemiş. Deli dana, sığırlara bulaşan bir tür hastalık. Onların etini yiyen insanlar da hastalanabilirler."

Erin etini çiğnemeye devam etti. Bir çiftlikte büyümüştü. Yemeğin nereden geldiğini biliyordu. "Ama sığırlarımız hasta değil, değil mi?"

"Hayır. İyiler ama insanların kafası karışabiliyor."

"Genellikle de yetişkinlerin," diye mırıldandı Erin.

"Çok doğru söyledin," dedi Izzy, Skye'a bakarak.

Yemek iyice acı verici bir hale gelmişti. Yemekleri bitip sofraya toplanınca Lexi ve Cruz, Erin'i dondurma yemek üzere dışarı çıkardılar. Skye anahtarlarını kapıp aşağı inmeden önce uzun bir süre odasında dolandı. Başını muhtemelen derde sokuyordu ama onu görmesi gerekiyordu. İyi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Cassidy Çiftliği'nin kapısını Fidela açtı.

"Ahırda. Ofisinde," dedi endişeli bir yüzle. "Hastaneden çıktığından beri her gününü orada geçiriyor. Benimle konuşmuyor, yemek yemiyor. Sadece içiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Gidip onunla konuşur musun? Kendisini daha iyi hissetmesini sağlar mısın?"

"Çok fazla heyecanlanmayalım," diye mırıldandı Skye. "Gidip ona bakacağım."

"Güzel. Bir şeylere ihtiyacı var." İspanyolca konuşmuştu ve sözleri bir dua gibiydi.

Skye ahıra kadar arabasıyla gitti.

Akşamın erken saatleriydi. Hava hâlâ ılıktı ama birazdan serinleyecekti. Böcekler susmuyordu, atlarsa sessizdi, Skye orada hayatta kalmış son insan olduğu hissine kapıldı. Cam kırılma sesini duyunca bu düşüncesi son buldu.

Anahtarlarını kotunun cebine sokarak hızla Mitch'in ofisine doğru yürüdü. Onu masasının yanında tek koltuk değneğine yaslanmış bir halde buldu. Pantolonunun sol bacağı boşlukta sallanıyordu. Bir viski şişesi duvarda kırılmıştı, diğeri masanın üzerindeydi.

"Bakın, kim gelmiş?" dedi Mitch, dili sürçüyordu. "Skye Titan. Sakatları ziyaret etme gününüz mü? Beni gördükten sonra dulları ve yetimleri de ziyaret edecek misiniz?"

Teni solgundu, gözleri kan çanağına dönmüştü ama yeni şişeden içkisini dolduran eli titremiyordu.

"Sabah uyandığında yerinde olmayı hiç istemezdim," dedi Skye.

"Hiçbir zaman yerimde olmayı istemezsin," dedi Mitch. "Tanrı biliyor ya, ben de istemiyorum." Koltuğuna çöktü ve şişeyi Skye'a doğru itti. "Buyur. Başka bardağım olmadığı için özür dilerim. Şişeden içebilirsin. Benim için bir sakıncası yok."

Skye davetle ilgilenmedi. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

Mitch koltuk değneğini ona doğru salladı. "Daha iyi olamazdım. Ya sen nasılsın? Bu gece çok seksi görünüyorsun, Skye. Neden tişörtünü çıkarmıyorsun? Böylelikle o güzel göğüslerini görebilirim." Kadehini ona kaldırdı. "Göğüslerine, sevgilim ve dizlerinin üzerine köktürdükleri her erkeğe."

Sarhoşluğun ötesine geçmişti. Skye şişeye bakarak onun alkol zehirlenmesi tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını düşündü.

Şişeyi aldı, köşedeki lavaboya giderek içindekileri boşalttı.

"Onun gibi beş şişem daha var," dedi Mitch.

Skye ona dönerek elindeki boş şişeyi tezgâha koydu. “Olabilir ama onları bulmak için ayağa kalkmak zorundasın ve odanın ortasına kadar ulaşabileceğini bile sanmıyorum.”

Mitch’in bakışları genç kadının göğüslerine odaklandı. “Bu motivasyonuma bağlı.”

Skye görmezden geldi. “Hastaneden çıktığından bu yana bir şeyler yaptın mı?” diye sordu. “İçmekten başka? Yoksa sadece oturup kendine üzülmekle mi geçirdin vaktini?”

Mitch bardağındaki viskiyi bitirdi. “Bu oyunu benimle oynayamazsın.”

“Neden? Birileri oynamalı. Şu haline bir bak, Mitch. Bu sen değilsin. Zor zamanlar geçirdiğinin farkındayım ama yaşıyorsun. Evin ve seni seven insanlar var.”

“Çocuğum yok ama. Doğru mu? Çocuk yok.”

“Eve döndün,” dedi ona ulaşmaya kararlı olarak. “Ya dönemeyenler ne yapsın? Evi ya da ailesi olmayanlar ne yapsın? Bence kendine acıma konusunda ilk sırayı onlar hak ediyor. Sen payına düşenden fazlasının peşindesin.”

Mitch ona ters ters baktı. “Beni zorlama, küçük kız,” diye homurdandı. “Hâlâ seni alt edebilirim.”

“Bu gece olmaz. Yapamazsın.”

“Deneyebilirim ve acıtacağımı da garanti ederim.”

Skye masaya yaklaşarak ona baktı. “İstediğin bu mu? Canımı acıtmak mı? Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak mı? Güzel. Elinden geleni yap. Seni terk ettim, Mitch. İlişkimize sırtımı döndüm. Hadi başla cezalandırmaya.”

Mitch bardağı masaya çarptı. “Sorun da bu ya, Skye. Sen beni terk etmedin. Evlenme teklifimi kabul ettin. Bana beni sevdiğini

ve sonsuza dek benimle olmak istediğini söyledi ve sonra baban istediği için fikrini değiştirdin.”

Haklıydı. Hepsi doğruydı. “Korkmuştum,” diye itiraf etti, meydan okuması sona ermişti. “Jed bana sırtını dönecekti. Buna tahammül edemezdin. Zaten annemi kaybetmiştim. Bana tek kalan oydu.”

“Sen de *bana* tek kalandın,” diye bağırdı Mitch. “O yaz hem annemi hem de babamı kaybetmiştim, Skye. Birbirimize hep destek olacağımızı düşünmüştüm.”

Skye başını eğdi. “Biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzgün olman yeterli değil.”

Skye doğruldu. “Güzel. O zaman ne istiyorsun?”

“Senin de benim gibi kanamamı istiyorum. Hepsini hissetmeni istiyorum.”

Öfkesi ve acısı odada yaşamlarını sürdüren canlı yaratıklardı. Havayı tüketiyorlar ve Skye’ın dışarı fırlama isteğini körükliyorlardı.

Sonra birden anladı.

“Bunun benim suçum olduğunu düşünüyorsun,” diye fısıldadı Skye. “Her şey için beni suçluyorsun. Eğer senden ayrılmasaydım uzaklara gitmeyecektin. SEAL olmayacaktın ya da bacağını kaybetmeyecektin.”

Mitch bir şey söylemedi.

Skye buna inanamadı. “Yaptıkların için pişman mısın? Kurtardığın onca yaşam için, yarattığın fark için?”

“Konu bu değil.”

“Ne o zaman? Bir seçim yaptın. İkimiz de yaptık ve şimdi sonuçlarını yaşıyoruz.”

“Senin için zor olmalı,” dedi Mitch. “Büyük evinde çocuğunla ve diğer şeylerle yaşamak. Acılar seni geceleri uyumaktan alıko-
yuyor mu? Ray’le evlendiğine pişman mısın?”

Konu hep buraya geliyor, diye düşündü Skye hüznle.

Her şeyden çok sevdiği adamın gözlerinin içine baktı, bu sevgisi babasına karşı koymasına yetmemişti.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Değilim. Bana Erin’i verdi ve ondan ayrılmayı aklıma bile getirmem. Olan oldu, Mitch. Vardığımız yer burası.”

“*Senin* vardığın yer burası. Ben başka bir yerdeyim.”

“Seni artık tanıyamıyorum.”

“Yazık, müthiş bir adamım.”

“Öyleydin. Şimdiyse sadece tüm dünyanın sana acımasını isteyen bir adamsın.”

MITCH İNSANIN kendini bu kadar kötü hissederken hâlâ hayatta kalabileceğini hiç sanmıyordu. Bir gece önce ofisinde sızmıştı ve şafak sökmeden biraz önce yerde uyanmıştı. Topallayarak eve gelmesi bir saatini almıştı. Koltuk değnekleri ona destek değil köstek olmuştu.

Duş, bir demlik dolusu kahve ve bir avuç aspirin beynine vuran çekiç darbelerini ya da midesine oturmuş olan acı kayanın ağırlığını azaltmıyordu. Olanları tam olarak hatırlamaması da oldukça kötüydü, Skye’ın onu görmeye geldiğinden ve ona çok kötü davrandığından emindi bir tek.

Omzunda oturan şeytan Skye’ın bütün o lafları hak ettiğini söyleyip duruyordu ama geri kalan kısmı bundan pek emin değildi. Aşmak istemediği birtakım sınırlar vardı. Aştıysa bunun farkında olmaması çok vahimdi.

Fidela'nın üzerine titremesine dayanamayacak hale geldiğinde başına bir şapka geçirdi ve yeniden ahıra doğru yol aldı. Yanlış hatırlamıyorsa ofisinde toparlanmayı bekleyen bir karmaşa vardı. Skye'la daha sonra ilgilenecekti.

Ahırın loş sükûneti kafasındaki baskıyı azalttı. Yaklaşık sekiz saniyeliğine...

"Mitch! Selam. Ata mı bineceksin? Hâlâ ata binmedin ve Fişek'e binmen gerekiyor. O çok üzgün. Bunu görebiliyorum."

Kızın tiz, sekiz yaşındaki çocuk sesi beynini kırık bir cam gibi kesti. İrkildi ve başka bir yerde olmayı diledi. Şu anda fizik tedavi bile gözüne hoş görünüyordu.

"Erin," dedi Mitch usulca. "Bugün kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Biraz daha alçak sesle konuşabilir misin?"

"Niye? Konuşmam başını mı ağrıtıyor? Neden hastasın? Üşüttün mü?"

İnlemek istedi. Kıza bağarmak bir seçenek değildi. Kendi kızı olmayabilirdi ama yine de ona kötü davranamazdı. Mitch çok iyi bir adam sayılmazdı ama şu an o aksi karakterinin etkisi altında da değildi.

"Her şey başımı ağrıtıyor," dedi ona.

"Sana neyin iyi geleceğini biliyorum." Küçük ellerini ince beline koydu. "Fişek'e binip benimle gezintiye çıkarsan son derece sessiz olacağım."

"Sekiz yaşında bir kızın oyununa gelmeyeceğim."

Erin sırttı. "Çılgılığımı duymak ister misin?"

"Erin." Kızın adını onu uyarmak için homurdanarak söylemişti.

Erin'in sırtışı iyice genişledi. "Ya da şarkı söyleyebilirim. Haydi, Mitch. Ata binelim."

Şu an bir atın üzerinde zıplayıp durmak, istemediği lanet olasıca bir deneyimdi. İmkânı yok, dedi kendi kendine. Hiç imkânı yok.

Ama kendini kızın gözlerine bakarken ve oradaki umudu görürken buldu.

“Kendini çok daha iyi hissedeceksin,” diye fısıldadı Erin. “Söz veriyorum, hiç konuşmayacağım.” Sol bacağına ya da bir zamanlar orada olan sol bacağına baktı. “Yaralı olduğunu biliyorum. Fiddle bana çok zorladığını söyledi. Senin o proz... İşte o şeyin canını acıtiyormuş.”

Alt dudağını ısırarak kendi bacağına dokundu. “Bacağımyı kaybetsem çok korkardım. O kadar korkardım ki annemin sarılması bile korkumu geçirmezdi. Bu gerçekten çok üzücü.” Erin başını kaldırdığında Mitch kızın gözlerindeki yaşları gördü. “Hem savaşta hem de şimdi canın acıdığı için çok üzgünüm.”

Bir damla yaş yanağına düştü. “Sana sarılırsam canın acır mı?”

Mitch’in boğazı gerçekten daraldı ve yutkunmak zorunda kaldı. Başını iki yana salladığı anda Erin koşarak kollarını beline doladı ve onu hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Benim kızım olabilirdi, diye düşündü hüznle. Olmalıydı. O ve Skye evleneceklerdi. Şimdi bir ailesi olabilirdi. Belki de Erin gibi bir kızları...

Ama babası Skye’ı kendisinden çalan yaşlı bir adamdı. Hayır, diye hatırlattı kendine. Bu Ray’in suçu değil. O sadece kendine sunulandı aldı. Gerçek hainler Skye ve Jed’di. Mitch ikisini de mahvedecekti.

“Evet deyiver,” dedi Erin. Ona bakarak. “Bağırmayacağım, çığlık atmayacağım ya da şarkı söylemeyeceğim. Sadece benimle ata bin.”

“Pekâlâ. Bineceğim.”

Geriyeye doğru sıçradı ve heyecanla hakıırmaya başladı, sonra eliyle ağzını kapadı. “Özür dilerim. Hemen susuyorum.”

“Bu iyi olur.”

Mitch, Fişek’in bölmesine gitti ve Erin atı dışarı çıkarırken kapıyı tuttu. Koltuk değnekleri varken gerekli aksamaları takması mümkün değildi ama Erin işini çok iyi biliyordu ve eyer yastığını yerine koymuştu bile. Eyer büyük ve ağırdı. Yarısını o çekti, yarısını Mitch’e taşıttı. Mitch tek bacağının üzerinde kendini dengeledi, değneklerini Erin’e verdi ve eyeri yerine koymayı başardı.

On dakika sonra Erin’in atı da hazırdu. Mitch Fişek’i binek taşının yanına getirdi ve tereddüt etti.

“On yıldır at binmedim,” diye mırıldandı. “Hem o zamanlar iki bacağım vardı.”

Ata sağdan binmeye de alışık değildi ama protezi olmayınca başka seçeneği yoktu.

“Yapabilirsin,” dedi Erin, Fişek’in önünde durup yüzünü okşayarak. “Onu tutarım. Ama zaten kıpırdayacağını sanmıyorum. O çok özel.”

Sakatlar için eğitilmiş, diye düşündü Mitch acı acı. Koltuk değneklerini direğe yasladı, zıplayarak üç basamağı çıktı, düz durmak için korkuluğa tutundu. Kendini hafifçe yukarı kaldırdı ve sol bacağını eyerin üzerine attı. Ağırlığını diğer yana verdi, kendini sağ bacağıyla itti ve eyerin üzerindeydi.

“Başardın,” diye şakadı Erin, bu ses Mitch’in beynini deldi.

Ama ona sessiz olması gerektiğini hatırlatmadı, bunun esas sebebi yeniden at üzerinde olduğu için yaşadığı mutluluktandı. Erin dizginleri ona verdi. Mitch Fişek’i ilerlemesi için dürttü ve at harekete geçti.

Erin atına bir maymun gibi tırmandı ve hemen Mitch'in yanına geldi.

Güneş son derece parlak ve sıcaktı, başı zonkluyordu ama bunu umursamadı. Fişek'in hareketleri çok tanıdıktı, keşke at binme konusunda bunca zaman inat etmeseydi. Bu güzel bir histi. Neredeyse normal sayılırdı.

"Yapabileceğini biliyordum," dedi Erin.

"Evet, biliyordun ve haklıydın."

Erin gülümsedi, Mitch de ona gülümsedi.

Sürünün bulunduğu yere doğru ilerleyerek etrafında bir daire çizdiler. Sağlarında tavukların çitleri vardı.

Erin eliyle gösterdi. "Çitte kırık bir yer var. Kır kurtlarının onları avlamaması için bunu hemen Arturo'ya söylemeliyiz."

Kır kurtları hepsini alabilirler, diye düşündü Mitch. Lanet olası tavuklar.

"Ona sen söylersin," diye homurdandı.

"Tavukları sevmiyor musun?"

"Hayır."

"Niye?"

"Burası bir sığır çiftliği."

"Çeşitlendirme önemlidir."

Mitch kıza bakarak güldü. "Bu kelimeyi nereden biliyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kendini beğenmiş bir tavra büründü. "Bazen Arturo'yla sohbet ederiz. Bana çiftlik işlerini öğretiyor. Bir tek sığırlara bel bağlayamayacağını söyledi. Fazlasına ihtiyacın var. Birinde bir sorun olsa bile böylelikle güvende olursun. Hava bulutluysa yanına yağmurluğunu almak gibi bir şey. Almazsan ıslanırısın."

“Tavukların yağmurluk olduğunu mu söylüyorsun?”

Erin burun kıvrıldı. “Sanırım. Bunu Arturo söyledi, ben değil.”

“Ailem bu arazide yaklaşık yüz yıldır sığır besliyor. Hiçbir Cassidy tavuk yetiştirmez.”

“Bilgisayar da kullanmıyorlardı ama sen kullanıyorsun.”

Mitch ona baktı. “Çok akıllısın.”

“Biliyorum. Ayrıca tavuk olmak onların suçu değil. Onlara kızmamalısın.”

“Kızmiyorum.”

“Onlardan bahsederken öyle görünüyorsun. Onlar gerçekten iyi tavuklar. Hindistan cevizi yiyorlar.”

Mitch Fişek’in dizginlerini çekti. “Ne?”

“Tümünü yemiyor olabilirler ama yemeklerine konuyor.”

Hindistan cevizi mi? “*Piña colada*⁹ da içiyorlar mı?”

“Bilmiyorum.”

Mitch başını iki yana salladı. “Boş ver.”

“Soya yememeleri içinmiş. Bunu Arturo’ya sormalısın, ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Hindistan cevizi. Elbette ya... Muhtemelen gümüş tepsilerde şampanyayla birlikte sunuluyordu.

“Annen ve baban nerede?” diye sordu Erin.

“Yaklaşık on yıl önce öldüler.”

Erin’in dudakları büküldü. “Bu çok üzücü.”

9 Tatlı, rom tabanlı, Hindistan cevizi yağı ve ananas suyu karışımıyla yapılan ve soğuk içilen egzotik bir kokteyl (ed.n.)

“Evet, öyle. Seyahat etmeyi çok severlerdi. Avrupa’daydılar, küçük bir uçakla İtalya’dan Karadeniz’deki bir tatil merkezine gidiyorlardı. Uçak düştü.”

“Onları hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı. Ebeveynleri pek ortalarda olmamışlardı. Babası çiftlikten nefret ederek büyümüştü, bu arazinin ve sürünün onu hapsedtiğini hissediyordu. Evlenmişti ve Mitch doğmuştu ama için için kaçabilmek için hep *kendi* babasının ölümünü beklemişti.

Büyükbabası öldüğünde Mitch on yaşındaydı, ebeveynleri dünyayı gezmek için artık serbestti. Bir ay sonra gitmişlerdi. Mitch’in hayatına Arturo ile Fidela girmiş ve hissettiği boşluğu doldurarak ona ihtiyaç duyduğu istikrarı sağlamışlardı.

Ebeveynlerini çok fazla özlememişti ama yine de öldüklerinde kendini kaybolmuş gibi hissetmişti. Bu belki de ailesinden kimsenin kalmadığının farkındalığıydı. Skye o anda yanındaydı ve o zamanlar bi Mitch’e yetmişti.

“Hızlanmak ister misin?” diye sordu Erin büyük bir hevesle.

Mitch o anda kendinin ve Fişek’in neler yapabileceğini merak etti.

“Elbette,” dedi.

Erin atının üzerine yattı ve bir şeyler fısıldadı. Hayvan ileri doğru atıldı. Mitch tüm kaslarını gerdi ve Fişek, Erin’in atının arkasından fırladı. Rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Bacağına rağmen atın üzerinde sorunsuz durabiliyordu.

Özgürlük, diye düşündü, bunu yeniden yaşayabildiği için minnettardı. Erin’e kendisini zorladığı için borçluydu. Borçluydu ve ödemenin bir yolunu bulacaktı. Skye’a da borcunu ödeyecekti ama nedenleri farklıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SKYE CALICO Café'ye girdi, Lexi ile Titanville'in şerif yardımcısı olan arkadaşları Dana'nın onu beklediklerini gördü.

"Izzy nerede?" diye sordu Lexi ve sonra elindeki menüyü masaya vurdu. "Sakın bana hâlâ konuşmadığınızı söyleme. Neler oluyor aranızda?"

Dana kahvesini aldı. "Dur tahmin edeyim: Bir erkek."

"Bir bakıma," dedi Skye kendini savunmak zorunda hissederek. "Ona kahvaltayı haber verdim. Gelmek istemediğini söyleyen oydu."

"Adam kim?" diye sordu Dana.

"Önemli biri değil."

"Ama onun için kavga ediyorsunuz."

"Biliyorum." Skye yerine oturdu ve elinde kahveyle gelen garsona başıyla onay verdi. Konuşmaya devam etmek için onun işini bitirmesini bekledi. "Izzy'nin kendini ailedeki tek erkek mknatısı sanmasından yoruldum. İstersem ben de öyle olabilirim."

Lexi ve Dana birbirleriyle baktıktan sonra ona döndüler.

"Olmak istiyor musun?" diye sordu Lexi.

"Konu bu değil."

“Ben terapi ya da ilaç tedavisi düşünüyorum,” dedi Dana. “Ya da ikisi birden.”

Skye gülümsemeyi başardı. “Kulağa saçma geldiğinin farkındayım. Gerçekten açıklayamıyorum. T.J. Boone...”

“T.J.’i tanıyorum,” dedi Lexi, kafası karışmış bir şekilde. “Liseye birlikte gittik. Dallas’ta yaşıyor.” Dana’ya döndü. “Onu hatırladın, değil mi?”

“Hı-hı. Hoş bir adamdır, tabii sarışıklardan hoşlanıyorsan.”

“Konu görüntüsü değil,” dedi Skye büyük bir ciddiyetle. “Konu ilkelerle ilgili.”

“Doğruluk ilkesi mi?” diye sordu Dana.

Kolluk kuvvetlerinde çalışıyor olmak Dana’nın kanına işlemişti, ille de meselenin özüne inmesi gerekiyordu. Normalde Skye arkadaşının bu halini takdir ederdi ama bu sabah durumu hiç müsait değildi.

“Jed, T.J.’le beni bir araya getirmeye uğraşıyor,” dedi Skye. “Izzy onunla konuştu ve sonrasında adamın benimle ilgilenme olasılığının olmadığını söyledi. T.J. ona deli oluyormuş ki zaten ona kim deli olmaz. Onunla beni korumak için görüşüyormuş; sanırım beni kendimden koruyor.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Kocaman bir kadını ben, kendime bakabilirim.”

Lexi yerinde kıpırdandı. “Izzy’nin iyi niyetli olma ve senin için endişelenme ihtimali oldukça yüksek.”

“Olabilir.”

“O senin kardeşin.”

“Bunu biliyorum.”

Dana öne eğildi. “Söylemeye çalıştığı şey belki de bu konuda senin olgun davranman gerektiği.”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Adamdan hoşlanıyor musun?” diye sordu Lexi.

“Çekici ve komik ve beni kazanmak için ciddi çaba sarf ediyor. Ondan hoşlanmam gerekir.”

“Ama?” diye sordu Dana.

“Konuyu değiştirebilir miyiz? Daha basit şeylerden bahsedelim, mesela şeytani üvey ağabeyimizden. Garth’ın basındaki kaynağını bulabildik mi?”

“Henüz bulamadık,” dedi Lexi. “Cruz bir dedektif tuttu. Adam araştırıyor ama şu ana kadar bir şey elde edemedik. Onunla bağlantılı, yasadışı bir şey bulabilirsek hemen polise başvurabiliriz.”

“Titanville’in harika polis teşkilatı adına konuşayım,” dedi Dana. “Beni her zaman arayabilirsiniz.”

“Spa’ma karşı davayı açan kadınla konuşmuştum,” dedi Lexi. “Sonra davayı geri çekmişti. Taşındı ve artık Garth için çalışmasına rağmen ona karşı tanıklık yapmayacaktır. Davayı onun isteğiyle açtığını bile söylemez. Çok sinir bozucu.”

“Ama adam çok iyi,” dedi Dana. “Ona hakkını vermelisin.”

“Evet, bize zarar vermekte oldukça iyi,” dedi Skye. “Neden normal bir üvey ağabeyimiz yok ki? Bize çiçekler getiren ve birlikte kızarmış tavuk yiyeceğimiz türden? Bunun yerine bizim sonumuzu planlıyor. İşler iyice James Bond filmine döndü ama o havalı aksesuarlar yok.”

“James Bond da yok,” dedi Dana.

“O da doğru.”

“Onu yakalamak istiyorum,” dedi Dana.

Lexi’nin kafası karışmıştı. “James Bond’u mu?”

“Garth’ı.”

“Senin tipin değil,” diye dalga geçti Skye.

“Bir de bana sor.”

“Tiplerden bahsederken...” Lexi Skye’in kahvesine baktı ama sonra meyve suyuna uzanıp Dana’ya döndü. “Birileriyle beraber misin?”

Birkaç hafta önce Dana’nın terk edilmesini hazmedebilmesi için hep birlikte bir kızlar gecesi yapmışlardı. Dana o zaman terk edilme acısı çekmediğini, adamın *onu* terk etmesini hazmedemediğini açıkça belirtmişti.

“Ufak bir mola verdim,” dedi Dana. “Bir süre işi böyle götüreceğim.”

“Peki ya sen?” diye sordu Skye’a Lexi. “Sen T.J.’yi görmeye devam edecek misin?”

“Bilmiyorum. Çok nazık biri.”

“Her adamın duymak için öldüğü sözler,” diye mırıldandı Dana. “*Nazık* kelimesi bir ilişkide umutların öldüğünü belirtir. İçini bir hoş yapmıyorsa onu Izzy’nin oynaması için rahat bırakmalısın.”

“Belki de...” dedi Skye, onlara gerçeği söyleyemeyeceğinin farkında olarak. Eğer Jed, T.J.’le birlikteliği konusunda ciddiye ona kardeşinin ve arkadaşının anlayamayacağı türden baskılar yapacaktı. Bugün bir anne ve başarılı bir iş kadını olmasına rağmen hâlâ babasının sevgisini kaybetmekten korkuyordu.

Kendine sık sık artık annesinin cesedi karşısında duran on yaşındaki kız olmadığını söylese de terk edilmenin verdiği o sarsıntıyı üzerinden atmayı hâlâ başaramıyordu. Jed’den korkan yanından nefret ediyordu ama görmezden gelemiyordu.

“DEMEK JOSS’UN bahsettiği ahmak sensin.”

Mitch başını bilgisayarından kaldırdı ve ofisinin kapısında duran uzun boylu adamı gördü. Adam muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında idi ama bronz tenli ve bakımlıydı.

“Sen de kimsin?” diye sordu cevabı bildiğini düşünmekle birlikte. Joss sadece protezine el koymakla yetinmeyecekti. Onunla uğraşmaya devam edecekti.

“Adım Alex.” Adam davet edilmediği halde ofise girerek karşıındaki koltuğa oturdu. “Joss uğrayıp seninle konuşmamı istedi.”

Mitch adamın iki elini de görebiliyordu demek o da bacağını kaybetmişti. “Hangisi?” diye sordu.

“Sağ. Araba kullanmayı çok zorlaştırıyor. Uyluk ortasından. Küçüktüm ve sarhoş araba kullanıyordum.” Alex omuz silkti. “Olur böyle şeyler. En azından genç olmak gibi bir özrüm vardı. Seninki ne?”

“Bombarın üzerine düştüm.”

“Bacağını kaybetme sebebini sormuyorum. Pislik gibi davranma sebebinden bahsediyorum. Duyduğum kadarıyla geçen hafta kendini fazlasıyla hırpalamışsın. Kendini ne kadar zorlarsan zorla bacağını uzatmayı başaramayacaksın.”

Mitch’in azıcık ilgisi rahatsızlığa dönüştü. “Bu değerli tavsiyelerin için teşekkür ederim. Meşgulüm.”

“Bu çok kötü. Söylemeye geldiklerimi söylemeden hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Mitch kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana dinletebileceğini mi sanıyorsun?”

“Muhtemelen ama karşı koymadan önce düşünmeni tavsiye ederim. İki sakat yerde güreşiyor, protezler ve koltuk değnekleri havaya uçuşuyor. İnsanların seni bu şekilde görmelerini ister misin?”

Görüntü çok net gözlerinin önündeydi, Mitch gülümsemesiyle savaşmak zorunda kaldı. “Bu sert çocuk imajımı zedeleyebilir.”

“Sen düşün artık.”

“Pekâlâ, neden buradasın?” diye sordu Mitch, cevabı bildiği halde.

“Uzun vadede bunun nasıl bir şey olduğunu anlatmak için. Sana her şeyin yoluna gireceğini ama hayatının değiştiğini kabulleninceye kadar bunun olmayacağını anlatmak için. Kendini fiziksel ve zihinsel açıdan hırpalamanın bir şeyi halletmeyeceğini anlatmak için. Protez konusunda akıllı olmalısın.”

“Joss’un onu bana geri vereceğini varsayarsak...”

“Verecektir ama bu kez her şeyi ağırdan al. Uyum sağlamalısın.”

“Ağır olmak sevdiğim bir şey değildir.”

“Çok uzun sürmez. Seks yaptın mı?”

Bu soru Mitch’i şaşırttı. “Evet.”

“Güzel. Bazıları bunu erteler. Sahalara çabuk dönmek lazım.”

Mitch Skye’ı ve genç kadının nasıl kendinden geçtiğini düşündü. “Topla yapmadım.”

Alex güldü. “Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten. Üstte miydin?”

Mitch tereddüt etti. “Hayır, emin olamadım...”

“Çalışman gerekir. Eğer gerçek bir ilişkin yoksa kızla rahat ettiğini düşünene kadar beklemelisin. Kaldırma gücünü dengelemek biraz zaman alıyor.” Alex sırttı. “Ama buna değer.”

Mitch yine Skye’ı düşündü, bu kez dışarıda değillerdi, yatak vardı ve Skye altındaydı, gözleri kapalıydı ve delicesine soluyordu. Ona kızgın olmasının bir önemi yoktu, hâlâ Skye’ı istiyordu.

“Burada uyum sağlamakta olan tek kişi sen değilsin,” dedi Alex, Mitch’i fantezilerinden sıyrarak. “Etrafındakiler de uyum sağlamaya çalışıyor. Ailen, arkadaşların ne beklmeleri ya da nasıl davranmaları gerektiğini çözmeye çalışıyorlar. Yardım mı etmeliler? Yolundan mı çekilmeliler? Ne hissettiğini mi sormalılar? Pek çok insan doğru hareket etmek istiyor ama bu arada seni zorlamak da istemiyor. Dürüstlüğüyle onlara yardımcı ol. Yardım istemiyorsan söyle. Yardıma ihtiyacın olduğunda açıkça bildir. Onların her seferinde doğruyu tahmin etmelerini beklersen çok ağır kayıplar verirsin.”

Mitch adama baktı. “Etrafımdakilerin de bir süreçten geçtiklerini düşünmek benim için çok güç.”

“Geçiyorlar. Bu büyük bir değişiklik ama kötü olmak zorunda değil. Her şey sana bağlı. Kontrolü eline al.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Mitch.

IZZY TIRMANIŞ botlarını bağladı, T.J. ona teçhizatlarını vermek için işini bitirmesini bekledi. Izzy onları huysuzlukla adamın elinden çekip alırken bu durumunun sebebini çözemiyordu. T.J. onu aramış ve kaya tırmanışına çağırmişti. O da daveti kabul etmişti. O zaman niye adama tersleniyordu?

Çok karmaşık sebepleri var, diye düşündü teçhizatını bağlayıp sıkarken. Çoğu da kardeşiyle ilgiliydi ama T.J.’e kızmak çok daha kolaydı.

Ona bağırarak istiyordu ama uygun bir sebep bulamadı. Buluşma şeklinden şikâyetçi olabilirdi. Terlemek için uygundu ama yemek ya da sinemaya gitmek için uygun değil miydi? Ama hiç yemeğe çıkmak ve sinema kadını değildi. Eğleneceklerse gerçekten eğlenmelilerdi. Gecenin konusu seksse neden yemek ve muhte-

melen seyretmeyeceği bir filmle vakit harcasınları ki? Doğruca seks yapmalıları.

Peki ya kayaya tırmanmak neyin nesiydi? Bu bir akrabayla geçirilebilecek türden bir akşamüstü faaliyetiydi.

“Bana saldırmak ister gibi görünüyorsun?” dedi T.J. “Seni kızdırdım mı?”

“Hayır.” Kelime niyetlendiğinden çok daha sert çıkmıştı. “Kız kardeşimle randevudaymışsın.”

“Skyle’a yemeğe çıktık.”

“Bu bir randevudur.”

“Olmadığını söylemedim.”

“İkimizle birden ilgileniyor olamazsın. Birbirimizden çok farklıyız.”

“Ben çeşitli ilgi alanları olan bir adamım.”

Yeterince iyi bir cevap değildi. “Kardeşlere dair bir seks fantezin varsa açık konuşayım iğrenç. İmkânsız.”

T.J. sırttı. “Bunu sen söyleyene kadar hiç düşünmemiştim.”

Izzy etrafında ona fırlatabilecek bir şeyler aradı. “Ciddiyim.”

“O zaman sanırım ben de öyle olmak zorundayım. Ayrıcalıklı olmak ister misin?”

Izzy gözlerini kırıştıtararak ona baktı. “Pardon?”

“Sevgili olma konusunda ciddileşmeli miyiz? Sadece birbiriyle birlikte olan kız ve erkek arkadaş olmalı mıyız?”

Izzy üç adım gerileyerek haç çıkarma isteğini bastırdı. “Yok artık! Sorman bile hata. Daha iki kez çıktık. Seni tanımıyorum bile.”

T.J. kendi teçhizatını sıktı. “Egoma açtığın yolun tadını çıkarıyorum. Bu açıklamandan sonra mutlu bir adam olarak ölebilirim.”

Gerçekten kurnazdı, hakkını vermeliydi. Akıllıydı da. Peki, başka neydi? “Tamam, ne demek istediğini anladım. Sadece birkaç kez çıktık. Başka adamlardan uzak durmak gibi bir isteğim yokken neden senin başkalarını görmem beni rahatsız etsin?”

“Başkaları mı var?” diye sordu T.J.

“Konu bu değil. Senin kimi gördüğün umurumda değil.” Skye dışında, diye düşündüğü anda tüm huysuzluğu geri döndü. Neden bunları kafasına takıyordu? Yine takıyordu ve bu her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu.

“Kardeşim olmadığı sürece kimi gördüğün umurumda değil. İşleri kolaylaştırmalı ve yola devam etmek için birimizi seçmelisin.”

“Hanginizin daha iyi olacağı konusunda bir önerin var mı?”

Kendini söylediği takdirde Skye incinecekti. Kendisinin ona bir şeyler ispatlamaya çalıştığını düşünenecekti. Ama Izzy geri adım atmaya hazır da değildi; özellikle T.J.’in ne kadar ileri gideceğini çok merak ederken.

“Buna birlikte düşünerek karar verebilirsiniz,” dedi T.J.

“O kadar da büyük bir ödöl değilsin.”

Göğsünü şişirdi. “Bekle de gör. Bu da ikinci ego yüklenmesi. Buradaki işimiz sona erdiğinde çıkmak için kapıdan sığabileceğime emin değilim.”

Izzy, “Bu çok aptalca,” diyerek duvara doğru ilerledi. Teçhizatını oraya tutturduktan sonra ilk tutamağa uzandı.

T.J. peşinden yukarı tırmandı ve ellerini Izzy’nin beline koydu. Çok yakındı ve birbirlerine değiyorlardı; Izzy’nin arkası onun önü dönüktü. Sıcak, güçlü ve erildi, onun yakınında olmasından hoşlandı.

“Gitme,” diye mırıldandı genç adam Izzy’nin kulağına. “Lütfen.”

“Bana bunu yapmamam için iyi bir neden söyle.”

T.J. yüz yüze gelene kadar onu kendine çevirdi ve eğilerek öptü.

Bu genç adamın ilk öpüşü gibi sadece istediğini almakla alakalı değildi. Bu kez onu usulca öpüyordu, dudaklarını vaatkâr bir şekilde bastırıyordu ama zorlamıyordu. Ağırdan alıyordu, sanki Izzy'ye zaman tanıyordu.

Izzy bu dudaklardan hoşlandı. Onun dilini kendi alt dudağına değdirmekten önce dudaklarını dudaklarına sürtüşünü ve onlarla oynayışını sevdi. Bu aslında bir soruydu. Izzy bir sonraki aşamaya geçmek istiyor muydu?

Genç kadın dudaklarını araladı, hem merak ediyordu hem de bu temas çok hoşuna gitmişti. T.J.'in dili içeri girdi, ısrarcıydı. Beklenmedik bir tutku içini doldurunca Izzy nefesini tutmak zorunda kaldı. Bunu T.J.'in fark etmesini istemiyordu.

Genç adam kahve ve nane tadındaydı. Parmakları sıcaktı ve hafifçe beline dokunuyorlardı. Dilleri birbirine karışarak dansa başladı. Izzy'nin her yanını bir sıcaklık sardı, bacaklarının arası ıslandı ve şaşkınlıkla zayıf düştüğünü hissetti.

Yaklaşan insanların sesleri genç kadının geri çekilmesine sebep oldu.

T.J.'in mavi gözlerine baktı. Gözleri arzuyla yanıyordu. Sevişmeye ihtiyacı olan bir erkeğe benziyordu. Ama bu ihtiyacı giderecek doğru kadın o muydu?

Onun yerinde bir başkası olsaydı Izzy şu an tırmanıştan vazgeçmiş ve kimin evi daha yakınsa oraya doğru yol almaya başlamıştı bile. Ama bu bir seçenek değildi. Resimde Skye da varken olamazdı.

“Gitme,” diye tekrarladı T.J. gözlerinin içine bakmaya devam ederek.

“Pekâlâ.”

Bu sözcük ağzından çıkıvermişti. İçinden gelmişti ama dışı vuracağının farkında değildi. T.J. başparmağını genç kadının dudaklarında gezdirdi.

Izzy arkasını dönerek tırmanmaya başladı. Dik duvarda hızla tırmanmaya çalıştı böylelikle aklında sadece tutunmak olacaktı. Böyle tek alternatifi düşmekti.

ARTURO, MITCH'İN açık duran ofis kapısına vurdu.

“Çitlere bakmaya gideceğim,” dedi Arturo. “Benimle gelmek ister misin?”

İki gün önce olsa Mitch onu reddederdi ve Arturo’nun da kendisinden bunu beklediğini tahmin etti. Ama Alex doğru bir noktaya değinmişti. Fidela ve Arturo da en az onun kadar değişikliklere uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Bu onlar için de kolay değildi.

“Elbette,” dedi, yaptığı işi bilgisayara kaydetti ve koltuk değneklerini aldı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Arturo ahırın arkasına park etmiş olduğu kamyonete yürürlerken.

“İyileşiyorum. Geçici protezim için telefon açmam lazım.” Joss’un protezi vereceğini varsayıyordu. Yeni yuvanın çabuk geldiğini ama Joss’un bunu ona haber vermediğini düşünüyordu. İlk hareketin Mitch’ten gelmesini bekleyecekti.

“Geçicinin ne farkı var?” diye sordu Arturo ve elini kaldırdı. “Üzgünüm. Bunu sormamalıydım.”

“Sorabilirsin,” dedi Mitch ona. Dostunun kapıyı açmasını bekledikten sonra araca bindi. Arturo direksiyona geçince Mitch konuşmaya devam etti.

“Geçici protezin ayağı daha farklı. Onunla yürümeyi öğrenmek daha kolay. Kalıcı protezdeyse yaylı mekanizma var, daha rahat yürümeyi sağlıyor ama alışması zaman alıyor.”

“Mantıklı.”

“Ameliyat sonrasında tamamıyla iyileşmeden çok fazla yürüdüm. Bu nedenle birkaç açık yaram var.”

“Şimdi iyisin ama, değil mi?”

Mitch gülümsedi. “Dersimi aldım diyelim. Koltuk değneklerinden hiç hoşlanmıyorum ve onlardan kurtulmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.”

“Fidela senin için endişeleniyor.”

“Biliyorum.” Arturo da endişeleniyordu ama bunu itiraf etmeyecekti.

Sessizlik içinde çitlerin sınır oluşturduğu yere doğru ilerlediler. Mitch güneşte otlayan sığır sürülerini izledi.

“Böylesi daha iyi,” dedi Arturo. “Sürü çok daha sağlıklı.”

“Beni organik konusunda ikna etmeye çalışıyorsan, işi senin açımdan görmeye başladım,” diye itiraf etti Mitch. “Muhasebe defterlerini karıştırdım. Normal biftekten kilo başına ortalama dört dolar daha fazla kazanıyoruz ve sürü hastalanmıyor ki bu da maliyeti azaltıyor.”

“Dahası da var,” dedi Arturo arabayı sınıra doğru yavaşça sürerken. “Araziye de iyi bakıyoruz. Kimyasallar ve böcek ilaçları toprak için hiç iyi değil. Üç küçük çiftlikle çimleri organik bir şekilde beslemek için anlaşma yaptık. Elbette onlar da sertifikalı. Onlar da sattıklarından daha fazla sebze yetiştiriyorlar. Otlaklar geri dönüyor. İnekleri daha genç çiftleştiriyoruz, buzağılar yaza doğru doğuyorlar. Havalar iyi oluyor ve bol bol ot yiyebilecekler.”

Kamyoneti durdurdu ve direklerden birini kontrol etmek için indi, sonra geri gelerek tekrar kamyonete bindi.

“Organik üretimi sürdürebilmemiz için etrafımızdaki arazilerin de kimyasallardan arınması gerekiyor. Böylelikle yer altı suları daha kaliteli oluyor.”

“Bak, eğer Fidela akşam yemeğinde tofu yaparsa ikinizi birden kovarım.”

Arturo sırtıttı. “Tofu olmayacak. Ondan ben de nefret ediyorum. Sürekli olarak *burrito*’o’yu onunla yapacağını ve benim fark etmeyeceğimi söyleyip duruyor ama şu ana kadar bu hep bir tehdit olarak kaldı.”

“O iyi bir kadın.”

“Evet, öyle. Bazı geceler seni kontrol ediyor, biliyorsun değil mi?”

Mitch bunu bilmiyordu. “Neden?”

“Gerçekten orada mısın diye.”

Mitch bundan fazlasının olduğunu düşündü. Acaba çığlıklarını mı duyuyordu? “Bazen kâbuslar görüyorum.”

Arturo ona baktıktan sonra dikkatini yeniden toprak yola verdi. “Patlamayla mı ilgili?”

“Daha çok, hemen sonrasında ilgili.” Patlamayı tam olarak hatırlamıyordu ve sonrasında da bu konuda fazla bir şey duymamıştı. “Rüyalarımda aldığım bazı görevleri görüyorum.” Çoğunlukla sevdiği birilerinin öldüğü görevleri...

“Uzun zamandır burada yoktun. Pek çok şey yaptın. Pek çok şey gördün.”

10 Burrito: Tortilla denen Meksika gözlemesinin içine sarılmış et ve fasulyeden oluşan yemek. (ç.n.)

Mitch onayladı.

“Eve dönebilirdin.”

Mitch dostuna baktı. “Evet...” Bir bahanesi yoktu.

“Biz senin aileniz. Seni büyüttük, sevdik. Adımızı taşımıyorsun ama seni kendi çocuğumuzmuşsun gibi sevdik. Fidela her gece senin için dua etti. Bir günü bile seni anmadan geçmedi ama onu görmek için hiç eve gelmedin.”

Ya da Arturo’yu, diye düşündü Mitch, kızgınlığının gelmesini beklerken. Bu verebileceği en kolay tepkiydi. Ama bu kez öfkesi orada değildi. Tam tersine pişmanlık ve hüznün hissediyordu.

“Üzgünüm,” dedi usulca. “Geri dönmek istemedim.”

“Skye yüzünden.”

Bu bir soru değildi.

“Buraya ait değildim.”

“Sen hep buraya aittin.”

“Burada olmak istemedim. Görmeyi istemedim...” Kaybettiği her şeyi. Ona ait olamayan her şeyi. “Üzgünüm,” dedi yeniden.

“Biliyorum.”

Arturo biliyordu ve muhtemelen de anlıyordu, bu Mitch’in kendini daha da kötü hissetmesine sebep oldu ve, “Fidela’yla konuşurum,” dedi.

“Bu hoşuna gider. Arkadaşın Pete için bebek battaniyesi yapıyor. Karısı aradı, senin onlar için ne büyük bir kahraman olduğunu anlattı. Hamile olduğunu da söyledi.”

“Bu çok güzel,” dedi Mitch, Pete ile karısının Fidela’nın hediyesine sevineceklerini bileceklerini düşünerek. Ailelerinden pek fazla insan kalmamıştı.

Hiç istemese de gürültüyü ve patlamanın ardından yaşanan kaosu hatırladı. Pete onu çekiyordu ve dayanması gerektiğini söyleyerek bağırıyordu. Mitch başlangıçta bir şey hissetmemişti, sadece donakalmış ve kafası karışmıştı. Sonra aşağı bakmış, bir zamanlar bacağının bulunduğu yerde kan, kemik ve kas görmüştü.

İlk dürtüsü son hızla çok uzaklara kaçmayı istemek olmuştu, zamanda geri gidebilecek kadar hızla. Ama kıpırdayamamıştı, Pete onu ters dönmüş bir kamyonun arkasına çekmeye devam ederken nefes almakta bile zorlanıyordu.

Pete'in ceketindeki kanı hatırladı, nereden geldiğini bilmiyordu. Ondan mı, Pete'den mi yoksa bir başkasından mı?

"Burada kal," diye bağırды Pete makinelilerin sesini bastırmaya çalışarak. "Sihhiyeciyi bulacağım."

Doktorlarla konuştuktan sonra Mitch patlama ve kan kaybından dolayı şoka girdiğini öğrenmişti. Konuşmayı başaramamıştı ama arkadaşı ortalıktan yok olduğunda tüfeğini almayı başarmış, dönmüş ve ona koruma sağlamıştı.

Acı sonradan vurmuştu. Karanlık ve canlıydı, tüm gücünü emmişti. Kıvrınarak çığlık atmak istemişti. Bunun yerine onları oldukları yere sıkıştıran keskin nişancıları aramış ve en az iki tanesini görmüştü.

Kurşunları bitene kadar ateş etmiş sonra ölü düşmanlardan birinin yanına sürünerek onun tüfeğini almış ve Pete dönene kadar ateş etmeye devam etmişti.

"Pete hayatımı kurtardı," dedi. "Beni güvenli bir yere çekti ve kanamayı durdurması için doktoru getirdi. O da yaralanmıştı ama yardım getirene kadar durmadı."

"Karısı da senin onun hayatını kurtardığını söyledi," dedi Arturo. "Herkesi kurtarmışsın. Madalya alacakmışsın."

“İstemiyorum.” Bu neyi ispatlayacaktı ya da neyi değiştirecekti?

“Almalısın. İnsanlar sana teşekkür etmek istiyor.”

“Güzel bir bakış açısı.” O da Pete’e teşekkür etmek istiyordu. Bunu denemişti ama arkadaşı onu konuşturmamıştı. Onlar bir takımdı. Birbirlerine bakarlardı.

Küçük bir tepeye tırmandılar. Arturo kamyoneti durdurdu ve annelerine koşan birkaç buzağıyı seyretti. Bu mükemmel bir sahne, diye düşündü Mitch. Savaştan, acıdan ve tüm çirkinliklerden uzak.

“Belki de biriyle konuşmalısın,” dedi Arturo ona bakmadan. “Bir profesyonelle. Bana her şeyi anlatmayacağını biliyorum. Ben anlayamam ve sen de bana yük olmak istemezsin. Ama konuşman gerekiyor, Mitch. İyileşmeni kolaylaştırır.”

“Ben iyiyim.” Bacağını ovaladı. “Artık çok az acıyor.” Bu doğruya çok yakındı.

“Bundan bahsetmiyorum. Biriyle konuşmalısın.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi, yalan söylediğini ikisinin de bilip bilmediğini merak etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

VAKFIN MALİ İŞLER MÜDÜRÜ Trisha toplantı talebinde bulunmuştu. Skye bu toplantıdan korktuğunu hissetti, iyi bir haber olması mümkün değildi.

Garth dört bir yandan amansızca saldırıyor, saldırıları öngö-
rüleliyordu. Akıllıydı, kararlıydı ve hareketlerinin sonuçlarına
hiç aldırmadığı da ortadaydı. Titan'ların mahvolmasını istiyordu.
Skye, Garth'm bu dileğine ulaşip ulaşmayacağını merak etmeye
başlamıştı.

Trisha ofise tam zamanında girdi ve kapıyı arkasından kapadı.
Skye'ın midesindeki düğümün boyutları iki katma ulaşarak bir
kayaya dönüştü.

“Halinden memnun gibi görünmüyorsun,” dedi Trisha'nın
endişeli yüzünü inceleyerek. “Otursak iyi olacak.”

“Durum kötü,” dedi Trisha alenen. “Yaptığımız iç araştırma
yöneticilere oldukça büyük miktarlarda ikramiyeler ödendiğini
gösteriyor. Bazılarının yıllık maaşlarını bile geçiyor.”

Skye ağzının açık kaldığını hissetti. Kapaması gerekiyordu.
“Bu mümkün değil. Biz böyle bir şey yapmıyoruz. Sen de biliyor-
sun yapmıyoruz.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Trisha. “Kâr amacı gütmeyen organizasyonlar oldukça yüksek standartlara tabidir. Yönetmelikler vardır. Ayrıca yazılı olmayan etik kuralları da vardır.”

Sesi vaaz verir gibi çıkıyordu ve Skye bundan hiç hoşlanmadı. “Trisha beni bilirsin. Başından beri benimle çalışıyorsun. Bu vakıf konusundaki hislerimi de biliyorsun. Kendimi tamamıyla bu işe adadım ve misyonumuzu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Biz ikramiye vermeyiz. Asla. Bu en açık politikamızdır.”

“Biliyorum ama sistemde görünüyorlar.” Trisha rapordaki birkaç sütünü gösterdi. “Bu konuda hem çok kızgın hem de çok üzgünüm. Mali İşler Müdürü olarak bunu açıklamak benim görevim. Paranın sorumlusu benim. Bu ödemeler benim departmanımdan geçmemiş. Hesap defterlerini inceledim, kaynaklarımı bulamadım ama oradalar işte. Sanki bunca zamandır tutulan gizli kayıtlar varmış ve bir şekilde araya karışmış.”

Başka kayıtlar mı? İnsanlar böyle mi düşünüyordu? Skye pencereye bir sandalye fırlatmak istedi.

“Bu mümkün değil,” dedi.

“O zaman bu olanları nasıl açıklıyorsun?”

Garth, diye düşündü acı acı. Bu tam onluk bir hareketti. Ama nasıl yapmıştı? Vakfın bilgisayar sistemine nasıl girmiş ve hesapları karıştırmıştı?

“Elektronik kayıtlarımız ne kadar güvenli?” diye sordu Skye.

“Çok. Güvenlik duvarımız son modeldir. Birinin onu kırdığını söylemek istiyorsan...”

“Şu an tek mantıklı açıklama bu. Girişleri izlemeli, geriye dönük çalışmalı ve onların sisteme ne zaman girildiğini bulmalıyız.”

Trisha tereddüt etti. “Bilgi İşlemcilerle çalışıp bunun yapıp yapılamayacağına bakmam gerekecek. Milyonlarca dizinin

içerisinde birkaç düzine veri girişini bulmamı istiyorsun. Tüm kayıtlarımız bilgisayarda.”

“Biraz düzineden daha çok olduğunu düşünüyorum,” dedi Skye. “Sanırım birkaç yüz tane vardır. Biri sistemimizi kırdı ve orayı bir sürü yanlış veriyle doldurdu.”

Trisha onayladı. “Senin adına yazılmış çekler de var. Hem de çok fazla ve oldukça büyük meblağlarda.”

Skye işin bu kadar kötüleşeceğini düşünmemiştir ama yanlışmıştı işte. “Ne?”

“Yaklaşık bir milyon dolar kadar.”

“Hayır. Bu doğru değil. Ben maaş bile almıyorum. Bu vakfı kurmak için para yatıran da benim. Bir kuruş bile almam.”

Trisha ona bakmadı. “Biraz kişi senin finansal sorunların olduğunu söyledi. Birtakım borçlarını kapatmak için nakde ihtiyacın varmış.”

“Bu mümkün değil,” dedi Skye daha da öfkelenerek ve bu öfkelerini nereye boşaltacağını bilemeden. “Portföyüm son derece sağlıklı. İhtişam Kapısı’nda yaşıyorum ve orada hiçbir harcamam yok. Arabam iki yıllık, mücevher ya da at almam, Erin’le Disney World’e gitmek dışında hiç tatile çıkmıyorum.”

Kendini açıklamak zorunda olmamalıydı. Bunun bir anlamı yoktu. Dedikodular başladığında insanlar sadece inanmak istedikleri şeylere inanacaklardı.

“Ben sadece duyduklarımı paylaşıyorum.” Trisha sonunda yüzüne baktı. “İşler çığırından çıkıyor.”

“Biliyorum,” dedi Skye, keşke verecek bir cevabı olsaydı. “Vergi muafiyetimiz de tehlikeye giriyor. Daha da kötüsü parayı beslenme programlarından alıp buraya akıtmak zorunda kalacağız. Bilgi İşlemcilerin ne kadar zaman alırsa alsın bu konuyu çözmelerini

istiyorum. Bu olayın nasıl meydana geldiğini öğrenmek istiyorum. Bize kin güden birilerinin bizi tuzağa düşürdüğüne dair kanıt istiyorum.”

“Biz kâr gütmeyiz. Neden biri bize zarar vermeye uğraşsın?”

Skye şu an için ona durumu açıklamak niyetinde değildi. Şu ana kadar Garth’tan ve intikam planlarından sadece kardeşleri ile Dana haberdardı. Tavsiyeye ihtiyacı olursa bunun işiyle yakından ilgilenen birinden gelmesini tercih etmezdi. Bunun işe farklı açılardan bakabilen biri olması gerekirdi.

“Bu sorunu çözmek zorundayız,” dedi Skye.

“Pekâlâ. İlgileneceğim. Yapabileceğim her şeyi yapacağım.” Trisha belgeleri topladı. “Bu olaydan dolayı bazı insanları kaybedeceksin. Sadece sponsorları değil, bazı elemanlarını da.”

Yeni bir haber değil, diye düşündü Skye hüznü. “Seni kaybedecek miyim?”

“Hayır. İlk gününden beri buradayım. Hayalini biliyorum ve seni tanıyorum, Skye. Bunu yapmayacağını biliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Bu desteği takdir etti ama Garth’ın ne zaman herkesin ona sırt çevirmesini sağlayacağını merak etmekten de kendini alamadı.

SKYE O AKŞAMÜSTÜ eve gitmek üzere ofisten ayrılırken hâlâ üzgündü. Çözumsuz sorunlardan nefret ediyordu ve bunu nasıl çözeceğini de bilemiyordu. İhtişam Kapısı’na dönmesine üç kilometre kala karşı yönden gelen kamyoneti gördü.

Aracı da, sürücüsünü de tanıdı. Mitch.

Birbirlerini onun ahırda sarhoş olduğu geceden bu yana görmemişlerdi. Mitch, Skye’ı hem çileden çıkarmış hem de hayal

kırıklığına uğratmıştı. Ondaki değişikliklerin başına gelenlerden ötürü olduğunu biliyordu. Bilemediği şey ise kalıcı olup olmadıklarıydı. O sevdiği ve tanıdığı adam bir gün ortaya çıkacak mıydı yoksa hep bu yeni, iyileşmeyen, zorba haliyle mi kalacaktı?

Yaklaştıklarında onun yavaşladığını gördü. İçgüdüsel olarak Skye da aynı şeyi yaptı, boş yolun ortasında yan yana durduklarında camını açtı.

“Hey,” dedi Mitch açık camından. “Eve erken dönüyorsun.”

İyi görünüyor, diye düşündü siyah saçlarına ve gözlerine bakarken, genç adamın görünüşünden bu kadar etkilenmemeyi dileyerek.

“Gerçekten de kötü bir gündü,” dedi Skye. “Bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.”

“Ne oldu?”

Skye onun bu ilgisini kuşkuyla karşıladı. “Neden bilmek istiyorsun? Artık konuşuyor muyuz? Yoksa bu da sana açılmam ve sonra senin anlattıklarımı bana karşı kullanman için yeni bir numara mı?” Sol elini kaldırdı. “Biliyor musun? Umurumda bile değil. Senin duygusal kum torban olmaktan yoruldum. Tam bir pisliğe dönüşmüşsün, Mitch Cassidy ve kendimi eskiden yaşadıklarımızdan dolayı kötü hissetmekten vazgeçtim. Evet, bir ilişkimiz vardı. Evet, kötü bitti, bunun sorumluluğunu üstleniyorum ama hayatımın sonuna kadar cezalandırılmayı reddediyorum. Bu olayda hem yargıç hem de jüri olamazsın. İki kişilik komitede tek oy hakkın var, o kadar.”

Onun hızla uzaklaşacağını düşündü, tekerleklerin hızla dönerek toz kaldıracağını. Ya da soğuk ve alaycı bir tavra bürünecekti. Mitch ise gülümseyerek onu şaşırttı.

“Burnundan soluyorsun, değil mi?”

Dudaklarını birbirine yapıştırdı. “Evet öyle. Bunun için iyi sebeplerim var.”

Mitch kolunu kapıya yasladı. “Onlardan biri olduğum için üzgünüm.”

“Laf olsun diye söylüyorsun.”

“Hayır, ciddiyim. Son karşılaşmamızda neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Çok sarhoştum. İğrenç olduğumdan eminim ve özür diliyorum.”

Ona inanmak istiyordu. Aralarının iyi olmasını istiyordu. Romantik açıdan değil, yeniden o noktaya geleceklerini düşünecek kadar aptal değildi ama Mitch’i dost olarak istiyordu. Onu dokuz yıl boyunca özlemişti. Onu geri alıp bu kadar mesafeli olmak çok korkunçtu.

“Beni daha önce de oyuna getirdin,” dedi. “Son derece kibar davranıp sonra bana sırtını döndün.”

Mitch kolunu kamyoneti ile Skye’in arabası arasında kalan boşluğa uzattı. Skye da kolunu biraz uzatsa birbirlerine değeceklerdi. “Canını sıkın her meyse konuşmak ister misin?” diye sordu Mitch. “Dinleyeceğime ve seni bir şekilde oyuna getirmeyeceğime söz veriyorum.”

Son zamanlarda çok şey oluyordu. Kontrol edemediği ve onu korkutan pek çok şey. “Vakfı kaybedebilirim,” dedi.

“Ne? Niye? Paran mı bitti?”

“Hayır, bu düzeltilmesi en kolay şey olurdu. Kaynaklarımız var. En azından şimdilik. Durum çok daha kötü. Biri bizim ikramiyeler ve tatiller dağıttığımıza dair birtakım belgeleri ortaya atıp duruyor. Bu doğru değil ama dedikodusu bile kapanmamıza sebep olur.”

Mitch kolunu geri çekti. “Haydi gel. Benim eve kadar beni takip et. Konuşur ve işi nasıl yoluna koyacağımızı bulmaya çalışırız.”

Skye ona baktı, keşke niyeti bu olsa, diye düşündü.

“Bana bir fırsat ver, Skye. Hak ettiğim için değil, istediğin için.”

Skye, Mitch söz konusu olduğunda çok fazla şey istiyordu. “Bu hiç de adil bir hamle değil,” diye fısıldadı.

“Oyun oynamıyorum. Ciddiyim. Haydi gel. Birlikte bir çözüm buluruz.”

Yanından geçti, döndü ve Skye’ın peşine düşmesini bekledikten sonra kamyonetini Cassidy arazilerinin girişine doğru sürdü. Skye arabasını onunkinin yanına park etti ve koltuk değneklerini almasını bekledi.

“Akşamdan kalmalık nasıldı?” diye sordu birlikte ahırdaki ofise doğru yürürlerken.

“Hayatımda kendimi hiç o kadar kötü hissetmemiştim,” dedi Mitch. “Bacağımın kesildiği ameliyatın arkasından bile.”

“Güzel. Belki de bir şeyler öğrenmişsindir.”

Mitch ofisinin kapısını açtı ve sırtı. “O kadar akıllı olduğumu düşünüyorsun yani.”

“Olabilirsin.”

“Belki bir gün.”

Masanın karşısındaki duvarın önünde kaplaması eskimiş bir kanepe vardı. Skye çantasını sehpanın üzerine koydu ve kanepe’nin köşesine oturdu. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra ona doğru döndü.

“Tam bir karmaşa,” dedi. “Her şey çok belirsiz ve akıl karıştırıcı.”

“Öyle olmasa büyük bir sorun olmazdı.”

“Bunu ciddiye almıyorsun.”

Mitch oturarak koltuk değneklerini yere koydu. “Bana neler olup bittiğini anlatsana.”

Trisha da neredeyse aynı soruyu sormuştu ama Skye ona anlatmanın doğru olmayacağını hissetmişti. Mitch farklıydı, hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlardı ve aralarında zamanın ya da mesafelerin yok edemeyeceği bağlantı vardı.

“Jed’in hiç birimizin tanımadığı gayrimeşru bir çocuğu var.”

Mitch kendini Garth Duncan ya da onun Titan’larla ilişkisi konusunda bir şey bilmediğine dair uyardı.

“Bunu ne zaman öğrendiniz?”

“Birkaç ay önce. Bu olay Jed, Lexi’nin annesiyle evlenmeden önce olmuş. Kadının adı Kathy. Kasabadaki evcil hayvan dükkânının sahibi. O...” Mitch’e baktı. “Ona bir şey olmuş. Zihinsel engelli biri. Bunun bir trafik kazası yüzünden mi yoksa başka bir nedenden mi olduğunu bilmiyoruz ama ilişkilerinin ardından olmuş olmalı. Ayrıntıları öğrenemedik. Jed ona ve Garth’a çok para harcadığına dair yeminler ediyor ama insanlar farklı nedenlerle farklı şeylere kızabilir.”

Mitch, Garth’m annesini tanımıyordu. Adamın intikam peşinde koşma sebebi bu muydu? Sebep önemli miydi?

“Adamı nasıl buldunuz?” diye sordu.

“İlk bağlantıyı Lexi’nin nişanlısı Cruz kurdu. Lexi spa işini büyütme için borç para almıştı. Bu harika koşullarla verilen oldukça yüklü bir miktardı ama küçük bir ayrıntısı vardı. Geri çağrılabilirdi. Geri istendiği anda Lexi birkaç hafta içerisinde bu parayı ödemek zorundaydı. Parayı veren kişi Garth’tı ve geri istedi.”

Skye başım kanepeye yasladı. Uzun, dalgalı, kızıl saçları yıpranmış kumaşın üzerine serildi, Mitch’in onun söylediklerini dinlemesi zorlaştı.

“Daha sonra Jed’in birkaç atına yapılan doping testleri pozitif çıktı.”

“Bu mümkün değil,” dedi Mitch yeniden sohbete dâhil olmayı başarak. “Baban dünyaya hükmedebileceğini düşünür ama asla atlara doping vermez.”

“Biliyorum. Sonra Bölge Savcılığı’na bizim vakıfta para akladığımız bildirildi, bu daha da çetrefilliydi. Lexi işini toplamayı başardı, Jed ise zaten fazla incitilemezdi. Bölge Savcılığı araştırmalarını yaptı ve biz de aklandık. Buna rağmen itibarımız zedelendi.”

Garth işini biliyor, diye düşündü Mitch. Adamın katılığına hayran olurken onun için casusluk yapmayı kabul ettiği için suçluluk duyuyordu. Garth’ın yardıma ihtiyacı yoktu. Üstelik karşısındaki Skye’dı. Mitch gerçekten onu incitmek istiyor muydu?

Bunun belkisi bile yoktu.

“Başka şeyler de oldu,” dedi Skye yenik bir sesle. “Eski bir müşterisi Lexi’ye dava açtı. Onun da Garth için çalıştığı ve adama fena halde âşık olduğu ortaya çıktı. Lexi yalan yere dava açmanın kanunsuz bir iş olduğunu kadına bildirince kadın ortadan yok oldu.”

Mitch son gazete başlıklarını hatırladı. “Peki ya deli dana hastalığı söylentileri?”

“Onun da Garth’m işi olduğunu sanıyoruz. Şimdi de tekrar vakfın peşine düştü. Bir şekilde biri bilgisayar programımıza girmiş. Mali kayıtlar değiştirilmiş. Yöneticilere büyük ikramiyeler verilmiş gibi görünüyor ama biz ikramiye vermeyiz. Benim kendime pek çok çek yazmış olduğum da görünüyor ve birileri kötü yatırımlar yaptığım söylentilerini yaymaya başlamış.” Genç kadın boğazını temizledi. “Hiçbiri doğru değil ama kimse bunu umursamaz. Kâr gütmeyen kuruluşlar itibarları sayesinde başarılı olurlar. Bunu kaybedersek her şeyi kaybedebiliriz.”

Mitch kendini daha da kötü hissetti. “Bunları yapanın Garth olduğundan emin misin?”

“Evet. Bizi mahvedeceğini söylemişti. Bilmediğimiz tek şey neden bunu şimdi yaptığı. Onu tetikleyecek bir şey mi oldu? Yeteri kadar güç ve parayı yeni mi elde etti? Her şeyi düşünmüş. Bağlantıları, parası ve fazlasıyla motivasyonu var. Bir sonraki darbenin nereden geleceğini ya da onu nasıl durdurabileceğimizi bilmiyoruz.”

“Jed ne diyor?”

“Hiçbir şey. Lexi onunla konuşmaya çalıştı ama Jed onu başından savdı. Meseleyi hallettiğini söyledi. Cruz, Jed’in Garth’ın yaptığı şeylerden gurur duyduğundan kuşkuluyor. Ne de olsa Garth onun oğlu. Bunu anlayamıyorum. Garth kızgınsa bizimle açık açık konuşmalı. Çocukları doyuran bir vakıf işletiyorum. Tek yaptığımız bu. Yasal işlere, soruşturmalara ya da haksız yere davalara harcadığımız her kuruş onların yemeğinden kesiliyor.”

Tamam, Mitch artık ayın pisliği olduğunu biliyordu. Garth’ın Jed’in başını derde sokmak istediğini düşünmüştü ama bu farklıydı. Bu tam bir şeytanlıktı.

“Vakıftakilerin parayı sorumsuzca kullanması gerçekten imkânsız mı?” diye sordu Mitch.

“Bunu yakında öğreneceğiz,” dedi Skye içini çekerek. “Bir iç soruşturma başlatıyorum. Mali İşler Müdürü sistemi incelemek için Bilgi İşlemcileri getirecek. Bunun sonucunda olayın nereden kaynaklandığını anlayacağız. Garth’ın sistemimize girmesi için birilerine para verdiğini düşünüyorum. Koruma sistemimiz var ama görünüşe bakılırsa yeterli değilmiş.”

Mitch bugüne kadar Skye’in her haline tanık olmuştu ama onu hiç böylesine yenilgiyi kabul etmiş bir halde görmemişti.

“Kim olduğunu bulunca da Garth’ın peşine düşeceksin, öyle mi?” diye sordu.

“Olabilir. Konuyu yetkilere götürmeyi başarabilirsek. Şu ana kadar onu suçlayacak bir kanıt elde edemedik. Dava açması için kullandığı kadın konuşmayacaktır. Lexi’ye verdiği borç konusu zalimlik ama yasadışı değil. Birileri Bölge Savcılığı’na vakıfta para akladığımızı bildirdi ama izini bulamadık. Bu durum ilk defa bir kanıt bulmamızı sağlayacak. En azından öyle olacağını umuyorum. Bir yanım da bunun yine bir çıkmazla son bulacağını söylüyor. Bizi bodrumda katında yaşayan, Garth’ı hiç görmemiş, anlaşmalı çalışan fakir bir çocuğa götüreceksin, o kadar.”

Mitch kıvrınmamak için kendini zor tutuyordu. Kötü adam olmaya alışık değildi. Skye’ın başına gelenleri hak ettiğini düşünmüştü ama bunu gerçekten hak etmemiştii.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu kendine engel olamadan. Yardım mı? Garth’ın yanında yer alması gerekmiyor muydu?

Skye şaşırđı. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Senden nefret etmiyorum.”

“O zaman Hollywood’da film çevirmeye başlamalısın çünkü beni böyle olduğuna ikna etmeyi başardın.”

Bundan da bahsetmek istemiyordu. “Kafamda çok şey vardı.”

“Bana bir dünya laf ettin. Tam bir pislik gibi davrandın.”

“Sarhoştum.”

“Bir kez olmadı ki.”

Ne diyeceğini bilemedi. Her an patlamaya hazır öfkesi sönmüştü. “Bana zaman vermen lazım. Pek çok şeyle uğraşıyorum.”

Skye bakışlarını kaçırarak içini çekti. “Önemli değil. İstiyorsan benden nefret edebilirsin. Muhtemelen bunu hak ettim.”

Bu sözleri ondan duymak istemiyordu. Böyle bir Skye tanıımı-yordu. Onun Skye'ı her şeyin karşılığını verirdi. Karşısına dikilip ona *milk shake* atardı. Ona laf ettiğinde kendisiyle savaşı, yeni bir raunt için geri gelirdi.

“Garth işinde sana yardım edeceğim,” dedi genç kadının içindeki ateşi biraz olsun alevlendirebilmek adına.

Skye doğruldu. “Sahi mi? Ciddi misin? Jed birkaç gün içeri-sinde bir kokteyl partisi daha verecek ve Garth da orada olacak. Sen de gelir misin? Ona göz kulak olabilirsin, bir değerlendirebilirsin. Duruma el atman hoşuma gider.”

Mitch ettiği yemini geri aldı. Zaten kötü bir casus olurdu, çift taraflı casusluğu ise hiç başaramazdı. Zaten Garth'la yaptığı anlaşmaya dair kuşkuları da vardı.

İhtişam Kapısı'nda yapılacak bir kokteyl parti mi? Bundan daha kötü bir gece hayal edemezdi ama Skye'ı geri çeviremezdi. Onu bu kadar umutlandırdıktan sonra bunu yapamazdı.

“Orada olacağım.”

“Sahi mi?”

Skye, Mitch ona güneşi sunmuş gibi gülümsedi ve kollarını ona sardı.

“Izzy'yle komik bir kavgaya tutuştuk,” diye mırıldandı yüzünü omzuna gömerek. “Lexi, Cruz'la meşgul ve kendimi bu işte gerçekten çok yalnız hissediyorum. Sana güvenebilmek benim için çok önemli.”

Mitch'in kendine verdiği değer dibe inmişti. Hiç alışık olmadığı suçluluk hissi ona kendini bir yavru kuşu yuvasından düşürmüş sekiz yaşında bir çocuk gibi hissettiriyordu.

“Skye, bir şeyler bulabilir miyim, bilmiyorum.”

Skye geri çekilerek gözlerinin içine baktı. “Biliyorum. Baskı yok, söz veriyorum. Denediğini bilmek bile yeterli. Her şeye rağmen sana güvenebileceğimi hep biliyordum.”

Mitch inlememeye çalıştı. Ne yapacağını bilmez bir halde eğildi ve onu öptü.

MITCH'İN DUDAKLARI SICAK ve tanıdıktı. Skye ona teslim olmanın hiç de akıllıca olmadığını söyledi kendine. Muhtemelen sonrasında pişman olacaktı ama şu an bunu umursamıyordu. Hayatında bunca karmaşa varken etrafında somut bir şeyler olduğunu hissetmek güzeldi ve bugünkü gerçeği Mitch'ti.

Onu tümüyle hissedebilmek için kaykıldı ve dudaklarını da araladı.

Öpüşmenin baştan çıkarıcı olacağını biliyordu; Mitch'le öpüşmeyi her zaman sevmiştii. İçini bir anda saran ateşe ve nefesinin kesilmesine ise hiç hazır değildi.

İçinde bir arzu patlaması oldu. Tüm güvensizliği, korkuları ve endişeleri bunun gerisinde kaldı. Tek önemli olan, bu anın bitmemesiydi.

Mitch kollarını ona sardı, onu orada tutmak ister gibiydi. Genç kadın konuşabilseydi hiçbir yere gitmeyeceğini söylerdi. Birbirlerine dokunurlarken ve bedenindeki her bir sinir ucu beklentiyle dans ederken bunu asla yapamazdı.

Mitch'in dudakları ısrarını artırdı ve Skye ona daha fazlasını vermek istedi. Ellerini genç adamın omuzlarında gezdirerek gömleğinin yumuşak kumaşının altındaki gücü hissetti. Mitch'in dili onunkıyla oynamaya başladı, her bir vuruşu içini titretiyordu.

Son seferdeki gibi, diye düşündü Skye bulutların arasında gezinirken. Umutsuz ve hızlı ama bu sefer öfkesiz. Bu kez sadece tutku vardı.

Mitch hafifçe geri çekilerek genç kadının dudaklarından çenesine indi. Skye bluzunun düğmelerine uzandı. Mitch boynunu yalamaya başladığında parmakları iyice beceriksizleşti.

Titreşimler tenini ürpertiyordu. Bacak arasındaki şişmeyi ve ısınmayı hissediyordu. Her yanı yeniden onunla birlikte olmayı, onu içinde hissetmeyi istiyordu. Sadece Mitch'in ona verebileceği haz için kıvranıyordu.

Bluzunu çözerек üzerinden çıkarmayı başardı. Mitch çoktan elini genç kadının arkasına uzatarak sutyenini açmıştı. O da çıktığı anda eğildi ve sağ göğüs ucunu ağzına aldı.

Dudaklarının nemli sıcaklığı Skye'in inlemesine sebep oldu. Hassas teninin üzerindeki dil darbeleri nefesini kesti. Giysilerinin geri kalanını da çıkarmak istiyordu ama Mitch ağzıyla onu emip içine çekerken zar zor nefes alabiliyordu.

Bir kez daha ateşle kavruldu ve karnından aşağı doğru harekete geçen bu sıcaklık, kıvranmasına sebep oldu. Şimdi, diye düşündü çılgına dönerek. Onu hemen istiyordu.

Hiç böyle olduğunu hatırlamıyordu; hızlı ve kontrolsüz. Mitch'le sevişmek hep bağlantı kurmak anlamına gelmişti. Haz elbette ki vardı ama öncelikle birbirleriyle olmak isterlerdi. Şimdi ise Mitch'in ona yapabileceği her şeyi istiyordu ve o da karşılığını verecekti. Onu istiyordu, içini doldurmasını, kontrolünü kaybetmesini. Onu umutsuzca istiyordu.

Bu değişikliği analiz edecek zaman yoktu. Mitch diğer memesine geçtiğinde onun kemerine uzandı ve açtı. Sonra Mitch'in elleri onun düğmelerini çözdü.

Skye pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarabilmek için doğruldu. Giysilerinin içinden çıktı, tamamen çıplaktı. Mitch'in bakışları bedeninde dolaştı ve gözleri ihtirasla karardı. Kotunun fermuarını açmak yerine koltukta iyice kaykılarak Skye'ı kendine çekti.

"Diz çök," dedi.

Skye bir koltuğa bir ona baktı ve anladı. Utangaç yanı tereddüt etti, diğer yanı ise çok keyiflendi. Skye hangi tarafı seçeceğine karar vermeden Mitch uzanarak parmağını bacaklarının arasına kaydırды. Onu bekleyen sıcaklığa doğru ilerleyerek özel noktasını buldu ve onu okşamaya başladı.

"Şimdi," diye fısıldadı Mitch.

Skye kanepeye diz üstü çöktü, bacaklarını onun kalçasının iki yanına açmıştı. Mitch'in dudaklarını o ıslak merkezine tam olarak oturtabilmesi için kanepenin arkasını tutarak kaykıldı. Mitch'in elleri çıplak bacaklarını okşadı, başparmakları yaklaştı, yaklaştı ve hemen ardından genç kadın en hassas noktasında onun dilini hissetti.

Bu dokunuşla inledi ve gözlerini kapadı. Mitch her yerini, neyi sevdiğini keşfetmek istercesine yalamaya başladı, usul usul. Skye içi hazla dolarken yine inledi.

Mitch'in dilediği her şeyi yapmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. O yalamaya devam ederken bedenini geriye doğru büktü, Mitch nefesini kesen bir hızla hareket ediyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, diye düşündü sislerin arasında kaybolurken. Bu pozisyonu hiç denememişti, bedenini hiç böylesine teşhir etmemişti. Kontrol tamamıyla Mitch'teydi, hızlanıyor onu sona yaklaştırıyor sonra yavaşlayarak ihtiyaç içerisinde kıvranmasına sebep oluyordu.

Değişik hazların içinde kayboluyordu; Mitch'in nazik okşayışları, dişlerinin sürtünmesi ve bedeninde gezinen dudakları. Heyecan içini doldurdu, sona doğru son hızla ilerliyordu. Bedeni beklentiyle titredi, kasıldı. Bedeni yalvarır gibi sallandı.

Bu esnada Mitch hiç durmayarak onu tatmine yaklaştırdı, yaklaştırdı...

Skye kanepenin arkasına sımsıkı tutunarak kendini aşağı bastırdı. Altından sesler ve kıpırtılar geliyordu, ne olduğunu bilmiyordu ve umursamıyordu.

Mitch hızlanırken, daha, diye düşünüyordu. Daha... Daha...

İnanılmaz bir sarsıntıyla geldi. Orgazmı tüm bedenini, her bir hücrelerini doldurdu. Çığlık atmak istedi. Zevki sona ermek bilmedi, heyecanlandı, tatmin oldu, kasları titredi, cildi ürperdi. Tam sona erecekti ki Mitch yastıkların üzerinde doğruldu ve Skye'ı kucağına doğru indirdi.

Skye ona hiç karşı koymadı ve erekte olmuş organının üzerine yerleşti. İçi bir anda dolunca şaşkınlık verici bir şekilde yeniden zirveye ulaştı. Bu kez içi taşıyordu.

Yaşadığı hazzın sersemliğiyle gözlerini açtı ve Mitch'in onu seyrettiğini gördü.

Bu çok mahrem, diye düşündü. Bunu görmemeliydi. Ancak kendi de gözlerini kapatamıyor gibiydi. Yukarı aşağı kıpırdanmaya başladı, Mitch gelene kadar devam etti ve birbirlerinin içinde kayboldular.

Skye onun orgazma ulaştığı anı izledi, bu birkaç saniye boyunca Mitch'in sadece kendisine ait olduğunu hissetti.

Mitch rahatlayana kadar onun üzerindeki hareketine devam etti ve sonunda durdu.

Nefesleri düzeldiğinde Skye kendini olabileceklere hazırlamaya çalıştı. Son seferlerinde çok utanmıştı ve Mitch de çok zalimdi. Şu an o zamandan çok daha hassastı. Çıplaktı, saftı, duygusal bir çöküntüyü kaldırabilecek durumda değildi.

Mitch ona sataşmak yerine, gözlerinin içine baktı ve saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdi.

“İyi misin?” diye sordu.

Basit bir soruydu. Süslü ya da özel değildi ama Skye kendini gözyaşlarıyla boğuşurken buldu.

“İyiyim.”

“Ben de.” Mitch gülümsedi, yüzünde son derece tatmin olmuş bir ifade vardı.

Skye üzerinden çekilerek ayağa kalktı. Bir kez daha o çırılçıplaktı ve Mitch’in sadece pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatması yeterliydi.

Ama bu kez Mitch koltuk değneğini alarak ayağa kalktı, Skye’ın iç çamaşırına uzanıp ve onu genç kadına verdi.

“Yardım teklifinde bulunurdum,” dedi bakışları göğüslerinde gezinirken. “Ama seni daha da yavaşlatırım.”

Skye iç çamaşırını giydikten sonra sutyenini aldı.

“Dur,” dedi Mitch onu dikkatle kendine doğru çekerken.

Skye büyük bir istekle kollarının arasına girdi. Birbirlerine değiyorlardı ama ona yaslanmadı. Bu genç adamın dengesini kaybetmesine sebep olabilirdi.

Nasıl uyum sağlıyordu? En çok neyi özlemişti? Hâlâ acısı var mıydı? Bunların hiçbiri rahatça sorabileceği sorular değildi. Skye onun iyileşme sürecinin bir parçası değildi. Mitch’in hayatında herhangi bir yeri olduğundan bile emin değildi.

Mitch onu öptü, dudaklarının hareketi Skye'm onu yeniden istemesine sebep oldu.

Uzun zamandır kilit altında tutulan duyguları uyanmıştı. Işığa ulaşmak, büyümek istercesine genç kadının kalbinin duvarlarını zorladılar.

Mitch'i yeniden sevmek... Her şeyi riske atmak...

Bu düşünce heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. Oldukça tehlikeli bir yoldu. Erin'i ve hayatında olup bitenleri dikkate alması gerekiyordu. Mitch'in yüreğinde nerede yattığını bilmiyordu. Artık çok farklı iki insana dönüşmüşlerdi.

Geri çekilerek sutyenini ilikledi ve son hızla giyindi.

"Partide görüşürüz," dedi Mitch.

Parti mi? Ne? Ah... Onu davet ettiği parti. Çünkü genç adam ona yardım edecekti. Yanında yer alacaktı.

"Her şeyin yolunda gitmesini sağlayan kişi ben olacağım," dedi Skye gülümseyerek. İçi titremiyormuş gibi. Hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuyormuş gibi.

Kalbini yeniden Mitch'e veremezdi. Ondan kurtulması tüm hayatını almıştı. Tekrar ona âşık olur ve incinirse bir daha asla toparlanamazdı.

MITCH FİZİK TEDAVİ merkezinin ortasında durup sorunları üzerinde çalışan diğer hastaları seyretti. Ortalık ter ve küfürden geçilmiyordu, birkaç damla gözyaşı da vardı. Ama herkes gelişme gösteriyordu.

Üç hafta önce burada proteziyle geziyordu. Şu an ise koltuk değnekleri vardı ve bu durumdan nefret ediyordu. Bundan, ona söylenenleri yapacak kadar çok nefret ediyordu.

Üstü dans eden oyuncak ayı resimleriyle süslü parlak bir gömlek giymiş olan resepsiyonist genç kız gülümsedi. “Mitch Cassidy mi? diye sordu. “Joss sizi bekliyor.” Bir çizelge çıkardı. “Beni bir numaralı muayene odasına doğru takip edin.”

Kızın peşi sıra topallayarak ilerledi.

Kız kapıyı açtı ve ona gülümseyerek tekrar dışarı çıkmadan önce içeri girmesini bekledi.

İki dakikadan daha kısa bir süre içinde Joss elindeki çizelgeyi inceleyerek içeri girdi. “Doktorundan yazı almadan buraya gelemezsin,” dedi başını belgelerden kaldırmadan.

Mitch arka cebinden kâğıdı çıkararak ona uzattı.

“Sahte olmadığını nereden bileceğim?” diye sordu Joss.

Mitch güldü. “Çünkü o kadar salak değilim. Arayıp kontrol edebileceğini biliyorum.”

“Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. Bana protezini geri alabileceğini söylese iyi olur, aksi takdirde diğer bacağına da ben kıracağım.”

Mitch muayene masasına oturdu, paçasını sıvamadan önce koltuk değneklerini kenara koydu.

“Çok ağrın var mı?”

Mitch protezini deli gibi geri istiyordu ama sağlıklı bir yaşam istiyorsa değişmek zorunda olduğunu da biliyordu.

“Biraz,” diye itiraf etti. “Keskin bir acıdan çok, bir sızı.”

“Hı-hı.” Joss kesilmiş olan bölgeye masaj yaptı. “Sana e-postayla yolladığım egzersizleri yapıyor musun?”

“Günde iki kez.”

“Sana söylediğim sıklıkla tedaviye gelmeye hazır mısın?”

Mitch başka seçeneği olmadığını biliyordu. “Evet.”

Joss doğruldu. “Peki ya grup terapisi? Bir grup yabancıyla duygularını paylaşıp bir ağaca sarılmaya hazır mısın?”

Mitch gülümsemeyi başardı. “Ağaca sarılmak zorunda mıyım?”

“Bu evet demek mi?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Akıllıca bir cevap.”

Joss muayene odasından çıktı ve birkaç dakika sonra elinde protezle geri döndü. Yeni yuva farklı görünüyordu.

“Bir takım değişiklikler yaptım,” dedi Joss, protezi uzatırken. “Çok daha rahat olacaktır. Senin de yavaş olmanı istiyorum. İlk birkaç gün boyunca tek seferde yarım saat kullanıp bir saat çıkarakasın. Yavaş yavaş alış. Mitch, bunu da mahvedersen yemin ederim ki seni kendi ellerimle eşek sudan gelinceye kadar döverim.”

Öfke hâlâ orada, diye düşündü Mitch, duygu içini sarmaya başlayınca. Aradaki fark artık bunu dışa vurma ihtiyacı duymasıydı. Evet, kızmıştı. Yani? Kızmak onu hastaneye ve koltuk değneklerine mahkûm etmekten başka bir işe yaramamıştı. Son birkaç hafta ona, yürümeyi, kızmaktan çok daha fazla istediğini öğretmişti.

Bu da bir başlangıçtı.

ONUNCU BÖLÜM

SKYE KOKTEYL PARTİSİ için özenle giyindi. Buna benzer yüzlerce partiye ev sahipliği yapmıştı ama bu farklıydı. En azından kendisi için... çünkü Mitch geliyordu.

Delilik, dedi kendi kendine. Yardım istemişti, Mitch de kabul etmişti. Yani genç adam bundan sonra kötü tavırlar sergilemeyecekti. Uyum sağlamaya başlamıştı, hepsi buydu. Aralarında özel bir şey yoktu.

Zihninde yeniden sevişmeleri canlandı. Bu konuda tam bir genç kız gibi davranmak isterse de çok fazla hayal kurmaması gerektiğini biliyordu. Bunu yaparsa tek yapan kendisi olacaktı. Mitch neler yaptıklarını düşünürken muhtemelen böylesine cıvık hayaller kurmayacaktı.

Ayakkabılarını giydi ve alt kattaki parti ofisine gitti. Yemek şirketi çoktan mutfağa yerleşmişti. Onların getirdikleri yiyecekleri kontrol etmeden önce mönü kontrolünü yaptı.

Daha sonra müzik seçimlerini gözden geçirdi. Bu gece canlı müzik yerine CD çalınmasını uygun görmüştü. Bu çok resmî bir parti değildi. Yalnızca yüz misafir vardı. Garth da bunlara dâhildi.

Babası ofise girdi. Altmışlı yaşlarda olabilirdi ama hâlâ yakışıklı bir adamdı. Özel dikim takım elbisesi son yıllarda aldığı birkaç kiloyu ustalıklı gizliyordu. Her zamanki gibi kudretliydi.

“Yiyecekler güzel görünüyor,” dedi panolarda asılı listeleri gözden geçirirken. “Bu gecenin teması ne?”

“Geleneksel bir barbekü. Aperitifler de barbekünün en popüler tariflerinden hazırlandı. Yaz gelmek üzere. Eğlenceli bir karşılama olacağını düşündüm.”

Jed ona baktı. Uzun boyluydu ve siyah saçları yeni kırışmaya başlamıştı.

“Bu işlerde oldukça iyisin, Skye. Yeniden evlenmen gerekir.”

“T.J. Boone’la. Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Pekâlâ, o iş nasıl gidiyor? Bir ilerleme var mı? Bana işleri ağırdan alan bir tip gibi görünmedi. Yoksa yanılıyor muyum?”

“Sadece bir kez çıktık.”

“O zaman onu ara ve bir şeyler ayarla.”

Skye şarap listesini aldı. “Bunu yapacağımı sanmam. Ben bir Titan’ım baba. Ben erkekleri aramam, onlar beni ararlar.” Bu tümüyle bir yalandı. Erkekler onu aramazdı. T.J.’le çıktığı yemek hesaba katılmazsa evlenmeden öncesinden beri kimseyle çıkmamıştı. Ama yaptığı yorum etkili oldu, Jed bir kahkaha attı.

“İşte benim kızım,” dedi.

“Garth’ı neden partiye davet ettin?” diye sordu Skye. “Adını davetli listesine ben yazmadım.”

“Onun etrafta olmasının ilginç olacağını düşündüm.”

“Oğlunun ne durumda olduğunu görmek için mi?”

Jed’in ifadesi sertleşti. “Ne demek istiyorsun, Skye?”

“O tehlikeli biri. Lexi’nin seninle bu konuda konuşmaya çalıştığını biliyorum ve sen dinlemeyi reddetmişsin. Onunla gizli gizli gurur mu duyuyorsun yoksa bu sadece erkek çocukların oynayabileceği türden çetrefilli bir oyun mu, anlayamadım. Ama söyleyebileceğim tek şey bu oyun hiçbirimiz için iyi şekilde sonlanmayacak. Garth intikam almak istiyor ve bunda çok kararlı.”

Jed etkilenmemiş gibiydi. “Senin derdin ne?”

“Yeniden vakfımın peşine düştü. Bilgisayar sistemine girmeyi başardı ve başıma bir sürü dert açtı.”

“Demek ki işini daha iyi yapmalı ve senin olanı korumalısın.”

“Biz de seniniz, baba. Senin kızlarınız ve sen de bizi korumak adına iyi bir iş çıkarmıyorsun.”

“Bana üçünüz de kendi işinizi kendinizin halledebileceğinizi söylüyorsunuz. Bir öyle bir böyle yapamazsınız, Skye. Ya işleri kendi başınıza halledersiniz ya da halledemezsiniz. Vakfın başına dert oluyorsa kurtul gitsin. O işin her zaman para ve vakit kaybı olduğunu düşünmüştümdür.”

Skye gerildi. “Bu vakıf sayesinde ülkedeki aç çocukları doyuruyoruz. Onların sahip olduğu tek düzenli beslenme kaynağı biziz.”

“Ebeveynleri karınlarını doyuramayacaksa ürememeliler,” dedi Jed tüm duyarsızlığıyla. “Ayrıca bunları biliyorum. Broşürlerini okudum, Skye. Farklılık yaratma oyununu oynuyorsun. Herkes gibi olmak istiyorsan dışarı çık ve kendine bir iş bul.” Önce duvarlardaki panolara sonra da Skye’in elindeki şarap listesine baktı. “Gerçek bir iş. Garth için ne dersen de, o bir şeyler yapıyor. Buna saygı duyarım.”

Kızlarının aksine, diye düşündü acı acı. Jed’in anlayışına göre onlar hiçbir şey yapmıyorlardı.

Jed ofisten çıktı. Skye onu günlerdir ele geçirmeye çalışan yenik düşme duygusuyla savaşıarak odanın ortasında öylece durdu. Kuşkuları arttı. Ya bu işi başaramazsa ne olacaktı? Ya vakfını korumayı başaramazsa? Ya Garth kazanırsa?

“Bunu yapmasına izin vermeyeceğim,” dedi yüksek sesle. Veremezdi. Kaybedilecek çok şey vardı.

Jed yeni bir şey söylememiştir. Skye’ın annesinin parasıyla neden bir vakıf kurmak istediğini hiçbir zaman anlamamıştır. Bunun hep zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. O kendi kurallarını koyar ve herkesin bunlara uymasını beklerdi. İnsanlar onunla aynı fikirde olmadığında onları yok sayardı.

Anneme olan da buydu, diye düşündü Skye hüznle. Jed annesiyle evlenmiş ve ona istediği her şeyi vermişti. Kalbi dışında... Bu da Pru’yu uçurumun eşiğine götürmüştü.

Skye bir süre önce Izzy’nin söylediklerini düşündü; Jed artık baba olamayacaktı. Pru’yla evliliğinin kötüye gitme sebebi bu muydu? Pru’nun ona başka çocuk veremeyecek olması mı? Jed bunun kendinden kaynaklandığını elbette ki düşünmeyecekti, Pru’yu suçlamanın bir yolunu bulacaktı. Yoksa sorun Pru’nun ona bir erkek çocuk verememiş olması mıydı?

Bunları düşünmek Jed’in Skye hakkında ne düşündüğüyle baş etmekten çok daha kolaydı. Belki de burada, İhtişam Kapısı’nda kalmakla aptallık ediyordu. Burayı her zaman çok sevmiş ve evi olarak bellemişti ama sahibesi olmak için nasıl bir bedel ödüyordu? Kendini kaybetmeye başlamadan önce gururundan ve öz saygısından daha ne kadar ödün verecekti?

Koşarak ilerleyen ayak sesleri yüzüne bir tebessüm oturtmasına sebep oldu. Şarap listesini bırakarak kendini hazırladı.

Erin köşeyi son hızla dönerek kollarının arasına atıldı.

“Selam, anne,” dedi Skye’a sımsıkı sarılırken. “Seni parti başlamadan önce görmek istedim.” Erin başını kaldırıp bakarak sıırıttı. “Yemekler çok güzel kokuyor, gerçekten.”

Skye kızının başını öptü. “On beş dakika içerisinde tepsiler servise çıkacak,” diye söz verdi.

“Amber’a yetecek kadar var mı?”

“Amber’ı ne zaman aç bıraktım?”

“Asla. Bir kez bile aç bırakmadın onu!”

Amber, Erin’in anaokulu öğretmeniydi. Nişanlısı askerdi ve düğününde Vera Wang tasarımı giymek istiyordu. Bu nedenle de Skye’in ihtiyaç duyduğu zamanlarda Erin’e bakıcılık yapıyordu.

“Tamam, o zaman.”

Erin yeniden sarıldı. “Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum, Tavşan Surat.”

Erin kıkırdadı. “Partiden sonra gelip beni göreceksin?”

“Geleceğim.”

“Tamam.” Erin ona gülümsedikten sonra ofisten çıktı.

Kızı babasını iki yıl önce kaybetmişti. Şimdi de Skye’ın gururu yüzünden evini mi kaybedecekti? Erin İhtişam Kapısı’nı çok seviyordu.

Diğer yandan hayatlarında belki de ilk kez kendi başlarına kalacaklardı.

“Şu an karar verme zamanı değil,” dedi Skye kendi kendine. Ama er geç bu karar verilecekti. Burada sonsuza kadar oturamayacağı fark etmeye başlamıştı.

Ama öncelikle ilgilenmesi gereken bir parti vardı.

Skye müziğin başladığını duyarak saatine baktı. İlk misafirler her an gelebilirdi. Mutfağa gitti, yemek şirketi elemanları her

zamanki gibi her şeyi kontrol altına almıştı. Ön kapıya yönlendi ve basamakların önünde Izzy'yle karşılaştı.

"Harika görünüyorsun," dedi kardeşinin parıltılı, gümüş, kolsuz elbisesini gözden geçirerek. Izzy'nin siyah saçları dalgalı bir bulut gibi çıplak sırtına dökülüyordu. İnanılmaz derecede yüksek topuklu sandaletler giymişti, koluna da bir düzine kadar ince bilezik takmıştı.

Izzy, "Gözleri kamaştırmak için buradayım," dedi ve Skye'ın daha rahat görebilmesi için bir tur döndü.

"T.J. burada olmayacak," diye tersledi onu Skye, Izzy'nin bu oyunu nereye kadar sürdüreceğini merak ederek. Evet, güzeldi, evet, dilediği adamı elde edebilirdi. Evet, Skye kız kardeşlerin en şanssız görüntüye sahip olanıydı. Tartışmaya gerek yoktu.

"Onun için değil," dedi Izzy, T.J. konusunu eliyle geçiştirerek. "Garth için. Onu huzursuz etmek için elimden geleni yapmam gerektiğini düşündüm."

"Göz kamaştırıcı görünmenin onu huzursuz edeceğine mi inanıyorsun?"

"İşte geldi. Gidip görelim."

Izzy Skye'ın elini tutarak onu girişe doğru sürükledi. Gelmekte olan yaklaşık kırk misafir vardı. Skye hepsini tek tek karşılaması gerektiğini biliyordu ama öncelikle Garth'la ilgilenmeliydi.

Izzy'nin ne planladığı konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu ama üvey ağabeylerinin Izzy'nin güçlü doğası karşısında nasıl bir tavır alacağını merak ediyordu. Garth'a doğru yürürlerken Skye onun içindeki şeytanı görmeye çalıştı. İpucu var mıydı?

Garth onları gördü ve olduğu yerde durmaya devam etti. Izzy, Skye'ın elini bıraktı, Garth'ın tam karşısına geçerek kollarını adamın boynuna doladı ve onu yanağından öptü.

“Sonunda,” dedi rahatlamış tonlamayla. “Asla tanışamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Neden böyle oldu? Bunca zamandır bizden haberdardın ama ne aradın ne sordun. Hiçbir şey yapmadın. Hemen bunun için akıllıca bir neden sunmanı istiyorum. Bunu düşünmek için fazlasıyla zamanın olmuştur.”

Garth kaşlarını kaldırarak Izzy’den kurtuldu. “Izzy,” dedi, onu kendinden uzaklaştırarak. “İçtin mi?”

“Henüz içmedim ama içeceğim. İznim bitmek üzere.”

“İznin mi?” diye sordu Garth.

“Ah, lütfen. Sakın hakkımızdaki her şeyi bilmiyormuş numarası yapmaya kalkışma.” Göz kırptı. “Ama şimdilik bununla yetineceğim. Bir petrol platformunda çalışıyorum. Su altı kaynakçısıyım. Hiç izin almadan haftalar boyunca saatlerce çalışıyorum. İşimiz bittiğinde de sırayla izne çıkıyoruz. Şu an kendimi eğlendiriyorum, tıpkı senin yaptığın gibi.”

Skye Izzy’nin nereye varmak istediğinden emin olamayarak onları izlemeye devam etti.

Izzy Garth’a doğru eğildi. “E, hadi söyle bize,” diye mırıldandı. “Oyunun nereye varacak? Tüm Titan’ları imha mı edeceksin?”

Garth’ın ifadesi değişmedi. “Hayır, sadece tüm Titan’ları her hakkı kendilerinde gören piçlere çeviren tüm zenginlik ve hakları yavaş yavaş ellerinden alacağım.”

Skye’in nefesi daraldı ama Izzy gözünü bile kırpmadı. “Yani şu insanları öldüren ama binalara bir şey yapmayan bombaların bir çeşit tersi. İnsanların ayakta kalmasını istiyorsun.”

“Ellerinde hiçbir şey kalmamış bir halde.”

Bu yeterince açtı, Skye korkusunu unutacak kadar öfkелendi. “Neden?” diye sordu. “Ben ve kız kardeşlerim sana ne yaptık?”

“Babanızla birlikte buna katlanmak zorunda kalacaksınız.”

“Yani konu Jed mi?”

“Hepinizsiniz.”

“Ne kadarı annenle ilgili?”

Garth’ın bakışları sertleşti. “Lütfen beni affedin. Konuşmam gereken birini gördüm.”

Onu durdurmalarına fırsat tanımadan yanlarından uzaklaştı.

Izzy eliyle kendini yelledi. “Bakışlar öldürebilseydi ikimiz de şu an birer leş olarak halının üzerine serilmişti. Demek konu Kathy. Sence Jed ona ne yapmış olabilir?”

“Bilmiyorum ama öğrenmeliyiz.” Skye’in bir yanı bunu hiç istemiyordu.

“Bir içkiye ihtiyacım var,” dedi Izzy. “Sen de ister misin?”

“Sen git. Benim dolaşmam lazım.”

Skye kalabalığa karıştı, bir yandan da Garth’ı takip ediyordu. Misafirlere hoş geldiniz dedi, herkesin yemek yediğinden emin oldu ve içindeki korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. On beş dakika sonra Mitch’i gördü ve hissettiği huzurla dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

“Buradasın,” dedi hızla yanına giderek. “Çok sevindim.”

Mitch ona gülümsedi. “Tüm misafirlerini böyle mi karşılıyorsun? Eğer öyleyse bu kalabalığın sebebini anlamak hiç zor değil.”

“Muhtemelen yapmam gereken bu ama yapmıyorum. Bu gece çok stresliyim.”

Mitch saatine baktı. “Daha saat yedi buçuk.”

“Biliyorum. Erken zirve yaptık. Tam bir karmaşaydı. Jed’le vakıf konusunda klasik kavgamızı yaptık.”

“Ne kavgası?”

“Bunun para ve zaman kaybı olduğunu düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Skye ona baktı. Mitch hep nefesini kesmişti ve bu değişmemişti. Çenesindeki yeni yara izine dokunmak, parmağını dudaklarında gezdirmek ve ikisinden başka her şeyi unutana kadar öpmek istiyordu. Tabii bu babasının evinde verilen bir partinin ortasında yapılacak en iyi şey değildi.

“Ben farklılık yaratabileceğimi düşünüyorum,” dedi.

“O zaman Jed Titan’ın canı cehenneme.”

Bu sözler Skye’ı güldürdü. “Bence bu isimle bir kulüp kurulabilir. Garth da başkanı olur.”

Mitch etrafına bakındı. “Burada mı?”

Skye onu buldu ve Mitch’e gösterdi. “Izzy onunla doğrudan doğruya yüzleşmeyi düşündü. Garth da sahip olduğumuz her şeyi mahvedeceğini ve bizi meteliksiz bırakacağını söyledi. Düşündüğümüz her şeyin doğru olduğunu gösteren gergin birkaç dakikaydı.” Midesini tuttu. “Bu kadar gerginlik fazla. Başka bir şeyden bahsedelim. Konuyu sen seç.”

“Bacağımı geri aldım.”

Skye gözlerini aşağı kaydırды. “Almışsın gerçekten de. Koltuk değneklerin yok. Özür dilerim, fark etmem gerekirdi.”

Mitch garip bir şekilde ona baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Skye.

“Bir bacağım yok.”

“Bunu biliyorum.”

Mitch kalbini durduracak şekilde yavaşça gülümsedi. “Belki de kendini bu sözlerle ifade eden tek kişi benim.”

“Belki de öylesin.” Yanından geçen hizmetliden bir kadeh şampanya aldı. “Tamam, ikinci konu değişikliği. Havadan, su-

dan ya da politikadan bahsedebiliriz ama bu tehlikeli olabilir. Eve dönmenin keyfini çıkarmaya başladın mı?” Başını yana eğdi. “Bunu biliyorum. Burada olmadığın sürece nerede yaşıyordun? Bir yere yerleşmiş miydin?”

“San Diego.”

“Hoş bir yer olmalı.”

“Öyle. Havası muhteşem.”

“Kadınlar güzel,” diye eğlendi Skye. “Özel biri var mıydı?”

Mitch bir an tereddüt edince Skye aslında bu sorunun cevabını öğrenmek istemediğini fark etti.

“Bunu sormamalıydım,” dedi son hızla, keşke politikayı seçmiş olsaydım diye düşünerek. “Elbette vardı. Neredeyse dokuz yıldır burada yoktun. Nasıl biriydi? Sen...” Beyni uyuştı. “Evli miydin?”

Bir başkasıyla evlenip boşanmış olabilirdi. Belki de kız korkunç bir şekilde ölmüştü ve ardında onun kalbini kırıp terk etmeyecek bir kadının mükemmel anıları kalmıştı.

“Biraz abarttın,” dedi Mitch. “Flört ettiğim oldu. Bir süre görüştüğüm biri vardı. O işleri bir sonraki aşamaya taşımak istedi, ben istemedim.”

Yani kız onu sevmiş ve Mitch kızı sevmemiş miydi? Ya da yeterince mi sevmemişti? Aklında pek çok soru vardı ve Skye bu soruların cevaplarıyla baş edebileceğinden emin değildi.

Lexi ile Cruz yanlarına gelerek konunun değişmesini sağladılar.

“Selam,” dedi Skye. “Lexi, Mitch’i hatırladın mı?”

“Elbette.” Lexi Mitch’e gülümsedikten sonra Cruz’a döndü. “Liseden tanıdığım bir erkek. Endişelenmelisin.”

“Endişeleniyorum,” diyerek eğlendi Cruz, aşkları heyecanla beklenen bir misafir gibi onlara katılmıştı.

“Merhaba Lexi,” dedi Mitch eğilerek yanağından öperken.
“Çok güzel görünüyorsun.”

Lexi, her zamanki gibi mükemmeldi, sarı saçları sırtına dökülüyordu. Mavi gözlerini daha da ön plana çıkaran denizci mavilerine bürünmüştü ve ilk bebeğine hamile olan her kadın gibi ışıldıyordu.

Cruz elini Skye’a uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misin?”

Bu davet Skye’ı şaşırttı ama sonra Lexi’nin sebebini bilmese de kardeşinin gerginliğini fark ederek bu kurtarma operasyonunu ayarlamış olduğunu düşündü.

“Elbette,” dedi ve Cruz’un onu oradan uzaklaştırmasına izin verdi.

Mitch Skye’m gidişini izledi.

“Sanırım sen de bana mahkûmsun,” dedi Lexi. Onu dans pistine doğru itekledi.

“Yapamam,” dedi Mitch bakışlarını Skye’dan ayırmadan.

“Nereden biliyorsun?”

Dans edemeyeceğini mi? “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. Sadece bir tahminde bulunmuştu. Ama müzik yavaştı. “Beklentini düşük tut,” dedi Lexi’yi elinden tutup kalabalığa doğru ilerlerken.

Yerlerini aldıktan sonra Mitch ağırlığını ortalamaya odaklandı. Günün büyük bir bölümünü protezi olmadan geçirmişti bu nedenle akşam kendini çok yormamış olacaktı. Şimdi de bilinçli bir şekilde Lexi’yi hafifçe tutarak müziğin ritmine uyuyordu.

“Kötü değil,” dedi Lexi. “Hem dans edip hem de konuşabilir misin?”

“Deneyebiliriz.”

“Kardeşimi incitmekten ne zaman vazgeçeceksin?”

Lexi konuşurken gülümsüyordu ve ses tonu son derece hoştu, Mitch'in genç kadının söylediklerini anlayabilmesi biraz zaman aldı. Çok önemli de değildi. Lexi konuşmaya devam etti.

"Acılar içerisinde olduğunu ve bunu yapma iznin olduğunu biliyorum ama eve döndüğünden bu yana sadece iğrenç tavırlar sergiledin. Beş dakika önce Skye'ın yüzünde gördüğüm ifadeye bakılırsa bu tavrın hâlâ devam ediyor."

Mitch gerildi. "Sen neden bahsettiğinin farkında bile değilsin."

"Hepsini bilmiyorum," diye itiraf etti Lexi. "Skye'ın kötü şeyleri benden sakladığından eminim. Her şeye rağmen hâlâ seni savunmaya devam ediyor. Şaşırtıcı, değil mi? Bunu hak ettiğini sanmıyorum."

Mitch dik dik Lexi'ye baktı. "Peki ya onun bana yaptığına ne demeli?"

"Dokuz yıl önce seninle evlenmemesinden mi bahsediyorsun?"

"Babasını bana tercih etti."

"Ah, anladım," dedi Lexi ona, mavi gözleri sıkıntıyla parlayarak. "Seni seçmeliydi çünkü sen onun tek gerçek aşkıydın. Pekâlâ, bu bir film değil. Bu gerçek hayat ve her şey istediğimiz gibi olmuyor. Evet, Skye Jed'i seçti. Babasını seçti çünkü tek sahip olduğu oydu."

"Bana da sahipti."

"Öyle mi? Sen çok kızdın ve gittin."

Bu yorumun insafsızlığı Mitch'in durmasına sebep oldu. "Bir başkasıyla evlendi."

"Neden olduğunu öğrenme zahmetine katlandın mı?"

Zaten biliyordu. "Adamın çocuğuna hamileydi."

“Ondan önce,” dedi Lexi Mitch’i salonun bir köşesine çekerek.
“Ray’le görüşmeye başlamadan önce.”

“Yani onunla yatmadan önce demek istiyorsun.”

“Hâlâ kendine acıma partini sürdürüyorsun demek,” dedi Lexi. “Bunu bilmeliydim. Konunun Skye’in kiminle evlendiğinden çok daha önemli bir boyutu olabileceği hiç aklıma geldi mi? Mesela Jed’in fikirlerinin neden bu kadar önemli olduğunu Jed onun elinde kalan tek ebeveyn.”

“Boşa nefes tüketme. Ben de ebeveynlerimi kaybettim. Hem de Skye’a âşık olduğum yıl. Onu da kaybedince elimde hiçbir şey kalmadı.”

“Doğru ya. Aslında ebeveyn olarak bildiğin Fidela ve Arturo dışında hiçbir şeyin kalmadı. Skye ise annesinin ölüsünü bulmuştu. Bunu biliyor muydun? Pru, Jed’in onu sevmediği gerçeğiyle yüzleşmeyip intihar etti. Küvete girip bileklerini kesmişti ama öncesinde bir not bıraktı.”

Mitch bu ayrıntıları bilmiyordu. Skye bu konudan bahsetmemişti.

Lexi devam etti. “Notu Skye’a yazmıştı çünkü Skye her gün okuldan dönünce mutlaka onun odasına giderdi. Pru ölüsünü on yaşındaki çocuğunun bulacağını biliyordu ve bunu hiç sorun etmedi. Notta Skye’a Jed kendisini sevmediği için intihar ettiğini yazmıştı. Skye’ın bundan ne şekilde etkilendiğini olacağını çözebiliyor musun? Sadece gözünün önünde canlandır, Mitch. Erin’den sadece iki yaş büyük bir çocuk, annesinin cesedini buluyor ve ona bırakılan notu okuyor. İçinde bir yerlerde babası onu sevmezse öleceğini düşünüyor olabilir mi? O zamanlar henüz on sekiz yaşında bir âşık olmasından dolayı doğru kararı verememiş olabilir mi? Sadece paniklemiş olabilir mi? Yoksa konu sadece sen miydin?”

Lexi uzaklaştı.

Mitch bir kenarda kendini çok küçük ve yanlış biri gibi hissederek durmaya devam etti. Bir annenin bu şekilde davranması mümkün müydü? Pru'nun biraz çılgın, biraz da bencil olduğuna dair söylentiler duymuştu, şu an bunların söylenti olmadığını anlamıştı.

Skye'ı görebilmek için etrafına bakındı. Onunla karşılaştığında ne demesi gerektiğine karar veremedi. Annesinin yaptığından haberdar olduğunu söylemenin kimseye bir yardımı dokunmazdı. Esas soru, bunu zamanında bilseydi bir şeylerin değişip değişmeyeceğiydi.

SKYE BİR TERSLİK olduğunun farkındaydı ama şu ana kadar ne olduğunu çözememişti. Misafirler sohbet ediyordu ama gürültü seviyesi yetersizdi. Sebebini açıklayamadığı bir sessizlik vardı.

Bol yemek vardı. Ortalıkta dolaşan garsonları ve misafirlerin tepisilerdekileri yediklerini de görüyordu. İçkileri tükenmemişti. Jed şu ana kadar duyabildiği kadarıyla yirmi ya da otuz kişiyi birden rencide edecek bir şey söylememişti. Peki, sorun neydi?

Kendi kendine bir şeyleri yoktan var ettiğini söylerken bir servis elemanının hızla ona doğru geldiğini gördü.

“Bir sorunumuz var,” dedi kadın. “Birkaç kişi hastalandı. Çok ani oldu. Bunun yiyeceklerden kaynaklandığını düşünmek istemiyorum ama olabilir.”

Skye'm bedeni gerildi. “Kendini iyi hissetmeyen misafirler nerede?”

“Alt kattaki tuvaletlerde.”

Hızla o tarafa doğru ilerlemeye başladığında yerel bir bankerin ağzını eliyle kapatarak kendisini geçişine tanık oldu. Bir

ögürttü duydu ve hemen ardından oldukça şık giyimli bir kadın kismaya başladı.

İçini bir ürperti sardı. Ne oluyordu? Yemek şirketi bozuk bir şeyler mi getirmişti? Bu, gıda zehirlenmesi miydi? Ama bunun etki etmesi biraz zaman...

Mutfağa doğru döndüğünde barın yanında duran Garth'ı gördü. Garth kadehini ona doğru kaldırdı. Skye'm tüm misafirleri kapıya doğru koşuşturuyorlardı.

Garth'ın yanına gitti. "Sen ne halt ettin?"

Adam gülümsedi. "Partinde bir terslik var galiba. Yiyeceklerden olamaz, değil mi?"

"Misafirlerimi mi zehirledin?"

"Zehir yanlış bir kelime. Eşek şakası denebilir. Ama her ihtimale karşı 911'i aramak isteyebilirsiniz."

"Piç."

Garth içkisinden bir yudum daha aldı. "Evet, ama bunu zaten biliyordun."

İki saat sonra herkes gitmişti. Hastalığa sebep olan her neyse başladığı hızla sona ermişti. Doktorlar birkaç yaşlıyı kontrol altında tutmak üzere hastaneye götürmüşlerdi.

"Bu beni mahvedecek," dedi yemek şirketi yöneticisi Mary. "Ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım."

Skye onu sakinleştirmek için ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Mary'nin bunda bir suçu yoktu.

"Referansa ihtiyacın olursa," diye başladı Skye.

Mary gözyaşlarını sildi. "Bunun bir yardımı olmaz," diye fısıldadıktan sonra uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Dana geldi.

“Mesajım aldım,” dedi arkadaşı. “Ne oldu?”

Skye ona insanların hastalanışını ve ardından Garth’ın söylediklerini anlattı. “Doktorlardan biri böylesine ani kusmaya sebep olabilecek yalnızca birkaç şey olduğunu söyledi.”

Dana başını iki yana salladı. “Bu işi yapanın Garth’ın yaptığından emin misin?”

“Garth olduğunu biliyorum. Bana bunu kendisinin yaptığını ima etti. Polise anlatmaya kalkıştığında beni dinlemeyecekler elbette. Öyle bir adam neden böyle bir şey yapsın ki?” Skye bıkmışlığın ötesine geçmişti. “En azından onlar böyle düşünecekler. Ah, tabii ki araştıracaklar ama sonunda birinin çocuğunun aptalca bir şaka yaptığına karar verecekler. En fazla eşek şakası olarak görecektirler. Garth yakalanmayacak kadar akıllı. Onun bu girişiminin üzerini çoktan örttüğünden eminim. Jed’in bir yardımı olmayacaktır. O sorun çıktığını gördüğü an ortalıktan kayboldu.”

“Jed’in partilerini düzenlemekten hiç hoşlanmadığını sana hatırlatsam bir faydası olur mu? Belki de bundan sonra bu işi yapmak zorunda kalmazsın.”

“Bu beni pek rahatlatmıyor,” dedi Skye, Jed’in bu olayda onu suçlayacağını bilincinde olarak. Aynı anda bunu hiç umursamadığının da farkına varmıştı.

“Etrafı kolaçan ederim. Bakalım, bir şey bulabilecek miyim. Garth oldukça meşgul bir adam. Er geç bir hata yapacak ve biz de onu yakalayacağız.”

“Umarım. Bundan sonra ne yapacağını ve kimin incineceğini düşünmek dahi istemiyorum.”

MITCH PROTEZİYLE uzun zaman geçirmekten hoşlanmıyordu ama kendini odayı adımlamaktan alıkoyamıyordu. Sinirliydi, bu elbette ki yeni bir haber değildi ama bu seferki siniri dünyaya karşı değildi. Bu asabiyetin belirgin bir odağı vardı; Garth Duncan.

Dün gece Skye için bir felaketti. Partideki herkes hastalanmıştı. Hastalık başladığı hızla son bulmuştu ama yeterince kötülüğe sebep olmuştu. İnsanlar bunu aylar boyunca konuşacaklardı.

Skye bu sabah onu arayıp söyleyene kadar bu işin arkasında Garth'ın bulunduğunu fark etmemişti. Şimdi Garth'la yüzleşecek ve olup bitene bir son verecekti.

Arabanın sesini duyarak ofisinden çıktı. Garth, Mercedes'ten indi.

“Bir sorunumuz mu var?” diye sordu Garth.

Mitch hiç düşünmeden ileri atılarak adamı yumrukladı. Garth tökezledikten sonra kendini topladı.

“Bundan dün gece senin de hastalandığın sonucunu çıkarıyorum,” dedi Garth çenesini ovalayarak. “Üzgünüm. Seni uyar-malıydım.”

“Ben hiçbir şey yemedim, seni piç kurusu.”

“İnsanlar son günlerde bana bu lafı pek sık söylüyor. Söylenti yayılıyor olmalı.”

“Senin neyin var? Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordu Mitch.

“Sana Jed ile kızlarını alaşağı edeceğimi söylemiştim. Son gördüğümde sen de bu fikirden hoşnuttun. Yardım etmek istiyordun.” Çenesine tekrar dokundu. “Sanırım artık benim için çalışıyorsun.” Omuz silktili. “Sen hiç kafanı takma. Ben hazırlığımı yaptım.”

Mitch yumruklarını sıktı. “Hiç senin için çalışmadım.”

“Sana ödeme yapmadım,” diye onayladı Garth. “Ama bu benim için casusluk yapmadığın anlamına gelmez.”

“Neyse ne,” diye mırıldandı Mitch, Garth’ın nereye varmak istediğini tam olarak algılayamamıştı. “Yanlış yapıyorsun. Jed’i istiyorsan al ama kızlar bu işin bir parçası değil.”

“Benim için öyleler. Hem sen zaten bir tek Skye’la ilgileniyorsun. Maalesef bunun için de biraz geç kaldın.”

Mitch ilk anda onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra bir ses duydu ve anladı.

Lanet olsun, diye düşündü arkasını dönüp orada durmakta olan Skye’ı gördüğünde. Dehşete kapılmış ve son derece incinmiş bir görüntüsü vardı.

“Onun için mi çalışıyordun?” diye sordu, gözleri irileşmiş, rengi solmuştu.

Mitch son beş dakikayı geri alabilmek için diğer bacağına bile vermeye hazırды.

“Skye, hayır.”

Skye onu duymazdan gelerek koşmaya başladı. Son hızla koşuyordu, muhtemelen Mitch’in onu takip etmeyi başaramayacağını farkındaydı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“İYİYİM,” dedi Skye, Dana tezgâhın üzerinde duran espresso makinesinde süt köpürtürken. Lexi ve Izzy de oradaydı. “Benim için endişelenmenize gerek yok.”

Dana ile kardeşlerinin ona inanmayarak birbirleriyle bakış-tıklarını anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Bu benim hatam, diye düşündü acıyla. Hepsi. Mitch’le ilişkiye girmek. Ona inanmak, güvenmek. Eve geldiği ilk gün Skye’a gerçek yüzünü göstermişti. Her şeyi açıkça söylemişti ama Skye onu dinlemedi. Skye onun daha fazlası olmasını istemişti, birlikte olmaya istekli olduğunu düşünmüştü ama Mitch değişmemişti. Hâlâ onu reddediyor ve cezalandırılmasını istiyordu. Artık sadece geçmiş konusunda değil, Erin konusunda da kızgındı. Olayları bu noktaya getiren Skye’dı ve sadece kendini suçlayabilirdi.

Dana buharda köpürtülmüş sütü bir fincana koyarak eline tutuşturdu. “İçine viski koymamı ister misin?” diye sordu.

Skye saate baktı. Henüz öğlen olmamıştı. “Hayır. İyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Sana tepside Mitch’in kafasının sunulmasına ihtiyacın var,” dedi Izzy öfkeyle.

İhtişam Kapısı'nın büyük mutfağında oturuyorlardı, güneşli bir cumartesi sabahıydı. Güneş ışınları zeminde dans ediyordu. Sıcak bir esintinin fısıltısı vardı. Normal şartlar altında bunlar Skye'in içini sevinçle doldurmaya yeterdi ama bugün değil.

"Buna inanamıyorum." Lexi, Dana'nın uzattığı fincanı aldı. "Döndüğü için gerçekten mutlu gibiydi. Çok... kibardı."

"Onunla ne zaman konuştun?" diye sordu Dana.

"Dün gece, partide. Onun hâlâ seni umursadığını düşünüyordum." Skye'a baktı. "Üzgünüm."

"Hepimizle oynadı," dedi Skye sesindeki acıyı engellemeye çalışarak. "Hepimiz kandık. Tabii en fazla da ben. Onun için çok endişeleniyordum, nasıl iyileşeceğini ve uyum sağlayacağını düşünüp duruyordum. Erin'in ondan olduğunu düşündüğünde kendimi çok kötü hissetmişim. Gerçeği öğrendiğinde onu düşünerek içim yandı. Şimdiyse bunun da Garth'ın oyunlarından biri olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen Mitch, Erin konusunda hiçbir şey düşünmedi. Bu sadece beni tüketme çalışmalarından biriydi."

"Ne zamandan beri Garth'la çalıştığını biliyor musun?"

"Fark eder mi?"

"Edebilir," dedi Lexi. "Bu yeni bir gelişmeysen o kadar da kötü olmayabilir."

Skye kaşlarını kaldırdı.

"En azından öncesinde yalan söylememiş olur," diye ekledi Dana ve hemen ardından başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Destek olmaya çalışıyorum ama çok şüpheliyim. Mitch tam bir pislığe dönüşmüş ve bu konuda gerçekten üzgünüm. O iyi biriydi."

Eskiden, diye düşündü Skye öfkeyle. Mitch'le konuşmalar bütün suçu yine kendisine atacağından emindi. Bunu hak ettiğini söyleyecekti.

Onu kandırmak ve cezalandırmak için kendisiyle yatmasını kabullenebilirdi. Pek çok şeyi kabullenebilirdi. Ama kendisi ona gidip yardımım istemişti. Mitch kabul etmişti, hem de onca zaman boyunca Skye’a ihanet edeceğini bilerek. Onu tuzağa düşürmüştü.

“Sandığım kişi değilmiş,” diye fısıldadı. “Beni en çok sarsan bu. İcini doğru görememişim.”

Bir zamanlar son derece onurluydu, diye düşündü hüznle. Çok samimiydi.

“Bundan gerçekten de hiç hoşlanmadım,” diye patladı Izzy. “Ondan hoşlanırdım ve o şimdi götün teki.”

“Her şey seninle mi ilgili?” diye sordu Dana.

“Evet, öyle.”

Lexi kıkırdadı. Skye gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Kotunun cebine elini sokarak bu sabah mücevher kutusundan bulduğu yüzüğü çıkardı ve mutfak masasının üzerine attı.

“Çok güzel,” dedi Lexi.

“Öyleydi.” Skye kahvesini yudumladı. “Ray’in verdiği daha büyüktü ama benim için anlamlı olan buydu. Mitch’le dışarıydık. Atla dolaşıyorduk ve hava bulutlanmıştı. Yağmur yağacağını ve dönmemiz gerektiğini söylemiştim. Saçlarımın ıslanmasından korktuğumu söyleyerek benimle eğlenmişti, ikimiz de kahkahalarla gülerken yüzüğü çıkarıp dizlerinin üzerine çökmüştü.”

Hepsi hâlâ gözünün önündeydi. Yeni kesilmiş çimlerin kokusunu alabiliyordu, Mitch’in koyu renkli gözlerini ve oradaki yoğunluğu görebiliyordu. Nefesi kesilmişti, tek duyabildiği hızla çarpmakta olan kalbinin sesiydi.

“Beni sevdiğini ve hayatının kalan kısmını benimle geçirmek istediğini söylemişti. Başına gelen en iyi şey olduğumu söyleyip evlenme teklif etmişti.”

Onu ne kadar çok sevdiğini, sonsuza kadar birlikte olacaklarını düşündüğünü hatırlayınca yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı...

“Onunla evlenemeyeceğimi söylediğimde yüzüğü geri verdim,” diye devam etti, sesi titriyordu. “Yüzüğü aldı ve yere fırlattı. Dehşete kapılmışım. Kavga ettik ve o gitti. Deliler gibi ağlıyordum, önümü bile zor görüyordum ama yüzüğü bulmaya kararlıydim. Onu bulana kadar toprağı deştim.” Parmağının ucuyla yüzüğe dokundu. “Bir anlam ifade ettiğini düşünüyordum.”

Dana yanına diz çöktü. “Onu senin için dövmemi ister misin? Bunu başarabilirim.”

Skye her şeye rağmen gülmeyi başardı. “Çok tatlısın ama onu incitmeni istemem.” Skye yüzünü sildi. “Bu sizce de aptallık mı? Bütün olan bitene rağmen onun incinmesini istemiyorum. Aptalım, çok aptalım ben.”

“Bilmiyordun,” dedi Lexi. “Bilemezdin.”

“Bana ihanet etti.”

“Seni sevmiyor olamaz,” dedi Izzy. “Bu olamaz. Bunlar umursamayan birinin yapacağı hareketler değil. Gerçekten çok kızgın.”

“Bacağıının kaybindan beni sorumlu tutuyor. Onu bırakmasaydım orduya katılmayacaktı ve bunlar olmayacaktı. Benim hatam.”

Dün hâlâ aralarında bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Bir şans, belki de. Ama şimdi? Bugün? Sadece öfke ve ihanet vardı.

“Ya pişmansa?” diye sordu Izzy.

“Ya değilse?” dedi Dana ve bir küfür savurdu. “Neden Mitch olmak zorundaydı ki? Bir başkasıyla başa çıkabilirdim ama onunla çıkamam. Bu şekilde olmaz.”

Skye ayağa kalktı ve son gözyaşlarını da sildi. “Bunu düzeltemeyiz. Olan oldu ve başa çıkmak zorundayız. Mitch artık iyi adamlardan biri değil. Bu kadar basit.”

Sesim güçlü çıktı, diye düşündü Skye, bu kadar iyi sahtekârlık yapabilmiş olmasına sevindi. Mutfaktan çıktı ve basamakta oturmakta olan Erin’i gördü. Kızı dizlerini göğsüne kadar çekmişti. Üzgün ve korkmuş görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Skye kızının yanına oturup saçlarını okşayarak.

“Mitch’e kızmışsın.”

Skye hafifçe irkildi. “Bizi mi dinliyordun?”

Erin ona baktı. “Bilerek değil. Birazını duydum ve sonra uzaklaştım.” Kızı ona yaslandı. “Ağlıyordun, anne.”

“Artık ağlamıyorum.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Gözyaşları yüzünden olmalı, diye düşündü Skye. Erin’e Ray’in ölümünü hatırlatmış olmalıydı. Skye haftalar boyunca ağlamıştı.

“Karnın ağrıyor mu?”

Erin başıyla onayladı.

“Birazdan geçecek. Atla gezmek ister misin? Birlikte dolaşınız, iyi gelir.”

“Arturo’yla atlayışlarımı çalışmam gerekiyor.”

Yani Cassidy Çiftliği’ne gitmesi gerekiyordu. Skye ne diyeceğini bilemedi. Kızının bu kadar kısa bir süre içerisinde Mitch’le temas kurmasını istemiyordu ama onu Fidela ve Arturo’yu görmekten alıkoyamazdı. İkisine de çok değer veriyordu ve Erin’in onlara ihtiyacı vardı.

“Seni ben götürürüm,” dedi. “Git çizmelerini giy.”

On beş dakika sonra arabayı ahırın önüne çekti. Mitch ortalıkta yoktu ve bu iyi bir şeydi. Kendini şu an onunla karşılaşabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Arturo bekliyordu. Erin'in çıkması için arabanın kapısını açtı. "Eyerlemen gereken bir at var," dedi Erin'e. "Sonra da atlayacağız."

Kızı sırtıttı. "Hazırım," diye bağırdı hızla ahıra giderken.

Arturo eğilerek Skye'a baktı. "İyi misin?"

Bu basit soru Skye'a adamın olanlardan haberdar olduğunu anlatmaya yetti. Ayrıntıları bilmeyebilirdi ama onun için endişelenecek kadarını biliyordu.

"Olacağım," dedi.

"Üzgünüm. Mitch öyle biri değil."

"Görünüşe göre öyle."

Arturo içini çekti. "İşi bitince Erin'i eve ben getiririm. Fidela'yı da görmek isteyecektir, bu nedenle işimiz birkaç saat sürer."

"Sorun yok. Onu getireceğin için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil."

Arturo doğruldu ve kapıyı kapadı, ahıra doğru ilerlemeye başladı. Skye arabayı yola çıkararak eve doğru döndü. Göz ucuyla bir hareketlenme gördü ama dönüp bakmadı. Artık burada umursayacağı bir şey kalmamıştı. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse herkes için o kadar iyi olurdu.

MITCH ÖĞLE YEMEĞİ için mutfığa girip tezgâhın üzerinde duran ton balığı konservesini görünce işlerin yolunda gitmediğini anladı. Fidela ortalıkta yoktu ama mesaj açıktı. Yemeğini kendi başına halledecekti.

Ne yaparsa yapsın Fidela'mn ona yemek hazırlamadığı bir tek günü bile hatırlamıyordu.

Fidela onu sabah Garth'la konuşurken görmüş, ardından Skye'in koşarak oradan kaçtığını da görünce sorular sormuştu. Mitch ona doğruyu söylediğinde artık onu tanıımıyormuş gibi bakmış ve eve girmişti. Görünüşe bakılırsa hâlâ kızgındı.

Onu bulup durumun düşündüğü kadar kötü olmadığını söylemek istiyordu. Garth'a hiçbir bilgi vermemişti. İsteksiz bir suç ortağıydı. Peki, bunun bir önemi var mıydı? Önemli olan niyet değil miydi?

Çok kızgındım, diye düşündü buzdolabında yiyecek bir şeyler araştırırken. Geri dönmek zorunda kaldığı için kızgındı. Bacağını kaybettiği için kızgındı, sınırlarını aştığı için Skye'a kızgındı bunlara aşmadıkları da dâhildi. Erin'in kendisinden *olmadığını* öğrenmek uçurumun kenarına gelmesine sebep olmuştu.

Bir açıklama sunmalıyım, diye düşündü yüzünü ekşiterek, bir özür değil.

Yemekten vazgeçerek dışarı çıktı. Nal seslerini ve kahkahaları izleyerek Arturo'nun Erin'le birlikte çalıştığı manejin yanına geldi.

Kız ilk engelleri kolaylıkla geçmişti, onları yükseltmesi için Arturo'ya yalvanyordu. Arturo ona karşı çok sabırlıydı, neleri yanlış yaptığını gösteriyor ve doğru yaptığında ona övgüler yağıdırıyordu. Mitch ikisinin de onu görmüş olduğundan emindi ama ikisi de varlığından haberdar değilmiş gibi davranıyordu.

Arturo'nun yaptığı mantıklıydı. Fidela ona Garth'tan bahsetmiş olmalıydı. Peki ya Erin? O neye kızmıştı? Skye ona bir şey mi söylemişti? Buna inanmak istemedi ama başka ne olabilirdi?

Mitch oradan ayrılarak ofisine gitti. Tamam, her şeyi mahvetmişti. Üzgündü. Bunun bir anlamı yok muydu?

Yarım saati kendine acıyarak geçirdi ve sonra Erin ofisine girdi.

Masasına doğru sert adımlarla yürüyüp dik dik gözlerinin içine bakarken sekiz yaş öfkesinin doruklarındaydı.

“Annemi ağlattın,” dedi öfkeden kuduruyordu. “Onları dinlememem gerekirdi ama dinledim ve senin yüzünden ağlıyordu. Kahramanlar kötülük yapmazlar. Senin bize bakman gerekirdi.”

Küçük kız bir anda tüm gücünü yitirmiş gibi çöktü. Gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarına döküldü. “Onu ağlattın,” diye fısıldadı.

Onun bu halini görmek Mitch’in hayatta yaşadığı en kötü deneyimdi. Suçluluk duygusu ve çaresizlik içinde ayağa kalktı. Masasının etrafından dolaşarak ona dokunmaya çalıştı ama Erin geri kaçtı.

“Dokunma,” diye bağırdı yüzünü silerek.

“Çok üzgünüm,” dedi Mitch. “Annemi incitmek istemedim.”

“Ama onu incittin.” Bu durum onu şok etmiş gibiydi. Sanki Mitch’in böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordu. “Sen kötü bir adamsın.”

“Değilim. Kötü bir seçim yaptım. İkisi aynı şey değil.”

“Öyle.”

Mitch onun kendisine asla ihanet etmeyecek biri tarafından ihanete uğradığını hissettiğinin farkındaydı ama bunu nasıl düzeltceğini bilemiyordu.

“Çok üzgünüm, Erin.”

Erin onu itti, dengesini bozmak ister gibi hızla itmişti; düşürmek ister gibi. Mitch düşmedi ama Erin’in bunu yapması donatılmasına sebep oldu. Onun hislerinin çok azını da olsa paylaştı.

Gözyaşları hızlanmıştı. Erin yüzünü elleriyle kapadı. Mitch eğildi onu belinden yakaladı ve masasının üzerine koydu. Erin hıçkırarak ayaklarını masaya vurdu.

Mitch konuşmaya başlamadan önce onun sakinleşmesini bekledi. “Bana sonsuza kadar küsemezsin.”

“Olabilir,” dedi ve yüzünü sildi.

“Skye’la aramı düzeltereğim.”

Erin kuşkuyla baktı. “Sen bir kahramansın,” diye mırıldandı. “Özelsin. Ama değilsin. Sen sadece...”

Yere indi ve öfkeyle ona baktı. “Sen kötüsün ve artık seni sevmiyorum.”

Erin’in dünyasında bu muhtemelen söyleyebileceği en kötü şeydi. Onu bırakıp gitti. Orada öylece otururken, Mitch çok değerli bir şeyi kaybettiğinin farkındaydı. Yerine konamayacak ya da onarılamayacak bir şeyi...

Lanet olsun, Garth için hiçbir şey yapmamıştı. Adam hiç uğraşmadan ilk raundu kazanmıştı. Mitch oyunu onun eline bırakmıştı. Şimdi Skye kendini çok daha yalnız hissediyordu ve Garth dilediği her şeye bir adım daha yaklaşmıştı.

SKYE ÇOK KÖTÜ bir hafta sonu geçirdi, kendini yüreğinden vurulmuş gibi hissederken Erin için güçlüymüş gibi görünmeye uğraşıp durmuştu. Pazartesi sabahı şafak sökerken uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve ilgilenmesi gereken bir işi olduğu için şükretti. Ofise gitmek en azından kafasının dağılmasına yardımcı olacaktı.

Duşunu aldı, giyindi, Izzy odasına geldiğinde aşağı inip kahvesini içmeye hazırlanıyordu.

“Bunu görmek isteyebilirsin,” dedi kardeşi gazeteyi uzatarak.

Başlık Skye'ın başının dönmesine sebep oldu: Titan Yöneticileri Kaçakçılıkla Suçlanıyor.

“Bu olamaz,” diye fısıldadı, altını okumaya başladığında.

Makalede çok az gerçek ve bir sürü spekülasyon vardı. Titan Uluslararası Ortaklığı'nın taşımacılık bölümü soruşturma altına alınmıştı. Çalışanlar sadece yabancı memurlara rüşvet vermekle suçlanmıyordu, gemilerinde yasa dışı yükler de taşımakla da itham edilmişlerdi.

Sahte belgeler düzenlenmişti. Silahlar ve mühimmat basit üretim parçaları gibi gösterilmişti. Jed Titan silah kaçakçısı olmakla suçlanıyordu.

“Bu çok kötü,” dedi Izzy. “Vatan hainliğinden bahsediyorlar.”

“Kötü,” dedi Skye, bu işin arkasında da yine Garth'ın olduğunu bilerek. Bir sonraki saldırısının ne olacağını merak ediyordu ve işte karşısındaydı.

“Jed hapse girebilir,” dedi Izzy.

Skye gazeteyi bıraktı. “Eğer vatan hainliğiyle suçlanıyorsa bundan kurtulabilmesinin yolu yok ve hapse girmek, sorunları arasında en küçüğü olacak.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

MITCH, SKYE'I görmeye çalışmak için üç gün boyunca bekledi. Onun kendini aldatılmış ve incinmiş hissettiğini biliyordu ama işleri düzeltmek için uğraşmaya başlamadan önce ona zaman tanınması gerektiğinin de farkındaydı. Yaptıklarının bir bahanesi yoktu ama en azından bir açıklaması vardı. Ona anlatacaktı ama dinlemesini sağlayabilir miydi, bilmiyordu.

Garth ona gelip aileyi gözetlemesini istediğinde Mitch, bu projesinde ne kadar ciddi olduğunu anlayamamıştı. Garth, Titan'ları mahvetmek için her şeyi yapardı. Herkesin canını yakardı. Skye ve Erin de buna dahildi. Mitch bunun olmayacağından emin olmalıydı.

Okul otobüsü gidene kadar bekledi. Erin'le halletmesi gereken sorunlar da vardı ama bunu Skye'la konuştuktan sonra yapması çok daha kolay olacaktı. En azından teorisi buydu.

İhtişam Kapısı'na gitti ve Skye'ın arabasını arka kapıda görünce rahatladı. Kamyonetinden inerek eve doğru yürümeye başladı. Arka kapı hızla açıldı ve Skye elinde tüfekle merdivenin başında belirdi.

“Bunu aklından bile geçirme,” diye seslendi iki basamak aşığı inip ona yaklaşırken. “Burada istenmiyorsun.”

Muhteşem görünüyordu, uzun kıvı saçları rüzgârda uçuşuyordu. İşine uygun bir etek ve gömlek giymişti. Muhtemelen ceketini henüz giymemişti. Bu tutucu giysilerle tutmakta olduğı tüfeğın birleşimi Mitch’in hayal edebileceğinden çok daha seksiydi.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi ona.

“Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor. Burada istenmiyorsun.”

“Skye, çok kıvgın olduğunu biliyorum.”

Tüfeğı kaldırarak omzuna yasladı ve namlunun üzerinden baktı. “Kıvgın demek yetersiz kalır, Mitch. Sana güvendim. Sana bir dost olarak geldim ve sen onca zaman boyunca Garth için çalışıyormuşsun.”

“On beş dakikadan daha uzun sürmedi. Ona hiçbir şey söylemedim.”

“Bu her şeyi yoluna mı koyuyor, yani gerçekte bir hasar vermemiş olman? Hiç sanmıyorum.”

Mitch onun öfkesini hissediyor, gözlerindeki ateşi görüyordu. İnanılmaz bir güzelliğe sahipti, bu hiç değışmemişti ama Mitch bunu böyle anlarda bir kez daha hatırlıyordu.

“Arazimden defol,” dedi zorlarcasına.

“1840’larda değıliz, ben de sığırlarını çalmaya gelmedim.”

“Bu seni daha az suçlu yapmaz.”

Mitch ona baktı. “Üzgünüm. Hata yaptım. Garth, Erin’le ilgili gerçeğı öğrenmemden hemen sonra ortaya çıktı. Çok kıvgındım ve seni cezalandırmak istiyordum.”

“Sana ait olmayan bir çocuğı senden uzaklaştırdığıın için mi?”

“Evet, biliyorum. Konuyu bu şekilde dile getirince çok anlamsız oluyor.”

“Hiç anlamı olmadı ki.” Tüfeği indirdi. “Lanet olsun Mitch, çocuğunu asla senden uzak tutmazdım. Bunu bilmeli ve beni tanımalıydın. Bana güvenmeliydin.”

Genç kadın yumuşamaya başlamıştı. “Sadece uyum sağlamaya ihtiyacım vardı.”

“Bundan çok daha fazlasına ihtiyacın vardı.”

Mitch biraz daha yaklaştı. Skye elini kaldırdı.

“Geri çekil.”

“Kafam karışmıştı,” dedi Mitch bunun gerçek olduğunu bilerek. “Bacağımyı kaybetmiştim, kızgındım ve ihtiyaç duyduğum şey...”

“Cezalandırılacak biri miydi?”

Mitch başıyla onayladı. “Yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Ben böyle biri değilim. Bunu biliyorsun, Skye.”

Skye yutkundu. “Erin’i senden uzaklaştırmayacağımı nasıl bilemezsin?”

“Çünkü konu bu değildi. Onun benden olmasını istedim çünkü hayatımda iyi bir şeyin olmasını istiyordum.”

“Çiftliğin, Fidela ve Arturo var.”

“Yeterli değildi. Erin benim olsaydı yaşamak için bir sebebim olacaktı.”

Ona doğru yürüdü. Skye’ın eli göğsüne dokunana kadar yürümeye devam etti.

“Beni vurmak zorundasın,” dedi Mitch. “Gitmeyeceğim.”

Skye’ın gözlerinin içine baktı. “Lütfen, içeri girmeme izin ver, Skye.”

Skye arkasını dönerek eve girdi. Mitch onu takip etti.

“Garth konusunda çok üzgünüm,” dedi Mitch, Skye masanın etrafından dolaşıp kendine kahve alırken. “Bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Gazetedeki yazıyı gördüm.”

“Jed vatana ihanetle suçlanabilir. Bu oldukça ciddi. Gerçi babamın bunu anlamış olduğundan pek emin değilim. Bu konuda hiçbirimizle konuşmuyor. Evde durduğu yok. Burada uyuyup uyumadığını bile bilmiyorum. Belki de Dallas’taki evindedir ya da kız arkadaşıyla birlikte.”

Mitch bir fincan kahve alarak onun karşısına yerleşti. “Garth oyunu sert oynuyor. Parti konusunda çok üzgünüm. Böyle bir şey yapacağını bilmiyordum.”

Skye içini çekti. “Dürüst olmak gerekirse senin Garth’la çalıştığını öğrendikten sonra partideki rezalet nispeten kolay başa çıkılabilir hale geldi. Basından birtakım insanlarla konuştum. Onlara gerçeği söyleyemedim, bunun bir eşek şakası olduğunu söylüyoruz. Polis araştırıyor ama onlara sorumlunun Garth olduğunu söylediğim ve adamın cemiyette önemli bir yeri olduğu için benim histerik olduğumu düşünüyorlar. Bana yüz vermediği için ya da ona benzer bir sebepten dolayı onu cezalandırmak istediğimi sanıyorlar. Dana bir şeyler bulmaya uğraşıyor ama Garth çok başarılı. Dana’ya bulacağı bir şeyler bırakmadığından eminim.”

“Soruşturabilirim.”

“Hı-hı. Ben de sana inanacağım.”

“Garth için çalışmıyorum.”

“Ama çalışıyordun.”

“Hiçbir şey yapmadım.” Skye’a doğru eğildi. “Özrümü kabul etmek zorundasın.”

“Bir, kabul etmiyorum. İki, özür dilemedin.”

“Özür dilerim.”

“Harika.”

“Beni affetmeyecek misin?”

“Bu kadar çabuk değil.”

Bu katı Skye, tanıdığı kadına daha çok benziyordu. “Koluma yumruk atmak ister misin?”

“eki kullanabilir miyim?”

“Hayır.”

“O zaman ilgilenmiyorum. Belki sonra.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Skye tereddüt etti. Mitch onun evet demek istediğini görebiliyordu ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

“Daha sonra tekrar soracağım,” dedi ona.

Skye dudak büktü. “Kibar olmaya alışma, Mitch. Şu an bununla baş edemem.”

“Kaba ve zorba olmamı mı tercih edersin?”

“Öylesiyle başa çıkmak daha kolay.”

Mesafesini korumak için mi? Mitch ona neden yakın olmak istediğini bilemiyordu ama istiyordu.

“En azından kızına bir pislik olmadığını söyleyebilir misin?”

Skye kaşlarını çattı. “Erin’le ne oldu?”

“Bana seni ağlattığımı ve kahramanların bunu yapmayacağını söyledi.”

“Kardeşlerim ve Dana’yla konuşurken beni duymuş. Üzüldüğünü fark etmiştim ama sana bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim.”

“Söyledi.”

“Onunla konuşurum.”

“Teşekkür ederim.”

“Aslında umurumda olmamalı,” dedi Skye.

Ama umurundaydı çünkü söz konusu Erin’di. Çünkü doğru olan buydu.

Mitch ayağa kalktı ve masanın etrafından dolandı. Skye da ayağa kalkarak Mitch ona yetişemedi masadan uzaklaştı.

“Yapma,” diye fısıldadı.

“Bir şey yapmayacaktım.”

“Bana dokunacaktın. Bunu tekrar yapmam, Mitch. Yapmam... Bu benim için bir oyun değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama benim için bir şeyler ifade ediyor.”

“Benim için de öyle.”

“O zaman bunun ne olduğunu anlayana kadar birbirimizden uzak durmalıyız.”

SKYE HAYATIN birazcık daha mantıklı olduğu ofisine kaçtı. Yapılacak işlere odaklanmak, Mitch’le aralarında neler olup bittiğini düşünmekten çok daha kolaydı.

Onun Garth’la olan ilişkisinden dolayı pişman olduğunu ve Garth’ın teklifini, çektiği acılar yüzünden kabul etmiş olduğuna inanıyordu. Ama bu hissettiği ihanete uğramışlığı azaltmıyor ya da kaybettiği duyguları yerine koymuyordu.

T.J. aradığında bilgisayarını yeni açmıştı.

“Merhaba, güzellik.”

“Sana da merhaba.”

“Jed’e olanları duydum. Sen nasılsın?”

“İyiyim. Okuduğun hikâyelere inanmadığımı umarım. Bu Jed’in yapabileceği ya da yapılmasına göz yumabileceği bir şey değil.”

“Biliyorum. Jed nevi şahsına münasırdır ama son derece akıllıdır. Yasa dışı silahlarla ilgilenerek şirketini asla tehlikeye atmaz. Basınla ilgili herhangi bir sorunun var mı?”

“Henüz yok. Eve birkaç telefon geldi ama telesekreterle karışılınca bir iki denemenin ardından pes ettiler.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa, bir yardımım dokunursa, hemen haber ver.”

Skye gülümsedi. “Vereceğim. Teşekkür ederim.”

“Seni yine görmek isterim. Yemeğe çıkalım mı?”

T.J. hoş bir adamdı. Komik, çekici, karmaşasız. Geceyi onunla geçirme düşüncesi içini titretmeliydi. Ama... Bir türlü...

T.J.’in en büyük kusuru Mitch olmamasıydı. Mitch tüm karmaşıklığına ve ihanetlerine rağmen hâlâ kanım kaynatıyordu, ona bakmak bile genç kadının içinin erimesine sebep oluyordu. Genç adam kendisine dokunduğu anda yelkenleri suya iniveriyordu.

“Skye? Bu kadar zor bir soru değildi,” dedi T.J.

“Özür dilerim. Değil tabii. Yemek gayet hoş olur.”

“Altı buçukta evinde olacağım,” dedi.

“Neden restoranda buluşmuyoruz?” dedi Skye ona. “Daha rahat olur. Erin henüz sekiz yaşında. Birleriyle çıkmama hazır olduğunu sanmıyorum.”

Tabii bir de Izzy meselesi vardı. Kardeşinin T.J.’i görmeye devam edip etmediğini bilmiyordu. Izzy’nin inatçı olduğunu ve arzulanan kardeş olduğunu kanıtlamak adına her şeyi yapabileceğini biliyordu.

“O zaman saat yedide restoranda,” dedi T.J. “Rezervasyonu ben yaparım.”

“Bir erkekte en beğendiğim özellik.”

T.J. güldü. “Görüşürüz. Dört gözle bekliyorum.”

“Ben de,” dedi Skye ve telefonu kapadı.

İçindeki suçluluk kıpırtısını bastırdı, T.J. dikkatini asla Mitch’in çektiği gibi çekmeyecekti. T.J. aslında iyi olandı. En azından görünüşte öyleydi.

Izzy’nin sesi de beynini kemiriyordu, ona kimseyi kandıramayacağını söyleyip duruyordu. Sadece Jed yüzünden T.J.’le ilgilendiğini söylüyordu ve aynı sebep T.J. için de geçerliydi. Onun istediği tek Titan kızı Izzy’ydi.

“Izzy sadece oyun oynuyor,” diye fısıldadı Skye kendi kendine. Izzy hep yabaniydi ve erkekler ona çekilirlerdi. Evet, Jed, Skye’ı T.J.’e itiyordu ama Skye adamın yaptıklarının sadece bir oyundan ibaret olduğunu kabul etmeye de yanaşmıyordu. Kimse o kadar iyi olamazdı. Izzy hâlâ yaramaz kardeş olmaya devam ediyordu.

“Bir dakikan var mı?”

Skye başını kaldırdı ve Mali İşler Müdürü Trisha’nın kapı eşiğinde durduğunu gördü. “Elbette. Ne buldun?”

“İyi bir şey değil,” diye itiraf etti elinde dosyasıyla içeri girerken. “Araştırmaya başladık. Şu ana kadar bulduğumuz tek şey iki ayrı muhasebe defteri tutulduğu. Aynı program üzerinde aynı verilerle çalışıyorlar. Aradaki tek fark yöneticilere ödenen ikramiyeler ve senin adına kesilmiş olan çekler. Bilgi İşlemciler bana giriş noktasını bulduklarını söylüyorlar; dışarıdan girilmiş, içeriden bir yükleme yok.”

Skye iskemlesine çöktü. “O kadar savunmasız mıyız?”

“Olmamız gerekir,” dedi Trisha karşısına otururken. “Sistemimizi korumakla yükümlü güvenlik şirketiyle konuştum. Başta birilerinin sisteme girmesinin mümkün olmadığını söylediler ama

şimdi onlara girilmiş olduğunu gösterdim ve bunun nasıl ve kim tarafından yapıldığını bulmaya çalışıyorlar.”

Skye zaten kim olduğunu biliyordu.

“Bulacağız,” dedi Trisha. “Buna inanıyorum ama daha büyük bir sorunumuz var. Vakıfla ilgili ikinci bir sorun. İnsanlar konuşmaya ve sorular sormaya başladılar.”

Skye bunu duymak dahi istemiyordu. “Bağışçılar mı, ekip mi?”

“Her ikisi de. Kâr amacı gütmeyen yerlerde çalışanların fark yaratmak gibi özel bir güdüleridir. Gecelerini gündüzlerine katarak topladıkları paranın bir Mercedes almak için harcanmasından hiç hoşlanmazlar. Bağışçılar da aptal yerine konmaktan hoşlanmazlar.”

“Burada bunların gerçekten olduğuna mı inanıyorsun? Ödemelerin gösterildiği defterlerin doğru olduğunu mu?”

Trisha ona hafifçe gülümsedi. “Olamazlar. Kendi adıma yazılmış bir çek de buldum. Onu imzalamamıştım. Burada çekleri imzalayan kişi benim, onu imzalamadığımı ve bankama da yatmamış olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Bu rahatlatıcı bir şey; ama bütün çekleri zaten sen imzalamıyor musun?”

“Evet, ama yalnızca bazılarını gözden geçiriyorum. Aksi takdirde tam zamanlı bir iş haline dönüşürdü. Bordrolar zaten sistemde kayıtlı, aşevleri ve finanse ettiğimiz barınaklar da aynı şekilde bilgisayarla hallediliyor.”

“Yani başka şüpheli çek var mı yok mu, tam olarak bilemiyoruz.”

“Tüm banka dekontlarını aldım ve onları çeklerle karşılaştırıyorum. Çift defter tutulan şirketlerde maalesef pek çok banka hesabı da oluyor. Para her yerden gelebilir.”

Bu bir kâbus, diye düşündü Skye. Olan bitenden nefret ediyordu ve nasıl durduracağını bilemiyordu.

“Sırf bu olay yüzünden birçok iyi insanı kaybedeceksin,” dedi Trisha. “İnsanların iş aradıklarına dair söylentiler duyuyorum.”

“Peki ya sen?” diye sordu Skye açık sözlülükle.

“Henüz değil.”

Herkese neler olduğunu açıklayamazdı. Bunun davalarına bir faydası olmazdı ama Garth hakkında konuşmanın kendisini mutlu edeceğini hissetti. Trisha’ya anlatabilirdi.

Öne doğru uzandı. “Ailem hakkında bir şeyler biliyorsun. Babamla tanıştın.”

“Birkaç kez karşılaştım. İlginç bir adam.”

“Öyle de denebilir tabii. Yaklaşık otuz beş yıl önce Kathy adında bir kadınla ilişkisi olmuş ve onu hamile bırakmış. Jed onunla evlenmek istememiş ve bu olaylar hep bundan kaynaklanıyor.”

Skye, Garth ve annesi hakkında bildiklerini anlattı. Ayrıntılara fazla girmeden Garth’ın Titan ailesini her yönüyle hedef aldığını da söyledi.

“Biri kız kardeşimi ve spasını dava etti,” dedi Skye. “Bu kadın Garth için çalışıyordu. Söyleyebileceğimiz tek şey kadına yalan yere dava açması için para vermiş olduğu. Lexi kadınla yüzleşince kadın davasını geri çekti ve buradan taşındı. Garth bizi mahvetmek için her şeyi yapıyor. Daha birkaç gün önce kokteyl partimizdeki misafirleri zehirledi.”

Trisha çok şaşırmıştı. “Bunu duydum. Büyük bir rezalet olduğu söyleniyordu.”

“Garth bunu yaptığını itiraf etti,” dedi Skye, “ama polise bunu söylediğimde bana inanmadılar. Neden inansınlar ki? Garth’ın

konumundaki bir adam, bir partideki insanları niye zehirlesin? Çok anlamsız.”

“Ama sen aileyi mahvetmek istediğini biliyorsun.” Trisha içini çekti. “Yani vakfın peşine düşen de o mu?”

“Görünüşe bakılırsa öyle. Bölge Savcılığı’na para aklama konusunda bilgi sızdıran da oydu. Onca suçlamadan kurtulmak için harcadığımız paraya bir baksana. Bütün o kaynakları birkaç çocuk daha beslemeye akıtabilirdik ama itibarımızı koruyabilmek için avukatlar tutmak zorunda kaldık.”

“Konunun neden gizli tutulması gerektiğini anladım,” dedi Trisha, “ama kendini her şeye hazırlamalısın, Skye. İnsanlar neler olduğunu anlayamayacak ve ayrılmaya başlayacaklar. Yöneticilerin yegâne varlığı itibarlarıdır. Vakfın çökmek üzere olduğunu düşündükleri anda gemiyle birlikte batmak istemeyeceklerdir.”

IZZY GÖĞE DOĞRU yükselen binadan içeri girdi. Mekânın yüksek tavanları ve büyük pencereleri mekâna son derece havadar bir görüntü kazandırıyor. Dekorasyon siyah ve griler üzerine kuruluydu aralara birkaç renk atılmıştı.

Abanoz parke kaplı zemini ve köşedeki büyük şömineyi beğendi. Burada yaşamak istemezdi belki ama mekân T.J.’e çok uygundu.

“Herhangi bir yorumun ya da eleştirin olacak mı?” diye sordu T.J. barın arkasına geçip içkileri hazırlarken.

“Dekoratörünle yatmışsın,” dedi Izzy.

T.J. bir şişe votka açtı. “Bu mu yani? Manzaradan ya da dekorasyonun ne kadar erkeksi olduğundan bahsetmeyecek misin? Sadece dekoratörümle yattığımı mı söyleyeceksin?”

“Yanılıyor muyum?”

T.J. güldü. “Hayır. Yanılmıyorsun.”

Izzy bar taburelerinden birine oturarak dirseklerini granit yüzeye dayadı.

“Oyun oynamayı çok seviyorsun,” dedi genç kadın.

“Bu kötü bir şey mi?”

“Teorik olarak değil. Sadece oyununun benimle ilgili kısmını çözemiyorum.”

T.J. martinisini ona doğru itti. “Oyun oynamak zorunda mıyız?”

Izzy Skye’ı düşündü. “Değiliz. Bu *senin* seçimindi. Bunu ne-reye kadar götüreceksin?”

Genç adamın mavi gözleri keyifle parladı. “Önerilere açığım.”

Izzy’nin bir önerisi yoktu. T.J.’le ilgilenmiyordu ama çıkıp gitmek de istemiyordu. Bu adam Skye’ın kafasını karıştırıyordu, bu da sık görülen bir şey değildi. Ama bu ilginin ne kadarı gerçek, ne kadarı Skye’a bir şeyleri ispatlamak içindi bilemiyordu. Şu an konunun ne olduğundan bile emin değildi.

“Okula ablam Lexi’yle birlikte gittiysen,” diye başladı Izzy. “Dana Birch’ü de mutlaka tanırsın.”

“Ah, evet. İlginç bir tipti. Çekiciydi ama çekiciliği Lexi’nin-
kinden farklıydı. Ona çıkma teklif edecek kadar cesur biri çıktı
mı, bilmiyorum. İnsanların kendisine yaklaşmasını engelliyordu.”

İlginç, diye düşündü Izzy, Dana’nın gizli flörtleşmelerden,
hükmedebileceği gösterişsiz adamlardan hoşlandığını bilerek.
Sorun onlardan çabuk sıkılıyor olmasıydı.

“Nedenini biliyor musun?” diye sordu Izzy.

T.J. kaşlarını kaldırdı. “Dalga geçiyorsun, değil mi? Ben er-
keğim. Sebep aramam.”

“Duygularından da bahsetmez misin?”

Ürperdi. “Hayır, almayayım.”

Izzy güldü. “Sen de haklısın.”

“İşe ne zaman döneceksin?”

“Birkaç gün içerisinde. İki ay boyunca burada olmayacağım.”

“Bu uzun bir zaman.”

“Çok hızlı geçiyor,” dedi Izzy. “Beni sürekli olarak çalıştırıyorlar. Son seferimde yeni bir kuyu açılması için çalışmışım. Bu kez eskilerden birini onaracağım.”

“Gerçekten kaynakçı mısın?”

“*Flashdance*’i seyretmedin mi? Kaynakçılar da seksi olabilir.”

“Kimse seksapeline laf etmiyor. Ama kaynakçılık da neyin nesi?”

“Eğlenceli. Su altında olmaksa ekstra bir heyecan yaratıyor.”

“Bu da senin için önemli tabii.”

“Elbette. Tüm çekiciliği orada. Bir sonraki iznimde mağara dalışı yapacağım.”

“Ciddi misin?”

“Gelmek ister misin?”

“Ya birini ya da öbürünü yapabilirim. İkisi bir arada olmaz.”

“Korkak tavuk.”

“Ölümüne susamadım.”

“Ben de.”

T.J. ikna olmamıştı. “Mağara dalışı tehlikeli bir spor.”

“Onu heyecanlı kılan da bu.”

“Yani kendini heyecanın ortasına atıyorsun.”

“İçinde heyecan olan her şeye varım.”

Gözleri kenetlendi.

“Neden bu kadar korkusuzsun?” diye sordu T.J.

Bu dürüstçe cevaplamayacağı bir soruydu. “Çünkü bana yakışıyor.”

T.J. barın arkasından çıkarak yanına geldi ve tabureyi çevirdi, yüz yüze durdular. T.J. ikisinin de içkisini bara koydu, yüzünü avuçladı ve onu öptü.

Genç adamın dudakları sıcak ve baştan çıkarıcıydı. Öpüşü alaycı ve vaatlerle doluydu. Bu, “seks kapıda” öpüşlerinden biriydi.

Izzy geri çekildi. “Hâlâ Skye’la görüşüyor musun?”

“Bilmiyor musun?”

“Seninle ilgili tartışmamaya karar verdik. Sohbetlerimiz acayipleşmeye başlamıştı.”

“Onunla yemek yiyeceğiz.”

Izzy bu konuda ne hissetmesi gerektiğini bilemedi. T.J.’le bir ilişkisi yoktu. Birlikte değillerdi. Takılıyorlardı. Hayatı boyunca karşısındaki erkeklere başka kadınlarla birlikte olup olmadıklarını sormamıştı çünkü umursamamıştı. Aslında şu anda da Skye oyuna dâhil olmasa umursamayacaktı. Skye sırf Jed istediği için T.J.’e potansiyel kocası gözüyle bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu T.J.

“Seni çözemediğimi; ikimize birden sahip olamazsın.”

T.J. eğilerek onu yeniden öptü. “Bana uyar.”

Sonra dudakları yeniden dudaklarına kapandı. Bu seferki öpücük ısrarcıydı, arzulu bir alışverişti. Izzy kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını araladı.

T.J. öpücüğü derinleştirdi. Ellerini genç kadının bedeninde gezdirmeye başladı ve askısız elbisesinin fermuarını buldu.

Izzy fermuarın çektiirildiğini hissetti. İçgüdüsel bir tavrıla ayağı kalktı, T.J. fermuarı indirdiğı anda elbise yere düştü. Izzy tangası ve topuklu ayakkabılarıla kaldı.

T.J. fırsatı kaçırmadı. Elini tutarak onu yatak odasına götürdü. Izzy örtüleri yere atarken T.J. son hızla soyundu. Artık ikisi de çıplaktı.

T.J. onu kendine doğru çekti ve birlikte yatağı yuvarlandılar. Genç adamın elleri Izzy'nin her yerindeydi, dokunuyor, oynaşıyor, itiyor, çekiyordu. Izzy'yi nefessiz bırakan bir yoğunlukla sevişti. Onu son noktaya kadar getirdikten sonra içine girerek orgazma ulaştırdı.

İşleri bittiğinde gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

“İyi olduğunu biliyordum,” dedi Izzy'ye.

“Öyle mi?”

Izzy tatmin olmak yerine kendini çok garip ve kirlenmiş hissediyordu. Yanlış bir şey yapmış gibiydi. Nedenini anlamak için psikoloji doktorasına gerek yoktu Aslında Skye'la olan çekişme-sinde çok yol kat etmişti. Teorik olarak bu raundu kazanmıştı. O zaman neden kendini kusacakmış gibi hissediyordu?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SKYE ATINI YAVAŞLATARAK batıya, Cassidy sürülerinin otladığı araziye çevirdi. Fidela, Mitch'in bu akşamüstü oradaki sürüyü kontrol edeceğini söylemişti. Genç adamın sabahki ziyaretini bir türlü aklından çıkaramıyordu, onu görüp konuşursa belki Mitch sinirlerini bozardı ve böylelikle zihni açılırdı. Skey'in yapması gereken çok şey vardı ve zihninin Mitch'le daha fazla meşgul olmasını kaldıramayacaktı.

Onu sürünün kuzeyinde gördü. Köpeklerden biri Skye'ın kokusunu alarak dönüp havlamaya başladı. Mitch atını dizginleyerek ona döndü. Skye onun yaklaşmasını izledi.

Çiftlikten bunca zaman uzak kalmış olmasına ve bir bacağının olmamasına rağmen eyerin üzerinde son derece rahattı. Demek bu da bedeninin unutmadığı şeylerden biriydi. Belki de hareketler o kadar tanıdıktı ki kaslar hemen uyum sağlıyordu. Sevişmek gibi.

İyi görünüyordu, bir filminden fırlamış gibiydi. Uzun boylu, dimdik. Güçlü.

Seksi.

Vücudunu, ona dokunmayı ya da kendisine kimsenin hissettirmediklerini hissettirdiğini düşünmek istemiyordu ama bütün

bunlar anılarında yatıyordu. Genç adamın ellerini bedeninde hissetmek istiyordu.

Mitch yanma geldi, kovboy şapkası gözlerini gölgede bırakıyordu.

“Alışmışsın,” dedi Skye atı göstererek.

“Özel olarak eğitilmiş, sol bacağımdan bir komut beklemiyor. Tersten binebiliyorum, bu da işleri kolaylaştırıyor.”

“Bunu yapabiliyorlar mı?”

Mitch sırttı. “Atlar bir binicileri olacağı beklentisiyle bile doğmuyorlar, Skye.”

“Hiç böyle düşünmemiştim. Onu Arturo mu buldu?”

“Evet.”

“O iyi bir adam. Hayatında öyle biri olduğu için şanslısın.”

“Biliyorum.”

Skye kendini garip hissetti ve ne diyeceğini bilemedi. Mitch’in bacağının ne durumda olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordu. Koltuk değneği kullanmıyordu ve bu iyi bir şeydi. Ama iyileşmek için uğraşıyor muydu? Kendini zorluyor muydu? Kendine bunun onu ilgilendirmediklerini söyledi; birlikte olmadıklarını. Aslında Mitch bir anlamda düşmanı bile olabilirdi.

“Ne oluyor, Skye?” diye sordu Mitch. “Beni bulmak için bu-
raya gelmenin bir sebebi olmalı.”

Söyleyebileceği binlerce şey vardı ama o gerçeği söyledi. “Kavga edebileceğimizi düşündüm.”

“Ne?”

“Kötü bir gün geçiriyorum. Hayır. Bunu kötü bir dönem yapalım. Vakıf hâlâ sallantıda. Uzaktan bilgisayarımıza yüklenmiş farklı kayıtlar olduğunu bulduk, yani Garth bilgisayar güvenliği-

mizi kırmayı başarmış. İşi bırakmayı düşünen elemanlarım var. Mali İşler Müdürüme olanları biraz anlattım, şimdilik anlayışlı davranıyor ama bu ne kadar sürer, bilmem. Onun da söylediği gibi bu işte en önemli konu itibar. İnsanlar sahtekâr olduğumu düşünüyor. Buna dayanamam.”

“Seni tanıyan hiç kimse bunu düşünmez.”

“Peki ya Indiana’dan beş dolar gönderen büyükanne ne düşünecek? Ya da Reno’da onun için harcamamız gereken para avukatlara gitti diye uykuya aç karınla dalan çocuk ne olacak? Benim için ne düşünecekler?”

Mitch atını yaklaştırarak koluna dokundu. “Onlar seni tanımıyor,” dedi usulca.

“Tam olarak değil ama birilerinin vakıftan yüklü para çektiğini duyacak ve bunu yapanın ben olduğumu düşünecekler.”

“Sadece içinde olduğun savaşı sürdürebilirsin. Diğerleri beklemek zorunda.”

Çok mantıklıydı. Niye canını sıkıymıyordu? “Garth’tan nefret ediyorum. Elime fırsat geçse yemin ederim bir böcek gibi kafasını ezerim.”

“Ben de yardım ederim.”

Skye ona baktı. “Sana inanmak istiyorum.”

“Zamana bırak. İnanacaksın.”

Skye gülümsedi. “Bu ne güven?”

“Beni tanıyorsun, Skye. Yanılıyor muyum?”

Başını iki yana salladı. Zaman tanınır ve motive edilirse Mitch dilediği her şeyi gerçekleştirebilirdi, hele işin içinde Skye varsa.

“Ayrıca,” dedi Mitch. “Sana borçluyum. Ebeveynlerim öldüğünde sen benim yanımdaydın. Çok zor bir yazdı ve onu yaşanabilir kılan tek şey sendin.”

Skye, Mitch’in acı çektiği, ona yardımcı olmaya çalışırken birbirlerine âşık oldukları o yazı hatırlamak istediğinden emin değildi.

“Yerimde kim olsa aynısını yapardı.”

“Ama herhangi biri değildi. Sendin.”

“Yardım etmek istedim,” dedi. “Büyük bir özveri de değildi, çok ciddiye alma. O zamanlar kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum ve bir yandan da cesaretsizdim. Zarafet okulundan eve döndüğümde Jed beni evlendirmekten bahsetmeye başlamıştı. Sanki 1800’lerdeydik ve bir çiftlik ağasının kızıyım.”

Mitch gerilmiş gibiydi, sanki o günlerden bahsetmek istemiyordu. Onu Jed yüzünden bırakmıştı, bu nedenle şu an Mitch’i suçlayamazdı. Skye konuyu değiştirmeden önce Mitch konuştu, “Sen de öyle davrandın. Ona karşı gelebilirdin.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye terslendi. “Neyle uğraştığımı bilmiyordun.”

“Elbette biliyordum. Yapma şimdi, Skye. Jed ona izin verdiği sürece etkili olabilirdi. Ona hayır diyebilirdin.”

“O benim babam.”

“Doğru ama Tanrı da değil. O söz konusu olduğunda biraz daha büyümen gerekiyor hep.”

Skye onunla kavga etmek istediğini hatırladı ama bu konuda etmek istemiyordu.

“Hâlâ istediği her şeyi yapıyorsun,” diye devam etti Mitch. “Sana söylediği için T.J.’le görüşüyorsun.”

“Bunu bilemezsin.”

“Adamla bir kez buluştuğunu ve yine görüşeceğini ret mi ediyorsun?”

Sesinde hem yargı hem de öfke vardı.

“T.J.’le görüşüyorsam, sebebi telefon açıp bana sormasıdır. Buluşma teklif etmesidir. Benden onunla öylece, bir ahırda sevişmemi beklemiyor.”

Mitch’in gözlerinde bir öfke yanıp söndü. “Ben de beklemiyordum. Sadece bana sunulana aldım. Kendine dilediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama gerçeği ikimiz de biliyoruz. Hâlâ babanın isteklerini yerine getiriyorsun. Ne zaman büyüyeceksin?”

Skye tokat yemiş gibi oldu. “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedi ateş saçan gözlerle Mitch’e bakarak.

“Artık annenin ölümünün üstesinden gelmen gerektiğini biliyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Jed sana kızarsa ölmeyeceksin.”

Derinlerde sakladığı bu korkusunu nereden öğrendiğini bilmiyordu ama bun konudan böylesine katı bir tavırla bahsetmesi genç kadına tamamıyla kuşatma altında olduğunu hissettirdi. Tüfeği şimdi elinde olsa memnuniyetle kullanırdı.

“Sırça köşklerde oturan insanlardan bahsedelim biraz. Bacağım kaybettiğin için ölmeyeceksin,” dedi Mitch’e. “Ama olanlardan dolayı önüne geleni cezalandırıp duruyorsun. Belki de benim durumuma laf atmadan önce kendi tavırlarını düzeltmelisin.”

“Gerçekten durumlarımızı kıyaslamak mı istiyorsun?” diye sordu Mitch. “Senin en büyük sorunun işe giderken hangi üç yüz dolarlık ayakkabını giyeceğine karar vermek.”

Skye bunların dokuz yıl önce yaşananların bir patlaması olduğunu düşündü, T.J.’le görüştüğünü itiraf etmesi de bir sebep

olabilirdi. İçin için ikinci seçeneğin olmasını dilemiyor da değildi. Ama sebebin şu an önemi yoktu. Kum torbası olmaktan sıkılmıştı.

“Vakfımın bir anlamı olmadığını düşünebilirsin,” dedi, “ama seninle aynı fikirde olmayan milyonlarla a ocuk var. Gemişimde kötü seçimler yapmış olabilirim ama en azından kızgın olduğum için arkadaşlarıma ihanet etmiyorum. Erin haklı. Sen bir kahraman değilsin. Sen sadece bir zamanlar üniforma giyen bir pislüksin.”

Atını çevirerek uzaklaştı.

Eve vardığında hâlâ tam olarak sakinleşmemişti ama sonunda sakinleşeceğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Lanet olası Mitch Cassidy. Neden hep böyle olmak zorundaydı? Neden bu kadar çok kavga ediyorlardı? Neden Mitch’in kendisi hakkında ne düşündüğünü umursuyordu?

Onu bu kadar iyi tanımasa onun yerine T.J.’le görüştüğü için sinirlendiğini düşünecekti. Ama hiç de öyle davranmıyordu. Gerçi Skye ona karşı olan kendisi hislerini de tam olarak tahlil edemiyordu. Belki de sadece geçmiş yüzündendi. Yeterince çözümlenememiş eski duygular gündeme gelip duruyordu.

Üstelik sadece iyi olanlar da değildi.

Mutfağa gitti ve Erin’in evde olmasını diledi. Kızının etrafında olması kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Erin akşamstn bir arkadaşının evinde geçirecekti ve Skye onu bir saat sonra bulunduğu yerden alacaktı.

Bir bardak buzlu çay aldıktan sonra merdivene doğru yürürdü. Yolda Izzy’ye rastladı.

Birbirlerine baktılar. Kavga etmiyorlardı ama tam olarak da barışmamışlardı. Skye olgun davranarak bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Hem Izzy birkaç gün içerisinde petrol kuyularına geri dönecekti.

“Hâlâ T.J.’le görüşüyor musun?” diye sordu Izzy düz bir sesle.

“Ne? Evet. Bu akşam yemeğe çıkacağız.”

“Çıkamazsın.” Izzy ellerinin karnının önünde birleştirdi. “Ondan hoşlanmıyorsun. Senin tipin değil.”

Skye sinirlendi. “On sekiz yaşımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Belirgin bir tipim olamaz. Hoşlanma kısmına gelince, onu çok az tanıyorum. Buluşmanın anlamı da bu zaten. Onu daha iyi tanımak.”

“Ama Mitch’le görüşüyorsun.”

“Bir amaçla değil. Mitch’le ben aramızdakileri uzun zaman önce bitirdik.” Ve bir daha da asla birlikte olmayacaklardı. Bu çok açıktı.

“Onunla seks yaptın.”

Bunu itiraf etmek gibi bir niyetim yok, diye düşündü Skye. “Derdin ne Izzy? Bununla nereye varacaksın?”

“T.J.’le görüşemezsin. Lütfen.”

“Neden? Onunla sen birlikte olduğun için mi?”

“Biz birlikte değiliz. Tam olarak değil. Ama...”

“Ama ne? Ona âşık mısın?”

Izzy kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. “Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilmiyorum.”

Skye gözlerini devirdi. “Ama sen karar verene kadar benim kenara çekilmem gerekiyor. Bu mudur? Yoksa ne onu ne de benim onunla olmamı mı istemiyorsun?”

“Öyle bir şey değil. Ona güvenmiyorum,” dedi Izzy, sesi ger-gindi. “Skye ne olur dediğimi yap. Yardım etmeye çalışıyorum.”

“Gerçekten anlayamıyorum,” dedi Skye. “Jed’in evlenmemi istediği adama âşık olmamdan ve sonrasında yaşanacaklardan mı korkuyorsun?”

“Elbette hayır. Bu aptal ev umrumda bile değil. İhtişam Kapısı’nı al. Parayı da al. Onları hiçbir zaman istemedim. Tıpkı senin gibi, bir babam olmasını istedim ve artık anladım ki bu hiç olmayacak. Sana yardım etmek istiyor olma olasılığım o kadar mı uzak?”

“Birkaç hafta önce olsa buna inanırdım ama T.J. konusunda işin başından beri çok garip davranıyorsun. Erkek mıknaatısı olmak sana hiçbir zaman yetmedi. Ama herkes illa en çok seni beğenecek diye bir şey yok. T.J. benimle ilgileniyor ve ben de bu işin nereye varacağını görmek istiyorum.”

“Onunla yattık,” diye bağırdı Izzy.

Elbette, diye düşündü Skye acı acı. Hiç şaşırmamıştı. Izzy kendini kanıtlamak adına her şeyi yapardı.

Bir yanının bu bilgiden hiç etkilenmediğini fark etti. İşin T.J. tarafı onu hiç ilgilendirmemişti. Canını yakan Izzy’nin tavrıydı.

“Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” dedi Skye kardeşini iterek yanından geçerken.

Izzy kolunu yakalayarak onu durdurdu. “Öyle bir şey değil. Bunu, benimle yattıktan sonra seninle çıkmaya devam edip etmeyeceğini görmek için yaptım.”

“Çıktığım adamla benim iyiliğim için mi seks yaptın? Çok tatlısın. Teşekkür ederim ama şunu anla, artık senden daha fazla iyilik istemiyorum.”

“Bu tavırla konuştuğunda senden nefret ediyorum,” diye mırıldandı Izzy. “Buradaki asıl meseleyi anlamaya çalışır mısın, lütfen? T.J. iyi biri değil.”

“Sen de değilsin,” dedi Skye.

Izzy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Endişelenme. Yakında işime geri dönüyorum."

"Sabırsızlanıyorum."

MITCH Fişek'i temizledi. İş yapmak ona iyiyi ve kötüyü düşünme fırsatı veriyordu.

Neyi vardı? Neden Skye'a öyle yüklenmişti? Neden sürekli olarak onu cezalandırmak istiyordu?

Cevabın bir kısmı anlaşılabilirdi ama diğer kısmı onu henüz hazır olmadığı bir yöne doğru sürüklüyordu.

Skye dokuz yıl önce hiç sebep yokken sadece babası istedi diye kendisini bırakıp gitmişti. Jed ultiatomunu vermişti ve Skye korkmuştu. Sebebini biliyordu, onun açısından bakabiliyordu ama hâlâ işin peşini bırakamıyordu.

Kendisinden nefret etmesinimi istiyordu? Çünkü iş oraya gidiyordu. Skye geri dönmek üzere gitmeden önce birkaç kez daha gelirdi. Mitch'in istediği bu muydu? Skye'ı kovalamak ve bir daha onu hiç düşünmemek mi?

Ne sebeple? Onu her gördüğünde ne kaybettiğini hatırlayarak incindiği için mi? Skye bunu hak ettiği için mi? Ona işkence etmekten hoşlanan bir pislige dönüştüğü için mi?

Neye, kime dönüştüğüyle bir an önce yüzleşmeliydi. Bacağının kaybına hem fiziksel hem de zihinsel açıdan gün geçtikçe alışıyordu. Skye'la yeniden şansını denemeli miydi?

Aralarındaki her şey bitmişti. Üzerinden yıllar geçmişti. Evet, Skye kötü davranmıştı ve Mitch çok kötü incinmişti. O kadar incinmişti ki bir daha kimseyle öyle ilgilenmemişti. Bu Skye'ın mı yoksa onun mu sorunuydu? Sonuçta kendisi de tıpkı Skye'a

söylediği gibi büyümek ve hayata devam etmek zorunda değil miydi?

Skye'la yaptığı konuşmayı bir kez daha zihninden geçirdi ve kendi kırıncı sözlerini duyduğunda irkildi. Mitch öyle biri değildi. Bu şekilde davranmaya nasıl başlamıştı?

Fişek'e baktı. "Ben tam bir pislğim."

At Mitch bunu anlamasının vaktinin geldiğini belirtmek istercesine bir tos attı. Mitch birkaç adım sendeledikten sonra dengesini kaybetti. Fişek son hızla harekete geçti, ona bir adım yaklaştı başını yanına dayayarak onu yakaladı ve destek oldu.

Mitch kolunu atın boynuna dolayarak bir süre asılı kaldı.

Dengesini yeniden bulunca doğruldu, Fişek yeniden tos attı ama bu kez çok daha kibardı. Mitch'in dengesini kolaylıkla sağlayamadığını anlamış gibiydi. Mitch onu okşadı.

"Espri anlayışı önemlidir," dedi. "Bunu hatırlattığın için sağ ol."

Fişek hafifçe kişnedi.

Mitch fırçaya uzandı. Sorunu tanımlamıştı, bu ilk adımdı. Şimdi çözüme ihtiyacı vardı, bunun için de bir hedefi olmalıydı. Skye'dan ne istiyordu? Onun için ne istiyordu? Bunu kestirebildiği an geri kalanını çözmek çok kolay olacaktı.

RESTORAN KALABALIKTI ama Skye, T.J.'in adını verdiği anda hemen masası gösterildi.

Skye bir yıl önce aldığı ama bugüne kadar hiç giymediği siyah kokteyl elbisesini giymişti. Elbisenin tarzı mükemmeldi ama yakasının açıklığı onu huzursuz etmişti. Deneme kabininde elbiseyi denerken, artık biraz maceracı olmalıyım, demişti. Elbiseyi eve getirdiğinde ise tüm cesaretini yitirmişti. Ta ki bu geceye kadar.

Dalgalı saçlarını bukleler haline getirmiş, en sevdiği sallantılı elmas küpelerini takmış ve topuklarının yüksekliği daha odasından çıkmadan önce ayaklarını ağrıtmaya başlamıştı. Belki yeterli olmayacaktı ama T.J.'e asla elde edemeyeceği şeyin ne olduğunu gösterebilmek için elinden geleni yapmıştı.

T.J. masadaydı. Özel dikim takım elbisesinin içinde son derece yakışıklıydı. Skye'ı gördüğü anda ayağa kalktı, gördüğünden fazlasıyla etkilenmiş bir hali vardı.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi T.J. "Çok güzel ve acayip seksi duruyorsun."

"Teşekkür ederim."

Karşısına oturdu ve şalını açtı. T.J.'in gözleri irileşti.

Yakası açık olan elbisesi son derece dardı. Genç kadının tüm kıvrımları birazdan elbiseden fırlayacak gibiydi. Skye kıvrımlarıyla gösteriş yapabileceğini sonunda fark etmişti.

"Yemek boyunca aklı başında hareketler sergilemeyi başaramayabilirim," diye mırıldandı T.J.

"Sahi mi?" diye sordu gülümseyerek sonra uzanarak onun elini tuttu.

"Ciddiyim Skye, ölümcül bir güzelliğe sahipsin." T.J. neler olduğunu çözmek istemiş gibi etrafına bakındı. "Bana neden benim evimde değil de burada olduğumuzu söyler misin?"

"Çünkü bana evine gidip gidemeyeceğimizi sormadın."

T.J.'in ağzı açık kaldı. Daha önce oynuyor olabilirdi ama şu anda oldukça ciddiye. "Gitmek ister misin?" diye sordu.

Skye ona doğru eğildi. "Beni eve götüreceksin?" diye fırladı. "Benimle sevişecek misin?"

T.J. bıyık altından bir küfür savurdu. “Hemen. Ağırdan almak istediğini sanıyordum.”

“Yanlış düşünmüşsün. Haydi gidelim.”

T.J. öyle bir hızla ayağa kalktı ki iskemlesi arkaya uçtu.

Skye ayağa kalkarak onun peşi sıra restorandan çıktı. Skye arabasının hâlâ restoranın önünde durduğunu görünce mutlu oldu ve valeden anahtarı istedi. Sokağın karşısında bir çekici, üzerinde T.J.’in arabasıyla uzaklaşıyordu. T.J. bunu fark etmemişti.

T.J. park fişini verdi ve kolunu Skye’ın omzuna sardı. “Buna öylesine hazırım ki,” diye mırıldandı kulağına.

Skye onu itti. “Öyle olduğundan eminim, seni piç kurusu. Gerçekten önce kız kardeşimle yatıp sonra da beni yatağa atabileceğine inandın mı? Bu çok iğrenç. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama buna şu an bir son veriyorum. Sen hıyarın, pisliğin tekisin. Seninle evlenmemi isterken Izzy’yi de bir kenarda mı tutacaktın? Jed sana ne vadetti?” Ellerini iki yana açtı. “Biliyor musun? Umrumda bile değil. Izzy’yi de, beni de kaybettin. Seninle yaptığım bu konuşma sona erdiğinde bu kasabada değil çıkacak kız, satın alacak köpek bile bulamayacaksın.”

T.J. ona ters ters baktı. “Kendini bir şey sanıyorsun ama değilsin. Jed olmasa sen bir hiçsin.”

“Hâlâ bir Titan’ım ve bir insanım. Jed olsun ya da olmasın.”

T.J. öfkeyle kızardı. “Babanın sana satın almaya çalışacağı bir sonraki koca benim kadar yakışıklı olmayabilir.”

Skye onu baştan ayağa süzdü. “Daha kötüsünü bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Sen asla elindekilerle mutlu olamayacak insanlardansın. Sen kâğıt oynarken de hile yaparsın. Bu arada Izzy seninkinin fındık kadar olduğunu ve olayın sadece otuz saniye sürdüğünü söyledi. Büyük hayal kırıklığı!”

Yarın sabah insan içinde yaptığı bu tirattan pişmanlık duyacağını biliyordu ama şu an bunu umursamayacak kadar mutluydu. Valeye yirmi dolar uzattı. Çocuk ona anahtarını verdi. Arabasına bindi ve oradan uzaklaştı. Köşeyi dönerken, telefonunun düğmesine bastı ve Lexi'nin adını söyledi.

Kardeşi telefonu ikinci çalışta açtı. "Selam. Ne oluyor?"

"T.J. Boone'u tüm kasabaya rezil etmek istiyorum. Yardımcı olabilir misin?"

Lexi güldü. "Bildiğin üzere Pentagon'la rekabet edecek bir telefon ağı var. Ne söylememi istiyorsun?"

"Mağazanın erkek reyonundaki alet edevat yetersizliğiyle başlayabiliriz mesela."

SKYE RAY'in mezarının önünde durdu ve etkileyici oymalarla süslü mezar taşına dokundu. Üzerinde Aristoteles'ten bir alıntı yazılıydı, Skye pek çok açıdan bu fikri paylaşmıyordu. Ama Ray'in çocukları onu asla kabul etmemişlerdi, babalarının çok genç bir kadınla yapmış olduğu evlilikten mutsuzluk duymuşlardı. Onlara parayla ilgilenmediğini ne kadar anlatmaya çalışırsa çalışsın Skye'a inanmamışlardı.

Ölümünden sonra babalarının Skye'a sadece birkaç milyon bıraktığını öğrenmişlerdi, onların açısından bu bir hiçti. Topraklarını da, Erin de dâhil olmak üzere çocuklarının arasında pay etmişti. Çocukları Ray'e vasiyeti bu şekilde yazması için ısrar edenin Skye olduğunu asla öğrenmeyeceklerdi.

Ray ona hayatının sonuna kadar yetecek bir miktar bırakmak istemişti, bu da otuz ya da kırk milyon dolar demekti. Skye'ın buna ihtiyacı yoktu. Hâlâ annesinden kalan paranın bir kısmı duruyordu ve o pek para harcayan biri değildi.

Erin'in parası onun gözetimine bırakılmıştı. Skye diğer çocukların paylarına düşenle ne yaptıklarını bilmiyordu. Aralarında iletişim yoktu, Erin'in üvey kardeşleriyle bile görüşmüyorlardı.

Bunu kafasına takmamaya uğraşıyordu. Erin onları çok tanımıyordu ve hiç sahip olmadığı bir ilişkiyi özleyemezdi. Skye kendisinden hep nefret edeceklerini kabullenmişti ama çocuğunu reddettikleri için üzgündü.

Ray ona işleri zamana bırakmasını söylemişti. Skye o zaman ne kadar kısa bir süre birlikte olacaklarını hiç fark edememişti.

"Beni sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı mezara doğru. Onu duyamayacağını biliyordu ama duyduğunu düşünmek içini rahatlatıyordu.

Bir cevap alacağını ve onun kahkahalar atacağını düşünmek... Ray'in kahkahaları ne olursa olsun Skye'ı hep rahatlatırdı.

"Mitch ayağına dolandı değil mi? Sen onun hep yüreğinde olduğunu biliyordun, hem de ben bile bunu bilmezken, onu unutmaya çalışırken."

Mitch hep aralarında yaşamıştı, kaçmayı başaramadıkları bir gölgeydi.

"Seni yeterince sevemedim," dedi yaşlar gözlerine dolarken "ve artık yoksun. Benden utanmış olmalısın. T.J. tam bir rezil çıktı. Izzy beni uyarmaya çalıştı ama ben dinlemedim. Gurur yaptım. Sanırım hep gereğinden fazla gururluydum. Ah, Ray."

Geçmişe dönüp bir şeyleri değiştirebilmek isteğiyle mezar taşına sarıldı. Keşke Mitch meselesinin üstesinden kısa sürede gelebilseydi. Ya da olduğu gibi unutulabilseydi.

Tek pişmanlığı bu değildi. Ray'i Mitch'e tercih ettiği gün kendini kaybetmişti. Özünü yitirmişti, belki de Ray'i hak ettiği kadar sevmediğini düşünme sebebi buydu.

Ray ona karşı hep iyi olmuştu. Onu ulaşmak istediği şeyler konusunda hep cesaretlendirmişti. Vakfı kurmasını söyleyen de oydu. Ona lojistikte yardım etmiş ve gereken anaparaya katkıda bulunmak istemişti. Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen yüreği ve ruhu çok gençti, Skye ve Erin'e büyük değer veriyordu.

O artık gitmişti ve Skye bundan sonra ne olacağını bilemiyordu. Belki de yaşamının kontrolünü eline alma zamanı gelmişti. Kendisi ve kızı için doğru olanı yapmalı ve erkeklerin ne yapması gerektiğini söylemelerine izin vermemeliydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SKYE CEP TELEFONUNUN sesiyle uyandı. Telefonu alırken saate baktı. Beş bile olmamıştı. Bu saatte iyi haber gelmezdi.

“Alo.”

“Ben Dana. Uyandırdığım için özür dilerim ama seni uyarmak istedim. Jed’i tutuklamaya geliyorlar. Bir saatten az bir zamanınız var. Sakın kaçmasın. Saati beş bin dolar olan avukatlarından birini çağırmalı. Bilmeni istedim çünkü basın da olacak. Erin’i onlardan uzak tut.”

Skye doğruldu. Arkadaşının söylediklerini tam olarak anlayamamıştı. “Jed’i kim tutukluyor?”

“Federaller. Yanlarında yerel polis de var. Kaçakçılıktan dolayı. Askerî silahları yabancı ülkelere nakletmek hükümeti pek de mutlu eden bir şey değil. Daha büyük suçlamalar için kanıt toplayana kadar ön suçlamalarla yetinecekler.”

“Bunların hepsi Garth’ın yüzünden oluyor,” diye soludu Skye. “Bunu o yaptı. Hepsini o yaptı.”

“Sana katılıyorum ama biz buna dair kanıt bulana kadar sevgili baban hapse girecek. Seni aradığımı kimseye söyleyememelisin.”

“Biliyorum. Başının derde girmesini istemem. Teşekkür ederim, Dana.”

“Bir şey değil.”

Skye yataktan fırladı. Sabahlığını aldı ve koridorda Jed’in odasına doğru yürümeye başladı.

Babası çoktan kalkmış, duşunu almış ve giyinmişti. Masasının köşesine oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu.

“Baba, polis geliyor.”

Jed başını bile kaldırmadı. “Biliyorum.”

Nasıl bilebilirdi ve niye endişeli değildi? “Seni tutuklayacaklar.”

“Öğlen olmadan hapisten çıkacağım. Avukatlarım konunun üzerinde çalışmaya başladılar bile.” Skye’a baktı. “Üzülme, Skye. Ne yaptığımı biliyorum.”

Skye bunun doğru olduğunu umdu. “Bu borsadaki hisse fiyatlarını kötü etkileyecek.”

“Garth oyunu sert oynuyor.”

“Bunların arkasında onun olduğunu biliyorsun.”

“Elbette.”

“O zaman bir şey yap. Durdur onu.”

Jed bilgisayarını kapatarak ayağa kalktı. “İş dünyası böyledir. Sen anlayamazsın.”

“Onun bizi mahvetmek için elinden geleni ardına koymadığını anlayabiliyorum.”

“Sana bir şey olmayacak.”

“Bana patronluk taslama.”

Takım elbisesinin ceketini giydi. “Vatana ihanet de dâhil çeşitli suçlardan tutuklanmak üzereyim, Skye. Kadınlara has sinir krizlerini sonraya saklasan olmaz mı?”

Genç kadın hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve koridorda Izzy'nin odasına doğru ilerledi.

“Kalkman gerekiyor,” dedi odaya girip ışığı yakarken. “Polis geliyor, Jed'i tutuklayacaklar.”

Izzy'yle onun T.J'le yattığını söylediği akşamüstünden bu yana görüşmemişlerdi ve Skye ona T.J'i nasıl bırakıp gittiğini ya da Dallas'ta birlikte olacak tek kız bile bulamamasına neden olacak dedikodular başlattığını anlatamamıştı. Ama şu an buna vakit yoktu.

Izzy doğrularak gözlerini kırıştırdı. “Ne? Tutuklanmak mı?”

“Silah kaçakçılığından ve kimbilir daha neler.”

“Vatana ihanetle suçlanacak mı?”

“Umarım suçlanmaz.”

“Suçlarsa idam bile edebilirler.”

Skye dolaba giderek oradan siyah bir pantolon ve bulabildiği en kapalı süveteri çekti. Izzy'nin koleksiyonunda seksi olmayan bir şey bulabilmek zordu.

“Neden giysilerimi çekiştiriyorsun?”

“Çünkü basın burada olacak ve fotoğrafımızı çekerlerse saygın görünmeliyiz.”

“Gerçekten ne giydiğimizizin önemi var mı sence? Jed hapse giriyor.”

“Görüntü durumu bozabilir de, kurtarabilir de,” diye terslendi Skye. “Biz Titan'larız, Izzy. Aile gururumuz var ve her zaman başımız dik ve onurlu görünmeliyiz.”

“Saat sabahın beş buçuğu. Bu ne öfke!”

“Giyin işte.”

Skye yeniden koridora çıktı. O da bir an önce kendine çekidüzen vermeliydi.

Duş faslını atladı. Giyindikten sonra saçlarını geriye doğru toplayarak yan topuz yaptı. Hafif bir makyajla gözlerinin altındaki morlukları kapattı. Annesinin inci küpelerini taktıktan sonra alçak topuklu bir ayakkabı giydi. Odadan çıkmak üzereyken Erin içeri girdi.

“Anne, ne oluyor?”

“Ah, bebeğim,” diyerek sarıldı ona. “Gürültüye mi uyandın?”

“Bilmiyorum,” Erin ona iyice sokuldu. “Uyandım işte. Bir terslik var, değil mi?”

Skye yatağa oturdu ve kızını da yanına oturttu. “Evet, var ama biz iyiyiz. Ailemiz hakkında kötü şeyler söyleyen kötü bir adam var. Bunu halletmemiz gerekiyor ve halledeceğiz ama şu an durum biraz karışık.”

“Polisle konuştun mu? Onlar sana yardım ederler.”

“Polisin de... Kafası karışık. Büyükbabanı buradan götürecekler ve birkaç soru soracaklar. İyi olacak. Ama sanırım basından birkaç kişi de buraya gelecek. Gürültücü ve kaba olacaklar.”

“Kaba olmamalılar.”

Keşke düşünmekle bunlar engellenebilse, diye düşündü Skye. “Biliyorum. Ben evden ayrılmayacağım,” dedi. “Ama polis biraz sonra burada olacak. Onlar gidene kadar odanda bekleyebilir misin?”

Erin alt dudaklarını ısırarak, “Sanırım korkuyorum, Anneciğim.”

“Ben onunla birlikte beklerim.”

Skye başını kaldırdı ve kapının eşiğinde duran Izzy’yi gördü. “Aşağıda olmak istemiyor musun?”

“Hayır, teşekkür ederim. Aileyi sen temsil et. Ben Erin’e eşlik edeyim. Oyun oynayabiliriz. Bu iş bitince de onu kahvaltıya götürürüm.” Erin’e döndü. “Calico Café’de Fransız tostı yemeye ne dersin?”

Erin gülümsemeyi başardı. “Tamam.”

Skye ona sarıldı. “Seni seviyorum, Tavşan Surat. Biz iyiyiz. Bunun farkındasın, değil mi?”

Erin başıyla onayladı. “Büyükbabama onu sevdiğimi söyle.”
“Söyleyeceğim.”

Izzy Erin’i götürdü. Skye alt kata indi. Evin önüne şimdiden yarım düzine kadar araba ve kamyonet çekilmişti. Haber ekipleri toplanmıştı. Jed Titan’ın tutuklanması güzel hikâyeydi.

Skye birkaç polis arabasının ve üzerinde hiçbir işaret bulunmayan siyah bir sedanın evin önüne gelmesini bekledikten sonra babasını çağırdı. Jed takım elbisesiyle merdivenden inerken bir partiye gidiyormuşçasına sakindi.

Federal ajanlar ön basamakları tırmanıp kapıyı vurdular.

“Onları içeri al,” dedi Jed.

Skye kapıya gitti.

Kapıyı açtığı anda flaşlar çakmaya başladı. Memurların arkasına toplanan muhabirler bağıra çağıra fotoğraf çekiyordu.

“Jed Titan için geldik,” dedi önde duran rozetli adam.

“Buradayım.”

Jed Titan ceketini giydi, hazırды. Skye kapıyı ardına kadar açtı. Adam içeri girdi, Jed’e haklarını okudu ve onu dışarıda bekleyen arabalara doğru yürüttü.

Muhabirler fotoğraf çekip sorular sorarak etraflarını sardı. Jed onlarla ilgilenmedi. Yüzünü saklamaya çalışmadan, başını

dimdik tutarak ilerledi. Skye bunun gurur mu yoksa kibir mi olduğuna karar veremedi.

Babasının götürülüşünü izlemek üzere sundurmaya çıktı ki bu büyük bir hataydı.

Polis arabaları gider gitmez etrafını muhabirlerle çevrilmiş buldu ve kapıdan uzakta kalmıştı.

“Babanızın bir suçlu olduğunu biliyor muydunuz?”

“Jed düşmanlarımıza daha başka neler sattı?”

“Sizce babanız vatan haini mi?”

“Vakfınızdan kaç para çaldınız?”

“Babanız için mi para aklyordunuz, mafya için mi?”

Sorular Skye’in etrafında uçuşuyordu. Kendini son derece kapana kısılmış ve savunmasız hissetti, fotoğraflar da korkmuş bir geyik gibi çıkacağıнын farkındaydı.

“Burası özel mülk,” diye bağırdı. “Gitmeniz gerekiyor.”

Birkaç muhabir güldü. “Zorla mı çıkaracaksınız?”

Bir el silah sesi duyuldu. Herkes döndü ve kamyonetinden inen Mitch’i gördü. Kovboy şapkasını geriye itti. Tüfeğini tutmaya devam etti.

“Hanımefendiyi duydunuz. Burası özel mülk.”

Burası hâlâ Teksas’tı ve burada insanlar mülklerini korurken ateş açmaktan kaçınmazdı. Muhabirler arabalarına kaçıştılar.

Mitch sonuncusu da gidene kadar bekledi. Skye’a baktı. “Dana beni uyardı. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşünmüş.”

Skye titremeye başladığını hissetti. “Linç için toplanmış gibiydiler.”

“Jed götürülünce gösteri bitti, yenisini başlatmaya çalışıyorlardı.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Mitch tereddüt etti. “Skye, daha önce olanlar...”

Skye elini kaldırdı. “Şu an bununla uğraşamam.”

“Seninle daha fazla kavgaya etmek istemiyorum; Sadece bunu söylemeye çalışıyordum. Geçmiş geçmişte kaldı. Yaptıklarım ve söylediklerim için özür dilerim. Çok kızgındım. Seni yeniden görmek beni etkiledi. Artık seni cezalandırmaya çalışmayacağım.”

Bunun her şeyi halledeceğini mi düşünüyordu? “Bir şeylerin sona erip ermediğini söyleme hakkını sana kim verdi? Beni cezalandırma hakkını kimden aldın? Neden kararları veren sen oluyorsun hep?”

Mitch alt basamağa kadar gelerek tüfeği Skye’a uzattı. “Beni vurmak ister misin?”

“Hiç komik değil. Bunu daha fazla yapamam, Mitch. Yoruldum, bezdim ve kırılma noktama çok yaklaştım. Seçmek zorundasın; ya bir pislik olacaksın ya da iyi bir adam. Kararını ver ve verdiğin karardan cayma.”

“Pislik olmayacağım. Yemin ederim.”

“Sana neden inanayım ki?”

Arkasını dönerek eve girdi.

Izzy içerideki merdivenin ilk basamağında duruyordu. “Erin yeniden uykuya daldı.”

“Güzel,” diye mırıldandı Skye ve aynı yeteneğe sahip olmayı diledi. Bunlar geçene kadar uyumak ne güzel olurdu.

“Mitch’in söylediklerinin birazını duydum.”

“Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Ona bir şans vermelisin.”

Skye ellerini beline koydu. “Vermediğimi kim söylüyor? Onun eve döndüğünden beri tam bir serseri gibi davranmadığını kim söylüyor? Bana neler söylediğini bilmiyorsun ama Garth için çalıştığını biliyorsun. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?”

“Garth’a herhangi bir bilgi verdi mi? Kızgındı, Skye. Tepki gösterdi. Herkes her şeyi ayrıntısıyla düşünemez ki... Kötü günler yaşıyor. Ona zaman tanimalısın.”

“Mitch’le bu kadar ilgileniyorsan neden peşinden gitmiyorsun? Ah, dur. Belki de çoktan gitmişsindir. Benim iyiliğim için.”

Izzy uzun bir süre ona baktı. “Bir saat içinde petrol kuyusuna dönmek üzere yola çıkacağım. İki ay boyunca burada olmayacağım.”

“İyi.”

MITCH BAŞINI bilgisayarından kaldırdı ve Erin’in ofisinin ortasında dikildiğini gördü. Geldiğini duymamıştı ve ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu.

Koltuğunda döndü ve ona baktı. “Benimle konuşmak mı istedin?”

Erin’in gözleri irileşmişti ve çok hüznüldü. Dudakları sarkmıştı.

“Büyükbabamı götürdüler.”

“Biliyorum ama geri gelecek.”

“Izzy de gitti. Petrol kuyusuna. Annemle kavga etti, belki de artık birbirlerini hiç sevmiyorlar.”

“Onlar kardeş. Kardeşler kavga eder ama birbirlerini severler. İnan bana.” Bu sözleri söylerken artık ona ne kadar inandırıcı geldiğini merak etti. Annesini ağlattığı için kendisini hâlâ affetmemiş olabilir miydi?

Kendini savunmak ve onu ikna etmek istiyordu ama bu seçimi Mitch'e ait değildi.

Erin burnunu çekerek ona doğru atıldı. Mitch onu yakalayarak kendine doğru çekti. Erin ona hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Mitch. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım ve anneni ağlattığım için çok üzgünüm. Bunu bir daha yapmayacağımı bil, yeter.”

“Tamam,” diye fısıldadı Erin. Mitch'in omzuna yüzünü bastırduğu için sesi kısık çıkıyordu. “Karnım ağrıyor ve geçmesini istiyorum.”

“Biliyorum.” Mitch, çocuğun sırtını okşadı, saçlarını düzeltti. “Nasıl yardım edebilirim?”

“Benimle at biner misin?”

“Elbette.” Erin isterse denizin üzerinde bile yürürdü.

“Hızlı gidebilir miyiz?”

“Sen ne kadar hızlı gitmek istersen.”

Ne kadar hızlı ya da ne kadar uzağa giderlerse gitsinler işleri bu şekilde düzeltemeyeceklerini ona söylemedi. Kaçarak hiçbir şeyi düzeltemezlerdi. Mitch bunu çok acı şekilde öğrenmişti.

JED'İN HAPİSTEN çıkması planladığından biraz daha uzun sürdü, öğleden sonra saat üçte bir duruşmanın ardından serbest bırakılmıştı. Kefalet elli milyon dolar olarak belirlenmişti ve pasaportundan vazgeçmek zorundaydı ama özgür bir adamdı. En azından davaya kadar böyle kalacaktı.

Jed'in serbest bırakılma işlemleri yapılırken Skye dışarda Lexi'yle birlikte bekledi. Basın bir kez daha toplanmıştı. Skye onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

“Bu tam bir kâbus,” diye mırıldandı Lexi iyice yaklaşarak. “Bu duruma nasıl düştük?”

“Tahmin et,” diye mırıldandı Skye.

“Anladım. Yemin ederim ki o adamın hakkından geleceğiz.”

Skye inanmak istiyordu ama “hakkından gelmenin” ne demek olduğunu bile bilmiyorlardı. İntikam mı alacaklardı? Yoksa onu durdurmak yetecek miydi? Yaptığı planları bilmeden Garth’ı nasıl durduracaklardı? “Titan ailesinin yıkımı” çok genel bir ifadeydi.

“Izzy tüm eğlenceyi kaçırıyor,” dedi Lexi.

“Kuyuya geri dönüyor.”

“En azından Garth’ın elinden kurtulmuş olacak.”

Skye onayladı, kendisi de güvende olmak istiyordu. Bunların bitmesini istiyordu.

Jed göründü, arkasında iki avukat vardı. Birkaç muhabir ona doğru koştu.

“Ne oldu Bay Titan? Suçlandınız mı?”

Jed ellerini kaldırarak kameralara gülümsedi. İçinde bulunduğu duruma rağmen gayet iyi görünüyordu. İyi giyimli, rahat, kendine güveni tamdı.

“Suçlamaların oldukça ciddi olduğunu biliyorum ve yargı sistemimize saygı duyuyorum. Sistem sayesinde adımları temizleme şansına ulaşacağım. Burası Teksas, burada insanların adlarının ve ağızlarından çıkan sözün bir ağırlığı vardır. Size söz veriyorum, aklanacağım. Bugüne kadar kurduklarımı yıkmak isteyenler var.” Jed doğrudan kameraya bakarak devam etti. “Böyle bir şey gerçekleşmeyecek.”

Skye onu dinledi ve serbest bırakılmak kaç kişiyi arayıp iyilik borçlarını ödemelerini istediğini merak etti.

Lexi'yle birlikte Jed'in işinin bitmesini bekledikten sonra onları beklemeyen limuzine doğru onu takip ettiler. Arabaya binmek için basın topluluğunun arasından geçmek zorunda kaldılar.

Jed arabada içkisini bardağına koymuştu bile. "Akbabalar," dedi yudumlarının arasında. "Lanet olası akbabalar. Onlara günlerini göstereceğim."

Lexi kemerini bağladı. "Baba, bu konuyu konuşmalıyız. Garth her yandan saldırıyor. Onu durdurmak için bir plan yapmalıyız."

"Benim bir planım var."

Skye ve ablası bakiştılar.

"Paylaşmak ister misin?" dedi Lexi.

"Hayır. Endişelenmeyi kesin. Bu sizi ilgilendirmez. Ben Garth'la ilgileniyorum."

Pek başarılı değilsin, diye düşündü Skye. Babasının onlarla işbirliği yapmak istememesi kafasını karıştırmıştı. Gerçekten yetersiz olduklarını mı düşünüyordu yoksa daha başka şeyler de mi vardı? Bilmelerini istemediği bir şeyler.

MITCH O ÖĞLEN Garth'ı görmeye gitti. Bir kenarda oturup Skye ile ailesinin çirkefe batmasını seyretmekten sıkılmıştı. Bu anlaşmazlığı bir sonuca bağlayacaktı. Jed'in oğlu, yapacaklarını çoktan hak etmişti. Hepsile oynamıştı ve artık buna bir son verilmeliydi.

Garth'm ofisini kolayca buldu. Ziyaretini yemek saatine denk getirmişti, böylece çalışanların çoğu orada olmayacaktı ve yönetici katına fazla dikkat çekmeden sızabilecekti. Koridorda ilerlerken masalardan birinin üzerinden bir dosya aldı ve birkaç adamın yanından geçerken onu okuyormuş gibi yaptı. Adamlar ona selam vererek geçip gittiler.

Garth'ın ofisinin önündeki masa boştu ve ofisin kapısı da aralıktı. İçerden gelen konuşma seslerini duyabiliyordu.

Çocukluğu başkalarını gizlice dinlemenin yanlış olduğu öğretisiyle geçmişti. SEAL eğitiminde ise düşman hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmenin zafere giden ilk adım olduğu öğretilmişti. Garth'ın ofisinin kapısının yanında daha az işlemeli ikinci bir kapı gördü. Onu açarak Garth'ın odasına bağlı olan toplantı odasına girdi. Garth'ın odasına açılan bir kapı vardı. Mitch onu birkaç santim aralayarak yeni bilgiler edinmeye hazırlandı.

“Bu çok iğrenç,” dedi bir adam.

“Kulağa öyle geliyor.” Garth'ın sesinde acımdan çok, eğlenen bir tavır vardı.

“Ah, tabii. Senin için söylemesi kolay. Herkesin hakkında konuştuğu kişi sen değilsin. Her yer dedikodularla kaynıyor. Ya iktidarsızım ya beş parasızım ya da zührevi hastalığım var. Hatta eşcinsel olduğum, son sevgilimi dövdüğüm ya da köpeğini çaldığım bile söyleniyor. Beni yok ediyorlar.”

“Yaratıcılıklarına hayran olmalısın.”

“Hayır, olamam,” diye şikâyet etti diğer adam. “Beni mahvettiler.”

“Kız kardeşlerin arasına girdin,” dedi Garth. “Bundan hoşlanmalarını bekleyemezsin.”

“Benden sorun yaratmamı istedin. Emirlerini uyguluyordum.”

“Yakalandın. Bu benim sorunum değil.”

“Sen gerçek bir piçsin,” dedi diğer adam.

“Biliyorum ama konu bu değil. Sana bir ödeme yapıldı, hem de oldukça iyi bir ödeme. Bir plan yaptın, oldukça iyi bir plandı ama geri tepti. Bu benim sorunum değil.”

“Ne? Beni başından mı savıyorsun?”

Mitch, Garth'ın ofisinde olan biteni görebilmek için kapıyı biraz daha araladı. Mekân oldukça büyüktü ve etkileyici bir görüntüye sahipti. Garth'ı görebiliyordu ama diğer adam ortada yoktu. Mitch onun kim olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Ses tanıdıktı ama bir türlü çıkaramıyordu.

“Yani benimle işin bitti mi?” diye sordu adam. “Bu mudur?”

“İşi bitirdin. Başka ne var?”

“İtibarım söz konusu.”

“Unutacaklarından eminim. Söylentiler çıkar ve unutulur.”

“Hadi canım. Bunun düzeltilmesini istiyorum.”

“Ben hiçbir şeyi bozmadım.”

“Bu şekilde yaşayamam. Gittiğim her yerde kadınlar arkamdan gülüyor.”

Konuşmakta olan adam görüntüye girdi. Mitch, T.J. Boone'un oldukça aşına olan yüzüne baktı. Gülmesi mi yoksa adamı yumruklaması mı gerektiğine karar veremedi. Sonra T.J.'in Garth'ın ofisinde olmasının ne anlama geldiğini fark etti ve neşesi yok oldu.

Garth'la yüzleşmesi bekleyebilirdi. Öncelikle yapması gereken başka bir iş çıkmıştı.

Skye'in vakfına giderek arabasını park etti. Bu kez içeri sızmadı. Kendisini kabul edeceğini umarak adını bildirdi. Doğruca ofisine götürüldü.

Güneş ışığı Skye'in arkasından vuruyordu. Genç kadın uzun boylu, şekilli ve güzeldi. Bluzunun düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti, Mitch onları açmak istedi, sonra bluzu çıkarmak...

Burada olma sebebin bu değil, diye hatırlattı kendine.

“Mitch, neler oluyor?”

“Sana bir şey söylemem lazım.”

Skye masasının kenarına yapıştı. “Erin’le ilgili değil, değil mi?”

Mitch yanına gitti. “Hayır. O iyi. Başka bir şey.” Bilmesi gereken ve onu mutlu etmeyecek bir şey. Elçiye zeval olma ihtimali neydi? Skye muhtemelen bunu hak ettiğini düşünecekti. Daha da kötüsü, incinecek miydi? Jed, Skye’ın T.J.’le evlenmesini istiyordu ve Mitch bunu biliyordu. Skye konunun neresinde duruyordu? Şu an onun kendisine kızmasını, erkek arkadaşını kaybedince üzülmesine tercih ediyordu.

“Garth’ı görmeye gittim,” dedi. “Bir şeyler yapmak istedim.”

“Onunla kavga etmek mi?”

“Onu indirebilirim.”

“Bunu yapabileceğinden eminim ve bu çok hoş bir hareket ama bu senin savaşın değil.”

“Beni işin içine kattığı andan itibaren benim savaşım oldu.”

Skye dudak büktü. “İşe sen kendin karıştın.”

“Biliyorum ama şu an konu bu değil. Onu görmeye gittim ve...”

Ah, lanet olsun. Bunu söylemek düşündüğünden çok daha zordu. Ona inanacak mıydı?

“T.J. Boone oradaydı. Ofisinde birlikteydiler.”

Skye’ın yüzü soldu. “Garth’la çalışıyor.”

“Çalışıyordu. Şimdiyse bir şey hakkında sızlanıyor. İtibarı zedelenmiş ve insanlar ona gülüyormuş. Umarım sen yapmışsındır.”

Skye masanın kenarına oturdu. “Evet, ben yaptım. En azından fikir bana aitti. Telefonların çoğunu Lexi açtı. Hakkında çok korkunç şeyler söylüyoruz. Bizi dava bile edebilir.”

“Tabii doğru olmadıklarım ispatlamak için mahkemeye giderse. Kurdeşen olduğu fikri senden mi çıktı?”

“O Lexi’nindi. Ben insanlara köpeğimi çaldığını söyledim. Burası Teksas. Bir erkek böyle şeyler yapmaz.” Gözlerini sımsıkı yumduktan sonra tekrar açtı. “Garth için çalıştığına inanamıyorum. Ne için? Kargaşa yaratmak için mi?”

“Muhtemelen. T.J. yeterince ödeme almadığından da bahsetti.”

Skye inledi. “Bunu para için mi yapmış? Bizi para için mi bu hale getirmiş? Izzy buna çok kızacak.”

“Neden Izzy?”

“Uzun hikâye ama sonuçta onunla yatan Izzy oldu.”

“Izzy neden senin çıktığın adamla yatmış ki?”

“Çünkü bir konuya parmak basmak istiyordu. T.J.’in benimle gerçekten ilgilenmediğini söylemişti. Jed yüzünden öyleymiş gibi davranıyormuş. Jed’in ona bir teklif yaptığını düşünüyordu.” Ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti ve arkası dönük bir şekilde durdu.

“Amacı konusunda haklıymış ama faturayı kimin ödediği konusunda yanılmış,” diye mırıldandı. Skye sanki Mitch’le değil de kendi kendine konuşuyordu. “Babam değilmiş, o da T.J. tarafından kandırılmış. Üvey ağabeyimmiş. Sonuç olarak T.J. benimle çıkmak istemiyormuş. Benimle hiç ilgilenmemiş.”

Mitch ne yapması gerektiğini bilemedi. Bu tam bir erkek kararsızlığıydı; ona yaklaşıp rahatlatmaya mı çalışmalıydı yoksa uzak mı durmalıydı? Skye niye üzgündü? Sadece kızgın mıydı yoksa kalbini o takım elbiseli, ikiyüzlü alçağa mı kaptırmıştı?

“Ondan hoşlandığımdan bile emin değilim,” diye devam etti Skye. “Çekiciydi ama kimyamız uymuyordu. Izzy haklıydı. Neden öyle bir erkek benim gibi bir kadınla ilgilensin ki?”

Bu sözler Mitch’i harekete geçirdi. Ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu.

“Son zamanlarda aynaya baktın mı hiç? Güzelsin. Akıllısın, komiksin, muhteşem bir annesin ve erkeklere ruhlarını sattıracak bir vücuda sahipsin. Buna ben şahidim.”

Skye sırtım kamburlaştırdı. “Bunları kibarlığından söylüyorsun.”

“Ne zaman kibar oldum?”

“Şu an bir örnek olabilir. Hoşlandığımdan bile emin olmadığım bir adam için kardeşimle kavga ettim. Onun yüzünden aksi, peşin hükümlü ve acımasızdım. Ama o adam bunca zamandır Garth için çalışıyormuş.”

Omuzları hafifçe sarsıldı.

Mitch onu döndürerek kendine çekti. “Biraz yolunu şaşırmışsın. Bu olur.”

“Bana olmaz. Çok aptalım.”

Kollarının arasında kaskatı duruyordu ama Mitch onu bırakmadı. “Nereden bilecektin ki?”

“Tahmin etmeliydim. Bir erkek mıknaatısıymışım gibi davranmaya kalkışmasaydım ki asla olamam; böylesine bir aptallık yapmazdım.” Koluna vurup ters ters bakarak Mitch’i şaşırttı. “Hepsi senin yüzünden.”

Mitch bir adım geriledi. “Ne? Nasıl?”

“Geri döndün ve kafamı karıştırdın. Bir an hatırladığım, âşık olduğum adamdın bir sonraki an pisliğin tekiydin. Beni incittin ve yüreğimi paramparça ettin.”

Mitch ellerini öne doğru uzattı. “Bunun T.J.’le ne ilgisi var?”

“Bir ilgisi yok ama yine de senin yüzünden.” Ağlamaya başladı.

Mitch onu yakalayarak sarstı ve eğilerek öpmeye başladı.

Dudakları yumuşak ve istekliydi. Sonra geri çekildi.

“Burası benim ofisim. Burada seks yapmayacağım.”

“Sadece öpüşüyoruz. Kimse seksten bahsetmedi.”

“Yani beni artık istemiyor musun? Garth sana da mı para ödüyor?”

Mitch bir küfür savurdu. “Skye, yemin ederim ki...”

“Ne?” diye üsteledi, hem küstah hem de çok güzeldi.

“Beni deli ediyorsun.”

“Sence ben nasıl görünüyorum?”

“İlaca ihtiyacın varmış gibi.”

“Komik değil.” Ama dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.
“Seni dövebilirim.”

“Hangi gezegende?”

“Zorgon.”

Skye kollarım Mitch’in boynuna dolayarak öpmeye başladı, durmayacakmış gibi bir hali vardı. Ona iyice yaslanarak dilini ağzına soktu. Mitch bunu ikisini de nefessiz bırakacak bir arzuyla karşıladı. İkisi de geri çekilerek birbirlerine baktılar.

“Daha iyi misin?” diye sordu Mitch.

Başıyla onayladı Skye.

“Güze!. Şimdi söyle bakalım, sana yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordu. Yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırды ama oyunu seksten yana kullanıyordu.

“Bilmiyorum. Sana sonra söylesem olur mu?”

“Elbette. Muhtemelen seni işinle baş başa bırakmalıyım.”

“Tamam.”

Mitch gitmek üzereyken yeniden ona döndü. “T.J. konusunda üzgünüm.”

“Hayır, değilsin.”

“Kibar olmaya çalışıyordum.”

“Çabanı takdir ediyorum. Şaşırdım, kendimi aptal gibi hissettim ama incinmedim. İlişkımız yoktu.”

Bizim var mı?

Mitch bu soruyu sormadı. Muhtemelen ondan hayır cevabı almak istemiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SKYE ÖĞLE YEMEĞİNDE Bronco Billy’de Lexi ve Dana’yla buluştu. Haberi paylaşmak için onların yemeklerini ısmarlamasını bekledi.

“T.J., Garth için çalışıyormuş.”

Dana buzlu çayına tatlandırıcı koyarken durdu. Lexi iskemlesinde çöktü.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Dana, sonra eliyle geçiştirdi. “Bu soruyu cevaplama. Aptalcaydı. T.J., Garth için çalışıyor. Elbette.”

“Mantıklı,” dedi Lexi. “İşleri daha da karıştırmak için hem senin hem de Izzy’nin hayatına girdi. Aranıza girerek sorun çıkardı.”

Skye diyet gazozunu yudumladı. “Bunu tek başına yapmadı. Biz ona izin verdik. Hakkını vermeliyim, gerçekten iyiydi. Bizi birbirimize düşürdü ve sonra da geri çekilip gösteriyi izledi.”

Lexi ona doğru eğildi. “Sen iyi misin?”

“İncinip incinmediğimi soruyorsan, hayır, incinmedim. Kendimi aptal gibi hissedip hissetmediğimi soruyorsan, evet. Izzy’yle kavgamızın nasıl başladığını bile hatırlamıyorum. Beni korumaya çalışıyordu ve ona benden uzak durmasını söylüyordu sonra adam ona asıldı...” Her şey pusluydu. “Bana bir terslik olduğunu söyledi,

ne olduğunu çözemiyordu. Onu dinlemedim. Haklıydı ama ben sadece bir adamın onu bana tercih ettiği kısmını duyuyordum ve hayatında biri olmayan kardeş olmaktan çok sıkılmışım.”

“Izzy bunu anlayacaktır,” dedi Dana. “Anlaşıldır.”

“Biliyorum.” Izzy ablasına birkaç dakika boyunca işkence edecek sonra da ipin ucunu bırakacaktı. Skye kendi suçluluk duygusuyla baş başa kalıp kıvranıp duracaktı.

“Çok ani kararlar verdim,” diye mırıldandı Skye.

“Dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyordun, T.J. de sana bunu sağladı,” dedi Lexi.

“Dikkat dağıtmak derken?”

Dana ve Lexi bakiştılar. Bu çok hızlı olmuştu ama Skye’in dikkatinden kaçmamıştı. Bu, onun hakkında konuştukları anlamına geliyordu, her şeyi çözmüş gibiydiler.

“Ne?” diye üsteledi.

“Mitch döndüğünden beri kendinde değildin,” dedi Dana. “Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum. T.J. zamanlamada çok şanslıydı. Karşına bir ay önce çıkmış olsa onun niyetini hemen çözerdin.”

Skye onun niyetini çözenin kendisi olmadığını söyleme zahmetine katlanmadı. T.J.’i yakalayan Izzy’ydi.

Dana’nın söylediği kadar basit miydi? T.J. sadece bir oyalanma mıydı? Skye adamı umursamadığını biliyordu, sadece birkaç kez çıkmışlardı. T.J. Skye için ifade etmesi gerekenden fazlasını etmişti.

“Garth bir puan daha kazandı,” dedi Lexi. “Aramıza girmeyi başardı.”

“Izzy’ye mesaj attım ve fırsat bulduğunda beni aramasını istedim,” dedi Skye onlara. “Umarım çok beklemez. Bunu bilmesini

istiyorum. Umarım T.J.'e âşık olmamıştır. Bu onu incitebilir.” Bu da Skye’ın hiç istemediği bir şeydi.

“Ama sen iyisin, değil mi?” diye sordu Lexi.

“Evet. Dışarıdan bakınca mükemmel erkek gibi görünüyordu. Ben daha çok, kandırıldığımı yaşıyorum.”

“Nasıl öğrendin?” diye sordu Dana.

Skye onlara Mitch’in Garth’la yüzleşmeye gidişini anlattı.

Lexi içini çekti. “Hep böyleydi; işleri çözen erkeklerden. Buna saygı duymalısn.”

“Ona hâlâ âşık mısınız?”

Dana’nın bu açık sözlülüğü Skye’ın boğulmasına sebep oluyordu. “Pardon?”

“Daha yüksek sesle mi konuşmalıyım?”

“Hayır.” Skye yakınlarında kimlerin oturduğuna baktı. Neyse ki vakit erkendi ve dükkân neredeyse boştu. “Mitch’e âşık değilim.”

“Emin misin? Bana aranızda bir şeyler varmış gibi geliyor.”

“Daha fazla zorlama,” dedi Lexi.

“Neden? T.J.’le ilgilenmesinin tek sebebi Mitch.”

“Jed’in onunla evlenmesini istediğini unutma. Bunun da etkisi vardı.”

“Skye’ın bunu ikinci kez yapacağını düşünüyor muydun?”

Skye ellerini masaya vurdu. “Ben hâlâ buradayım.”

Ona bakarak omuz silktiler. “Dilediğin an sohbete katılabilirsin,” dedi Lexi.

“Mitch konusunda söyleyecek bir şeyim yok.”

“Sorunun bir kısmı da bu zaten,” dedi Dana.

Yemekleri geldi. Lexi salata söylemişti, Skye ile Dana burgerlerine gömüldüler. Skye kırmızı et ve patatese ihtiyaç duyuyordu.

“Mitch’le arkadaşız. Hepsı bu.” Kavga eden, öpüşen ve garip yerlerde tutkuyla sevişen arkadaşlar.

“Arkadaş falan değilsiniz,” dedi Dana. “Ne olduğunuzu bilmiyorum ama bundan fazlası var.”

“Sen hâlâ Mitch’e âşıkısın,” dedi Lexi salatasındaki ızgara tavuğu keserken. “Onu sevmekten vazgeçtiğini hiç sanmıyorum, Ray’le evliyken bile. Elbette bu benim fikrim.”

Skye ona baktı. “Ona âşık değilim.”

“Ah, lütfen,” dedi Dana, sonra Lexi’nin salatasına bakarak kaşlarını çattı. “Sağlıklı beslenmen sinirlerimi bozmaya başladı.”

“Hamileyim.”

“Bunun farkındayım ama işi bu kadar ileri götürmek zorunda mısın? İçki içmeyi bırakmanı anlıyorum ama önceki gün buzdolabında organik yoğurt ve tofu gördüm. Tofu. Daha ne kadar dost kalabileceğimizi merak etmeye başladım.”

Skye duyduklarına inanamıyordu. Ona öylesi laflar ettikten hemen sonra tofu konusunda tartışmaya mı başlamışlardı?

“Mitch’e âşık değilim,” diye bildirdi yüksek sesle.

Lexi ona baktı. “Tamam. Sen öyle diyorsan...”

“Değilim. Yıllar önce âşıktım. Ama artık ikimiz de farklı insanlarız. Ortak bir mazimiz var. Hep karmaşık olacak ama ona âşık değilim.”

Olamazdı. İnsanlar değişirdi. Onlar da değişmişlerdi. “Onunla bugün tanışmış olsam hoşlanacağımdan bile emin değilim.”

“Ah, hoşlanırdın,” dedi Dana. “O hoşlanılacak biri.”

“Bir pislik olabilir,” diye belirtti Lexi. “Ama çok uğraşıyor. Niyeti iyi.”

“Başka şeyleri de iyiymiş.” Dana sırttı. “Ben öyle duydum.”

“Bunu kimden duydun?” diye sordu Skye. “Mitch bir başkasıyla mı yatıyor?”

“Ooo!” Lexi durumdan çok zevk almıştı. “Demek Mitch’le seks yapıyorsun.”

Skye kızardığını hissetti. “Senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun. Beni seviyorsun ve seninle dalga geçmeyi şu anda bırakıyoruz.”

“Başka kimseyle yatmıyor,” dedi Dana. “Tümüyle senin.”

“Beni çıldırtıyorsunuz. İkiniz de.”

Lexi ve Dana birbirlerine sırttılar. “Biliyoruz,” dedi Lexi. “Tanrı vergisi.”

SKYE EVE, ERIN otobüsle gelmeden birkaç dakika önce vardı. Erin eve hızla daldı ve gününü anlatmaya başladı.

“Kitap hakkında yazdığım rapordan A aldım,” dedi sırt çantasını bırakırken. “Öğretmenim yazın atlar hakkında olmayan kitaplar da okumam gerektiğini söyledi.” Erin burun kıvrırdı. “Nedenini hiç anlamadım.”

“Ufkunu genişletmeni istiyor.”

Skye bir elmayı keserek tabağa yerleştirdi yanına peynir ve kraker ekledi. Masaya karşılıklı oturdular.

“Bugün başka neler oldu?” diye sordu kızına.

“Yaz tatilinden önceki son hafta okula birini götürmemiz gerekiyor. Göster-anlat tarzı ama işle alakalı olması lazım.”

Mandy'nin babası bir McDonalds şubesi işletiyor, o bu konuda konuşacak.”

“Sen kimi götürmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Skye, Jed olmadığını umarak.

“Mitch,” dedi Erin ona bakmaya devam ederek. “SEAL olmanın nasıl bir şey olduğunu, bacağı ve buna benzer şeyleri anlatabilir.”

Mitch o sınıfta parlar, diye düşündü Skye. “Bence bu iyi bir fikir.”

“Ona kızgın değil misin?”

Skye içini çekti. “Hayır. Artık değilim.”

Erin başıyla onayladıktan sonra elma dilimini ısırıldı. “Seni ağlattı.”

“Bazen birbirini uzun süredir tanıyan insanlar kavga ederler. Ama bunun üstesinden gelip yeniden dost olmayı başarırız.”

“Yani Mitch’e sorabilir miyim?”

“Evet.”

Erin gününü biraz daha anlattı, öğle yemeğini arkadaşlarıyla yediğinden ve belki, ama sadece belki atlar hakkında olmayan bir kitap okuyabileceğinden bahsetti.

Skye hem dinledi, hem konuştu ama Lexi ve Dana’yla yaptığı sohbeti ve hâlâ Mitch’e âşık olduğuna dair varsayımlarını bir türlü unutamıyordu.

Bu doğru değil, dedi kendine. Duygularını tanımlamakta başarılı olmayabilirdi ama bu aşk değildi. Aralarındaki ilişki karmaşıktı ve kökleri geçmişe dayanıyordu. Zamanla hepsini çözecekti. Çok da önemli değildi.

Ama kızını dinlerken, zamanında Jed'in karşısına dikilip Ray'le evlenmeseydim ne olurdu, diye düşünüp duruyordu. Onunla yatmamış ve hamile kalmamış olsa... Mitch'le şimdi ne durumda olurlardı?

MITCH KAPALI KAPININ dışında durdu. Burada olmak istemiyordu, tanımadığı insanlardan oluşan bir grubun ortasında konuşmak istemiyordu. Joss sabırla yanında bekledi.

"Sorunu cevaplayayım," dedi Joss. "Evet, mecbursun."

"Teknik açıdan değilim," diye mırıldandı Mitch.

Joss başını iki yana salladı. "Kendi içinde tutarlısın. Sana bu konuda hak veriyorum. Sana verdiğim enerji egzersizleri ne durumda?"

Mitch'in yapmak istemediği bir şey daha... Alay etmişti, karşı koymuştu ve sonunda pes ederek onları yapmaya başlamıştı. Her sabah enerji akışını başlatmak için çizgi filmlerdeki kötü karakterler gibi ellerini ovuşturup duruyordu. Sonra ellerini eskiden bacağının bulunduğu yer de dâhil olmak üzere tüm bedeninde gezdiriyor ve nefesini de hareketlerine göre ayarlıyordu. Basınç bölgelerine gereken baskıyı uyguluyor, zihnini boşaltıyordu ve bu lanet olası şey işe yarıyordu. Hayalet ağrısı neredeyse yok olmuştu. Bunu yapmayı birkaç gün bıraktığında da geri dönüyordu.

"Organik sığır ve özgür tavuklar yetmiyormuş gibi benden şarkılar söyleyip ağaçlara sarılmamı istiyorsun."

"Kimse senden şarkı söylemeni istemiyor. Şimdi içeri giriyor musun yoksa vaktimi boşa harcamaya devam mı edeceksin?"

Mitch, Joss'un vaktini boşa harcamayı çok istiyordu ama bunun doğru seçim olmadığını biliyordu. Doğruldu, çenesini kaldırdı ve kapıyı itti.

İçeride daire şeklinde dizilmiş iskemlelerde oturan bir grup insan vardı. Yaşları on sekizle altmış küsür arasında değişiyordu. İlk bakışta ortak bir noktaları yokmuş gibi görünüyordu. Sonra Mitch bir tarafta bir kanca, diğer tarafta bir tekerlekli iskemle gibi şeyler olduğunu fark etti. Bunlar amputasyon geçirmiş bir gruptu.

Joss bir süredir bu grupta ilgileniyordu. Mitch'e değişik zaman ve yer seçenekleri sunmuştu ama katılmama özgürlüğünü sunmamıştı. Mitch çoğunluğu eski askerlerden oluşan bu erkek gurubunu seçmişti. En azından konuşacak bir şeyleri olurdu.

"Bu Mitch," dedi Joss, grubun ortasına doğru ilerleyip birkaç kişiyi selamladıktan sonra. "Aramıza yeni katılıyor."

Tekerlekli iskemlede oturan yaşlıca bir adam güldü. "Dur tahmin edeyim, burada olmak istemiyor." Adam iki kesik bacağına birden vurdu. "Ben de burada olmak istemiyorum ama her hafta geliyorum."

"Burt, grubun lideridir," dedi Joss, Mitch'e. "Sana o bakacak."

Mitch kaçmak istedi ama burada olması gerektiğini bildiği için bir iskemleye oturdu. Joss odadan çıktı.

"Başhyorum," dedi Burt kapı kapanınca. "Ben Burt. Yirmi yaşındayken çok aptaldım, trenle tokuşup bacaklarımı kaybettim. Hâlâ yürüyebileceğimi hayal ediyorum. Daha bir önceki gece kumsalda Raquel Welch'le birlikte yürüyordum. Şimdi siz gençlerin çoğu onun kim olduğunu bile bilmezsiniz ama bana güvenin, fena hatundu. Onun için yürümeye değer."

Burt sırtıttı. "Şimdi gayet iyi durumdayım. Eğer siz manka-falıları öfkenizden kurtarmayı başarırısam daha da iyi olacağım. Burada olma sebebimiz de bu. Sizi zorla da olsa dünyaya geri döndüreceğim." Gülümsemesi genişledi. "Bazılarınızı sürüklemem

gerekecek çünkü yürüyemiyorsunuz ama bu başka bir hikâye. Kim konuşmak ister?”

Otuz yaşlarında bir adam elini kaldırdı. Protezi ışıktaki parlardı.

“Keşke ben de rüyamda kadınları görebilseydim,” dedi. “Irak hakkında rüyalar görüp duruyorum. Ne zaman gözümü kapasam oradayım.” Adamın bakışları grubun üzerindeydi ama gördüğü şey başkaydı. “Bunu yok edemiyorum. Beni içine çekiyor. Her şeyiyle aklımda. Acıyla uyanıyorum.” Mitch’e baktı. “Kolum yandı. Sürekli o anı hatırlıyorum. Her saniyesiyle.”

Mitch yutkundu. “Üzgünüm, dostum,” dedi.

“Öyle mi? Ben de.”

Mitch, Burt’ün yardımcı olmak için bir şeyler söylemesini bekledi ama yaşlı adam sessizliğini korudu. Sonunda on sekizlerinde gibi görünen çocuk konuştu, “Bir köpekle uyumayı denemelisin.”

Hepsi birden ona baktılar. Burt bile irkildi.

“Cliff her şeyi bilmemiz gerekmiyor,” dedi bir adam.

Çocuk kızardı. “Öyle değil. Yani bir köpek al, demek istedim. Ben barınaktan bir tane aldım. Bir sokak köpeği. Çok mutlu ve bu haliyle beni bazen deli ediyor ama hep yanımda. Dinlemeye ve oynamaya hazır. Beni içime dönmekten kurtarıyor. Köpeğin yardımı olabilir diyorum. Geceleri de insanın yanına kıvrılıyorlar.” Omuz silkti.

Adamlardan biri tai chi’nin ağırlara iyi geldiğini söyledi. Bir diğeri enerji çalışmasından bahsetti ki Mitch zaten onu yapıyordu. Kimse sarhoş ol ve unut demedi. Kimse kendi kendine geçeceğini söylemedi.

Sonraki bir saat boyunca sorunlar ortaya kondu ve değişik çözümler önerildi. Birkaç tanesi sadece konuşmak istedi ki Mitch

bunu hiç anlayamadı. Belki zamanla anlardı. Seans sona erdiğinde Joss'u dışarıda buldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Joss. "Yine gelecek misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Her zaman seçme şansımız vardır. Hepsi iyi değildir ama vardır."

Mitch grubu düşündü, hepsinin birbirinden ne kadar da farklıydı olduğunu ama her biri gerçek bir parçasını kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Geleceğim," dedi.

"Güzel." Joss, Mitch'in eline bir broşür tutuşturdu.

"Bu da ne?"

"Kriz eğitim semineri. Başlı dertte olanlarla nasıl iletişim kuracağını öğreniyorsun. Altı aylık bir kurs. Sonunda terapist olmuyorsun ama dinlemeyi bilen biri olmayı öğreniyorsun."

Mitch broşürü canlı bir bombaymış gibi elinden attı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben kimseye yardımcı olamam."

Joss ona baktı. "İşte bunda yanılıyorsun. Sen krizlerde yaşanılacak bir adamsın. Kolay bir iş değil ve kurtarılamayan pek çok kişi oluyor ama birini uçurumun kenarından geri çekmeyi başardığında onun yaşamını yeniden kurduğunu görüyorsun ve günün iyi geçiyor. Sen de birkaç günün güzel geçsin istemez misin?"

Mitch bir Joss'a bir de yere düşen broşüre baktı, eğilerek onu aldı. "Bugün konuşmadım," dedi. "Konuşmak istemedim. Dinlemek isteyeceğim kanısına nereden vardın?"

"Bu tür işlerde hislerime güvenirim." Joss sırtıttı. "Cazibemin bir kısmını buna borçluyum. Karıma sor istersen."

"Ben almayayım."

Joss broşüre hafifçe vurdu. “Düşün bunu. Bir sonraki kurs birkaç ay içerisinde başlayacak. Ondan sonra seni grupta susturmayı başaramayacaklar.”

“Bu asla olmayacak.”

“Biliyorum ama düşünmesi bile komik. Arkanı kollayacak birine sahipsin, Mitch. Buna sahip olmayan pek çok adam var. Bu çok yanlış ve biz bu gazileri teker teker de olsa kurtarıp durumu değiştirebiliriz.”

Joss fizik tedavi merkezine doğru ilerledi. Mitch kamyonetine gitti. Bindi ve broşürü yanındaki koltuğun üzerine koydu.

Krizde olan birine yardım edebilir miydi? Bunu yapmayı istiyor muydu? İçinden gelen ilk şey Skye’ı aramak ve bu konuyu onunla konuşmaktı. Elbette ki bunu yapmayacaktı. Skye’ın ilgilenmesi gereken çok şey vardı.

Joss haklıydı, Mitch’in hayatında ona destek olabilecek insanlar vardı. Skye’ın hayatında kim vardı? Onu Garth’ın bir sonraki saldırısına karşı kim koruyacaktı? Bu çok zor bir soru değildi çünkü cevabı biliyordu.

Kendisi koruyacaktı.

O GECE Erin yatağına gittikten sonra Skye Jed’i çalışma odasında görmeye gitti. Babası bu aralar ortalıkta yoktu. Partiler planlamıyordu, son partide yaşananların ardından bu normaldi elbette. Ama Jed akşam yemeklerine ya da kahvaltılara da katılmıyordu. Tüm vaktini ya ofisinde ya da evdeki çalışma odasında geçiriyordu.

Arahlık olan kapıyı vurdu. Jed hafifçe başını kaldırdı.

“Ne var?” diye sordu.

“Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Bu iyi bir zaman değil.”

“T.J.’in Garth için çalıştığını ğrendik.”

Jed oturduğu yerde doğrularak ona içeri girmesini işaret etti.

“Bu saçmalığı nereden duydun?”

“Doğru olduğunu biliyorum. Garth’ın saldırı planının bir parçası. Izzy’yle arama girdi ki hedefi de buydu. Bl ve fethet.”

“Garth’ın bir planı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olduğundan eminim. Hepimizle uğraşıyor. Seninle, benimle, Lexi’yle. Cruz’un başında bile birkaç sorun var. Kimse güvende değil.” Petrol kuyusundaki Izzy dışında. “T.J.’in onun tek casusu olmadığından eminim.” Garth’ın Mitch’e de ulaştığından bahsetme gereği hissetmedi. Jed’in kafasını karıştırmanın bir anlamı yoktu.

“Bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor,” diye devam etti Skye. “Onu durdurmak için plan yapmalıyız.”

Jed onu parmak hareketleriyle başından savmaya çalıştı. “Bu senin savaşın değil.”

“Ama Garth o hale getirdi. Bir şekilde vakfın bilgisayar sistemine girmiş. Tamamen yalanlarla dolu ikinci bir muhasebe defteri oluşturmuş. Ama ben bunu ispatlayana kadar devletin gözetimi altına gireceğiz. Kâr gütmeyen kuruluş olma statümüzü kaybetme riskiyle karşı karşıyayız.”

“Kimse bunu umursamıyor,” dedi Jed ifadesiz bir sesle. “Aptal vakfını savaştığım suçlamalarla aynı kefeye mi koyuyorsun? Vak-tini neden bu işlerle boşa harcadığını bir türlü anlayamıyorum.”

“A çocukları doyurmaya mı zaman kaybı diyorsun? Ah, dur, bir tahmin yürüteyim. O ocuklar kurtarılmayı hak etmiyor. Doğru mu?”

“Kaynaklarını anlamlı bir şeylere akıtmalısın.”

“Bu benim için anlamlı.”

“O zaman sen bir aptalsın. Ama tamam. Vakfın sana kalsın. Ben sana evlenecek bir başkasını bulurum. Bir kocaya ve yeni çocuklara ihtiyacın var. Bunlar seni meşgul edecektir.”

Kızına ne gözle baktığı Skye’ı aslında hiç şaşırtmamalıydı ama yine de şaşırtıyordu.

“Benim sahibim değilsin,” dedi usulca. “Bir sonraki kocamı seçemeyeceksin.”

“Elbette seçeceğim. Kiminle konuştuğunu sakın unutma, küçük kız. Burası benim evim. İhtişam Kapısı’m istiyorsun ve bunu kazanmak için benim kurallarımla oynamak zorundasın. Lexi oynadı ve işi kaybetti. Aynı şey senin başına da gelebilir.”

Bu adamı hiç tanıyamadım, diye düşündü hüznle. Bu adam onun babasıydı ama Skye onu hiç anlamıyordu. Onun bilerek zalimlik yaptığını düşünmüyordu ama o tam bir zorbaydı.

“Çocuklarına karşı korku kartını kullanmayan babalar olduğundan haberin var mı? Neden bizi satın almak zorunda olduğunu düşünüyorsun hep?”

Jed ayağa kalktı. “Dikkatli ol, Skye. Beni zorlamak istemezsin.”

“Gerekirse bunu yapacağım,” dedi ve odadan çıktı.

Yukarı çıkarken babasının ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Garth kadar acımasızdı. Bu ölümüne bir savaş olabiliirdi ve kimin kazanacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

MITCH ERİN'in okuluna gidip çocuklarla konuşmayı kabul ettiğinde büyük bir hata yaptığının farkındaydı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve çocukları proteziyle korkutmak istemiyordu. Ama Erin çok ısrar etmişti ve ona hayır diyememişti. Böylece kendini Titanville İlkokulu koridorlarında doğru sınıfı ararken buluvermişti.

Koridorda kısık sesle konuşan bir grup yetişkin gördü. Doğru yere geldiğini umarak onlara yanaştı. Göğsündeki etikette '*Selam, Ben Monica*' yazan güzel, sarışın bir kadın ona doğru yürüdü.

"Merhaba. Öğretmenin yardımcılarında biriyim."

"Monica olmalısınız."

Kadın kaşlarını çatı. "Tanışıyor muyuz?"

Mitch etiketi gösterdi.

"Ah, doğru ya. Bunu taktığımı unutmuşum. Evet, ben Monica. Oğlum bu sınıfta okuyor. Siz kiminle geldiniz?"

"Erin Titan."

Monica'nın mavi gözleri parladı. "Erin'in kahramanı. Sonunda sizinle tanıştık."

Dengesinin bozulmayacağından emin olsa huzursuzlukla sağa sola kaykılacaktı. “Ben bir kahraman değilim.”

“Eski bir SEAL’sınız, değil mi?”

“Evet.”

“Savaşta yaralandınız.”

“Hı-hı.”

“Sayısız hayat kurtardınız ve bundan bahsetmek istemiyorsunuz.”

Omuz silkti. “Olabilir.”

“Kahraman tanımı için gereken her özelliğe sahipsiniz. Üzgünüm ama bu unvan üzerinize yapıştı. Haydi gelin, nerede bekleyeceğinizi göstereyim.” Onu diğer yetişkinlerin yanına götürerek gereken takdimleri yaptı. Sonra elini Mitch’in kolunun üzerine koydu. “Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin.”

Tebessümü samimiydi, gözleri davetkârdı. Bir süredir flört oyununu oynamıyor olabilirdi ama kendisiyle ilgilendiğini de fark ederdi.

Monica’nın gidişini izledi, bakışları poposundan bacaklarına kaydı.

Çekici, diye düşündü Mitch, kadının parmağında alyans olmadığını sonradan hatırlayarak. Muhtemelen onun pek gizlice yapmadığı davetle ilgilenebilirdi. Yemeğe çıkabilirlerdi. Birbirlerini tanırlar ve sevişirlerdi.

Bunlar kulağa oldukça hoş gelmeliydi... Gelmiyordu. İsteddiği gözler mavi değil, yeşildi. Sarı saç değil, kıvılcık saç istiyordu. Hayatında istediği babasız tek çocuk Erin’di.

İçinden bir küfür savurdu. Dokuz yıl olmuştu. Neden Skye'ı kafasından atamıyordu? Neden hep onunla birlikte olmak zorunluluğunu hissediyordu?

Sınıfın kapısı açıldı, Erin dışarı çıktı ve Mitch'i görünce bir çıkış attı.

"Buradasın! Geldin!"

"Elbette geldim."

Onu içeri çekti, bir kadın, atları nasıl kurtardığını anlatırken arkada durup beklediler. Birkaç dakika sonra kadın konuşmasını bitirdi ve çocuklar onu alkışladı. Sonra Erin onu sınıfın önüne çıkardı.

"Bu Mitch Cassidy," dedi gururla. "Yanımızdaki çiftliğin sahibi ve gerçek bir kahraman. O bir SEAL'dı, savaşa katıldı, ülkemizi korudu ve pek çok insanın yaşamını kurtardı." Yerine doğru ilerlemeye başladı ve durdu.

"Ah. Bacağının bir kısmını kaybetti ve şimdi onun yerinde metal var ve gerçekten çok havalı görünüyor."

Birkaç çocuk merakla öne doğru eğildi.

"Görebilir miyiz?" dedi bir oğlan.

Uzun boylu, orta yaşlı öğretmenleri tereddüt etti. "Misafirimizin göstermek istemediğinden..."

"Önemli değil," dedi Mitch hem kendini hem de öğretmeni şaşırtarak. Kotunun paçasını sıvadı.

Birkaç oğlan "vaay" derken bir kız gözlerini kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu bir oğlan.

"Bir bombanın yoluna çıktım. Bunu yapmak istemezsiniz. Bomba her zaman kazanır."

"Acıyor mu?"

“Önceleri acıyordu. Artık acımıyor.”

“Dušta nasıl ayakta duruyorsun?”

“Hızlı ya da yavaş koşabiliyor musun?”

Öğretmen iki elini birden kaldırdı. “Tamam. Sorular sırayla.” Mitch’e gülümsedi. “Tabii hazırladığınız konuşmayı yapmak istiyorsanız, o başka.”

“Gerek yok,” dedi Mitch. SEAL olmakla alakalı yazdığı notlar şimdi ona aptalca geliyordu. Soruları cevaplamak çok daha kolaydı.

“Bacăğım çıkabiliyor,” dedi. “Onunla uyumuyorum. Eskisi kadar hızlı koşamıyorum ama gün geçtikçe daha iyi oluyorum. Ata binebiliyorum, yürüyorum ve sizin yapabildiklerinizin çoğunu yapabiliyorum.”

“Kahraman olmak nasıl bir şey?” diye sordu bir kız.

Skye süzülerek sınıfa girip arkaya geçti. Mitch sınıfın önünde dururken hoş görünüyordu. Hatta fazla hoştu. Ona bakmak düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Yüzünden geçen duyguları izledi, sorunun “kahraman” kısmını kendi içinde tartıştığının farkındaydı. Erin’in ona kahraman demesini kabullenmişti ama kendini öyle görmüyordu.

“Bir iş yapıyordum,” dedi Mitch. “Sorumluluklarımı yerine getirmeye uğraşıyordum. İnsanlar böyle doğru şeyleri yaparlar. Bu bazen tehlikeye atılmak anlamına da gelebilir.” Öğretmen masasının kenarına ilişti. “Tehlike tuhaf bir şeydir. Hiç ummadığınız bir anda karşınıza çıkar ve düşünmeye vakit bulamazsınız. İçgüdülerinizle hareket edersiniz.”

Birkaç çocuk kafaları karışmış gibi kaşlarını çattılar.

Mitch bunu kaçırmadı. “Sadece eyleme geçersiniz. Plan yapacak vaktiniz olmaz. Yani tehlikeyle karşılaşmadan önce hazırlıklı

olmayı öğrenmiş olmanız gerekir. Aranızda tatbikat yapmış olan var mı?”

Bir sessizlik oldu. Öğrenciler irileşmiş gözleriyle birbirlerine baktılar. Mitch duvardaki yangın alarımını gösterdi.

“Yangın tatbikatı!” diye bağırdı bir oğlan.

“Doğru. Sınıftan nasıl çıkmanız ve bahçede nasıl durmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

“Siz de tatbikat yapıyor muydunuz?” diye sordu bir kız.

“Evet. Her zaman.”

“Böylelikle insanları koruyabiliyordunuz, değil mi?”

“Orada olma sebebim buydu.”

Donanma gemilerinden, uçaklardan ve binlerle metreden paraşütle atlamaktan bahsetti. Tüm çocukları yaklaşık yarım saat boyunca büyüledi.

“Araya girmekten nefret ediyorum,” dedi öğretmen, “ama sırada bekleyen başka özel konuşmacılarımız da var. Geldiğiniz için size çok teşekkür ederim.”

Mitch çocuklara el salladı. Erin’in sırasının yanında durdu onunla konuştu ve kapıya gitti. Skye, Mitch’in kendisini gördüğü anı biliyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Skye’a, peşinden koridora çıkarken.

“Konuşmanı dinlemek istedim.”

“Niye?”

“İlginç olacağını düşündüm.”

Binadan dışarı çıkıp otoparkta durdular.

Skye garip bir şekilde heyecanlı olduğunu hissetti. Mitch bu kadar uzun muydu? Ya da farklı bir şey vardı. Belki de Lexi ve Dana'nın ona âşık olduğuna dair komik iddialarından etkilenmişti.

"Erin bunu yaptığın için gerçekten sana müteşekkirdi," dedi genç adamın göğsüne bakarak. Gözlerine bakamıyordu. "Sınıfına geleceğin için çok heyecanlıydı."

"Ben de bunu yaptığım için mutluyum. O harika bir çocuk."

Skye bakışlarını yükseltme riskini göze aldı. "Ondan sonsuza kadar nefret edeceğini düşünmüştüm."

"Benden olmadığı için mi?"

Skye başıyla onayladı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti Mitch. "Sonra fark ettim ki benden olsaydı farklı olacaktı ve onun değişmesini istemiyorum."

Bu söyleyebileceği en güzel şeydi.

"Sevindim," diye fısıldadı Skye ve boğazını temizledi. "Çocuklarla aran çok iyi. Seni dinlemekten hoşlandılar."

"Elden geçirilmiş hikâyeler. Gerçekler onları aylar boyunca uykusuz bırakırdı."

Skye bundan emindi. "İnsanları kurtarmaktan bahsettin. Seni kim kurtardı?"

"Pete diye biri."

"O da SEAL mıydı?"

"Evet. Benden birkaç yaş küçük. Evli. Yakında ilk bebekleri doğacak." Skye'ın arkasına doğru baktı. "Beni güvenli bir yere çekti ve sonra yardım getirmeye gitti. Öldürülebilirdi. O da vurulmuştu ama bu onu yavaşlattı mı? Hayır. Şimdi yine Afganistan'da."

Sesi öfkeliydi. Kendine mi kızırıyordu?

“Mitch, orada olanlardan dolayı sana birkaç madalya veriyorlar. Bunu öylece oturup ağladığın için vermezler.”

Omuz silkti. “Biraz koruma yaptım. Keskin nişancılardan birkaçını indirdim.”

Bir bacağı kopmuşken ve kan kaybından ölmek üzereyken... Elbette ya. Ofiste sıradan bir gün gibi.

Öğretmen yardımcılarının biri onlara katıldı.

“Selam, Skye,” dedi Monica. “Mitch, bu harikaydı. Gelip çocuklarla konuştuğun için tekrar teşekkür ederim. Çok iyiydin. Daha sonra, ee, bir resepsiyon verilecek. Gelmek istersin belki.” Monica yan gözle Skye’a baktı. “Tabii sen de gelebilirsin, Skye.”

Yarım ağızla yapılmış bir davet, diye düşündü Skye, Mitch ile Monica’nın arasına girmemeye çalışarak. Kadının ilgisini görebiliyordu ve Mitch’in kendisine ait olduğunu söylemek istiyordu ama bunu yapacak bir pozisyonda değildi.

Neden olduğunu bilmediği bir öfke ve bezginlikle dişlerini sıktı, izin istedi ve arabasına doğru yürüdü. Mitch ve Monica hâlâ sohbet ediyorlardı. İkisi de Skye’ın gittiğini fark etmemiş gibiydi.

Aptal adam, diye düşündü köşeyi dönerken. Dilediği her kadınla çıkabilirdi. Onunla ilgilenmiyordu. Hiç de ilgilenmemişti. O ve Monica evlenip bir ev satın alsalar, bir saniye bile umursamazdı. İkisi de aptaldı ve birbirlerini hak ediyorlardı.

MITCH O AKŞAM yemekten sonra atla dolaşmaya çıktı. Yaza girmek üzerelerdi ve güneş çok daha geç batıyordu. Sürünün bulunduğu yere doğru ilerledi, sonra Fişek’i tavukların yanına doğru sürmeye başladı.

Açık alanda beslenen tavukların etrafı Oklahoma yollarında kaybolmamaları ve yırtıcı hayvanlardan korunabilmeleri için çitle

çevrilmişti. Kümesleri bulundukları yere götürülüyor ve tavuklar geceyi orada geçiriyorlardı. Arturo'yla konuşmuş ve Erin'in haklı olduğunu öğrenmişti. Lanet olası tavuklar Hindistan cevizinden üretilen yemle besleniyorlardı. Kendilerini tatilde hissetmeleri için bir tek *reggae* müzik eksikti.

Onları arazide dolaşırken görmeye alışmıştı artık, arkalarında oldukça etkili bir gübre bıraktıklarını kabul etmek zorundaydı. Organik üretime geçmek sertifikalı yem için yerel çiftçilerle çalışmak anlamına geliyordu. Bu da herkesin kazanç sağlaması demekti.

Ufka kadar uzanan araziye baktı. Artık geri dönmüştü ve buradan onca yıl nasıl uzak kalabildiğini merak etmeye başlamıştı. Dünyanın her yerindekinden çok daha geniş olan bu Teksas semalarını neden özlememişti? Sürüleri köpeklerle birlikte gütmeyi, Fidela'nın *enchilada*'larını, Arturo'yla satranç oynamayı neden özlememişti? Buradan o kadar uzun zaman uzak kalmıştı ki evin ne demek olduğunu unutmuştu. Şimdi dönmüştü ve görebildiği...

Karanlık bir şey açık arazide ilerledi, yere yakındı ve doğruca tavukların etrafındaki çitlere ilerliyordu. Mitch Fişek'i o tarafa doğru koşturdu. Çitleri daha birkaç gün önce kontrol etmişti. Şimdiden delik mi açılmıştı?

Mitch, kır kurdu içeri dalmadan önce açıklığı gördü. Hiç düşünmeden tüfeğine uzandı, hedef aldı ve ateşledi. Ses gecenin içinde yankılandı.

Kümeslerindeki tavuklar bağırışmaya başladılar. Korkan ama zarar görmeyen kurt aksi yöne doğru kaçmaya başladı.

"Bir dahaki sefere uyarı ateşi yapmayacağım," diye bağırdı Mitch arkasından. Kır kurdu yavaşılamadı.

Fişek'ten indi ve çitteki deliğe doğru ilerledi. Çitler, tavuklar bulundukları yerdeki kurtçukları yiyip otları destekçe, birkaç

günde bir başka bir yere taşınıyordu. Bağlantı noktaları ayırıp bir araya getirmekten hasar görüyor, böylelikle kır kurtları ve diğer yırtıcılar içeri girme fırsatı buluyorlardı.

Bu açıklık küçük bir kır kurdu için gayet uydundu. Mitch birkaç bağlantı parçasını bulup yerlerine taktı. Kalıcı bir onarım değildi ama bu gecelik idare ederdi. Yarın adamlardan birini çiti tamir etmesi için gönderebilirdi.

Sonra Fişek'in yanına döndü ve durdu. Binektaşı olmadan eyere tırmanması mümkün değildi. Evin ışıkları uzaklarda parlayıp duruyordu. Zorlu bir yürüyüş olacaktı.

Fişek'in dizginlerini eline aldı ve onu birkaç adım yürüttü. At durup ona baktı. Mitch atları bu kadar iyi tanıyor olmasa onun kendisine aptalsın sen dediğine yemin bile edebilirdi.

"Bana öyle aptalmışım gibi bakma," dedi. "Buradaki zeki memeli benim."

Fişek başını iki yana salladı. Mitch gözlerini devirdiğini de söyleyebilirdi. Fişek sonra yavaşça deve gibi yere çöktü.

Mitch ona baktı. "Yok artık," diye mırıldandı. "Neden kimse bana bunu yapabildiğini söylemedi?"

Eyere oturdu, sıkıca tutundu ve Fişek ayağa kalktı. Ayağa kalktıktan sonra Mitch onun sırtını sıvazladı.

"Sana borçluyum, dostum. Bu akşam sana yulaf var."

Fişek başını çevirip ona baktıktan sonra çiftliğe doğru yol almaya başladı.

Evin silüeti karşısında duruyordu, ışıklarıyla onu karşılayan güzel bir yerdi. Mutfakta iş yapan Fidela'yı görebiliyordu. Arturo ya ofisindeydi ya da televizyon seyrediyordu. Basit bir yaşamdı ama kendisine aitti. Mitch yıllardan sonra ilk kez evinde olduğunu hissediyordu.

SKYE MASASININ üzerindeki mektuba parmağıyla dokundu. “Keşke tekrar düşünseydin,” dedi Marianne’e. “Birlikte çok başarılı işler yaptık. Buradaki işimizin önemli bir parçasıym.”

Marianne vakfa bağış yapmak isteyenlerin koordinasyonu ve çocuklara gıda yardımı için para toplamak isteyenlere destek vermekle sorumluydu.

Otuzuna henüz girmişti, yeni evliydi ve farklılık yaratma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

“Burada sahip olduğum ayrıcalıklara müteşekkirim,” dedi Marianne, Skye’m gözlerine bakmayarak. “Seninle çalışmak çok keyifliydi ve buradaki herkesi çok sevdim. Ama bir değişiklik yapma zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Son sözleri daha çok bir mırıltı olarak çıkmıştı. Skye onu dikkatle dinliyor olmasaydı bu son sözleri duyamayacaktı. Ama mesajı almıştı ve ne anlama geldiğini biliyordu.

“Marianne, sana yemin ederim ki yöneticilere ikramiye ödemedi ve ben vakaftan bugüne kadar bir kuruş bile almadım. Maaş bile almıyorum. Bu söylentiler birinin eşek şakasının sonucu. Trisha ve Bilgi İşlemciler sorunu çözmeye çalışıyorlar. Hatayı bulup hemen düzelterek. Bana birkaç hafta daha veremez misin? Bu kadarlık güvenini kazanamadım mı?”

Yalvarmaktan nefret ediyordu ama son bir hafta içerisinde zaten üç iyi çalışanını kaybetmişti.

“Başka bir teklif aldım,” dedi Marianne. “Pazartesi günü başlayacağım. Küçük bir yer ve bu kadar çok para kazanmayacağım ama heyecan verici ve...”

“Ve itibarın konusunda kaygılanmana gerek kalmayacak,” dedi Skye sesinin acı dolu çıkmamasına çalışarak. “Anlıyorum.”

Marianne'ın durumunda olsa muhtemelen kendisi de aynı şeyi yapardı. Neden yapmasındı? Skye masumiyetini kanıtlayana kadar kimsenin ona inanma mecburiyeti yoktu.

“Sana iyi şanslar dilerim,” dedi Skye kıza. “Eğer yeni işinde mutlu olmazsan burada yerin her zaman hazır.”

Marianne bundan kuşkuluymuş gibi duruyordu, sanki buraya geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. Skye gerçek ortaya çıktığında itibarım düzeltebilmeyi umut ediyordu ama bundan emin değildi. Garth buraya çok ciddi hasarlar vermişti.

Marianne gitti. Skye koltuğunu pencereden dışarıyı görebileceği şekilde çevirdi ve keşke işleri düzeltmenin bir yolunu bulabilseydim, diye düşündü. İşler ne zaman böylesine kötüye gitmeye başlamıştı? Garth ne zaman planlarını yürürlüğe koymuştu? Durdurulabilir miydi?

Kapısı son hızla açıldı, uzun boylu, bilgisayar kurdu gibi bir adam yuvarlanırcasına içeri girdi. Gözlükleri burnunun ucuna düşmüştü, saçları on beş farklı yöne dağılmıştı ve üstündeki giysilerle uyumuş gibi bir hali vardı.

“Buldum,” dedi büyük bir gururla. “Buldum. Gece boyunca uyumadım ve yapabileceğimden hiç emin değildim ama başardım.” Beklentiyle durdu.

Skye ayağa kalktı. “Sen kimsin?”

“Leonard.” Gözlüğünü yukarı itti. “Bilgi İşlem’de çalışıyorum. Güvenlik duvarındaki deliği buldum. Çok akılcaymış.” Skye’ın hiç aşına olmadığı bir dil kullanarak bir şeyler daha söyledi.

Skye elleriyle mola işareti yaptı. “Tamam, Leonard. Sakin ol, olanları bir de bilgisayarını açıp kapamaktan fazlasını bilmeyenlerin anlayacağı şekilde anlat.”

“Ah. Doğru. Özür dilerim.” Gülümsedi. “Biraz heyecanlandım. Güvenlik sistemini aşan adam sürekli olarak kullandığımız programın üzerine bindirme sistemi kurmuş. Oldukça karmaşık. Bunun için çok çaba harcamış. Truva atı içeri girip çalışmaya başlıyor ve daha kolay bir giriş yolu açarken bir yandan da izlerini temizliyor. Sonuçta bunu yapan kişi çevrimiçi yaptığımız tüm hareketleri görüyor. Böyle olunca da ikinci bir muhasebe defteri oluşturmak çok kolay oluyor.” Skye’a sırttı.

Skye’ın bu bilgiyi sindirmesi birkaç saniyesini aldı. “Bunu durdurabilir misin?”

“Elbette ama daha iyisini de yapabilirim. O sistemdeki bilgileri ele geçirecek bir karşı program da gönderebilirim. Böylelikle bu işi kimin yaptığını öğreniriz.”

“Bu yasal bir kanıt olur mu?”

Leonard huzursuzlukla kıpırdandı. “Hımm, hayır. Birinin bilgisayarına ona haber vermeden girmek yasal değil. Ama bizim için bir başlangıç olur.”

“Bu işi yapana kimin para ödediği hakkında az çok bir fikrim var,” dedi Skye. “Yalnızca bu çekleri kimin kestiğini ve asıl işi kimin yaptığını bilmiyorum. Bunu öğrenmek ne kadar yasa dışı olur?”

“Bilmiyorum.”

Skye da bilmiyordu. Hapse girmek istemezdi, Leonard’ın da hapse girmesini istemezdi ama Garth’ın hep ondan bir adım önde olmasından da sıkılmıştı.

“Bu işi kimin yaptığını bulursak onu durdurabiliriz, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Leonard.

“Bana bir dakika ver.” Ahizeyi kaldırdı ve hafızasından bir numara çevirdi.

“Beni neden işten arıyorsun?” dedi Dana, merhaba demek yerine. “Acil durum mu? Bana 911 muamelesi mi yapıyorsun?”

“Birinin bilgisayarına girmek gerçekten yasa dışı bir şey mi yoksa sadece kötü bir şey mi? Yani azar işitmekten mi bahsediyoruz yoksa Bubba¹¹’nın seks kölesi mi oluruz?”

“Sen kadınlar koğuşuna konacağın için Bubba’nın seks kölesi olmazsın ve bunu bana sorduğuna inanamıyorum,” dedi Dana. “Bana yasa dışı şeyler sorma. Arkadaşımı tutuklamak istemem.”

“Ofisimde bir bilgisayar dâhisi var. Garth’ın bilgisayar sistemime nasıl girdiğini buldu ve bu işi kimin, nereden yaptığını bulmak üzere karşı tarafa program gönderebilir.”

Telefonda uzun bir sessizlik oldu. “Skye, bunu bana sorma. Ciddiyim. Seni seviyorum ama bu yüzden yasaya karşı gelmem. Sana yardım da etmem. Dur. Garth’ı başka bir şekilde ele geçiririz.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum. Pekâlâ. Sonra konuşuruz.”

Dana telefonu kapadı, Skye da aynı hareketi yaptı.

“Leonard, senden bunu yapmanı isteyemem. Bu yasa dışı ve başımızın ne kadar derde girebileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Bunun bir parçası olmayı istemezsin.”

Leonard hayal kırıklığına uğramıştı. “Evet, efendim,” dedi. “Fikrinizi değiştirirseniz haber verin.”

“Veririm.”

Odadan çıktı.

Skye koltuğuna çöktü ve keşke iyi adamlar olmasaydık, diye düşündü. Garth kadar pervasız olsalardı hayat çok daha kolay geçerdi.

11 İri yarı ve kaba adamlar için kullanılan bir takma ad. (ed.n.)

Telefonu çaldı. “Dana, bana fikrini değiştirdiğini söyle,” diyerek açtı telefonu.

“Skye Titan?” dedi bir erkek sesi.

Onu zor duyuyordu. Arkadan korkunç sesler geliyordu. “Evet.”

“Ben Daryl Green. Petrol kuyusunda Izzy’yle birlikte çalışıyorum. Bir patlama oldu. Izzy yaralandı. Şu anda Dallas’a giden bir helikopterde.”

Skye’m nefesi kesildi. “Yaralandı mı? Ne oldu?”

“Ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Bir kıvılcım parladı ve sonra ortalık cehenneme döndü. Izzy yaşıyor. Bu kadarını biliyorum.” Adam, Skye’a hastanenin adını verdikten sonra telefonu kapadı.

Skye’m midesi bulanıyordu, korkmuştu ve çıldırmak üzereydi. Izzy yaralanmış mıydı? Bir patlama mı olmuştu? Kötü olmalıydı. Ya durumu ciddiye? Ya öldüyse?

Çantasından anahtarlarını çıkarırken parmakları titriyordu. Hastaneye gitmeliydi, Izzy geldiğinde orada olmalıydı. Lexi’ye ve babasına haber vermeliydi. Fidel’a dan Erin’i otobüsten almasını rica etmeliydi.

Izzy, diye düşündü Skye kapıya koşarken. Garth’tan korunduğuna inandığı Izzy. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına inandığı Izzy.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SKYE hastaneye vardığında Lexi oradaydı. Koridorda sarıldılar.

“Ne biliyorsun?” diye sordu Skye.

“Hiçbir şey. Ameliyatta. Benimle konuşacak birilerini bulamadım.” Lexi çok solgun ve endişeliydi. “Bunun olduğuna inanmıyorum. Onun yaralandığına inanmıyorum.”

Skye onu kollarında tutmaya devam etti. Ağlamak istiyordu ama yaşlar bir türlü akıyordu. Sadece suçluluk hissediyordu. Bu bir şekilde onun suçuydu. Izzy’yle o saçma sapan kavgayı etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Tanidik hastane kokuları ona Ray’ın son günlerini ve burada çaresizlik içinde beklediği günleri hatırlattı.

“Ölemez,” diye soludu Skye. Izzy olmaz. Bu şekilde olmaz.

Telaşlı ayak sesleri başını kaldırmasına sebep oldu. Dana yanlarına geldi.

“Nasıl?” diye sordu. “Ne yapıyorlar?”

Lexi ve Skye ona baktılar. “Bilmiyoruz,” dedi Lexi. “Doktorlar bir şey söylemiyor...”

“Tamam. Ben bilgi alırım. Siz oturun. Jed nerede? Ona haber veren oldu mu?”

“Cep telefonuna ve asistanına mesaj bıraktım,” dedi Skye, her yeri uyuşmuştu. Düşünemiyordu. Çok fazla şey, çok üst üste gelmişti. Nefes alamıyordu. “Aramaya devam ederim.”

Dana onları iskemlelere götürdü. “Oturun,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Skye ve Lexi iskemlelere yığıldılar, sonra Skye ayağa fırlayarak dolaşmaya başladı. “Bir şey yapmalıyız. Sonuçta Izzy’den bahsediyoruz.”

“Biliyorum.” Lexi’nin gözleri yaşlarla doldu. “Ya...”

“Hayır!” dedi Skye. “İyi olacak. O bizim kardeşimiz ve iyi olacak.” Eğer iyileşmezse Skye, Garth’ı yok edecekti. Ne zaman ve nasıl yapacağını bilmiyordu ama onu paramparça edip kanlar içinde bir yol kenarına bırakacaktı. Kimse kardeşine bulaşamazdı.

Dana birkaç dakika sonra döndü. “Hâlâ ameliyatta. Bir saate kadar bitirecekler. Yaşamsal göstergeleri oldukça iyi ve iç kanaması yok gibi görünüyor. Patlamadan dolayı birkaç yanık var. İşleri bittiğinde daha fazlasını öğreneceğiz.”

Lexi ona baktı. “Onları nasıl konuşturdun?”

Dana kendini gösterdi. “Üniformanın yardımı oluyor.”

Skye, Dana’nın resmî giysileriyle olduğunu bile fark etmemişti.

“Ne gerekiyorsa,” diye mırıldandı Lexi.

“Cruz geliyor mu?” diye sordu Dana.

Lexi onayladı.

“Güzel. Biz bir gidip bakalım gelmiş mi diye,” dedi Dana. “Lexi, sen burada otur ve dinlen. Hemen döneceğiz.”

Koridorda yürürlerken Skye başını çevirip Lexi'ye baktı. "Sence iyi midir? Neticede hamile. Bu şokun ona iyi gelmeyeceği kesin."

"Lexi güçlüdür. Cruz buraya gelince yeterince meraklanacaktır ve bu da ona iyi gelir. Sen ne durumdasın?"

"Dayanamıyorum. Bu benim suçum."

Dana gözlerini devirdi. "Aptal olma. Garth, pisliğin tekine kuyuyu havaya uçurması için para verdi. Bu senin suçun olamaz."

"Kavga ettik."

"Siz kavga etmeseydiniz Garth bunu yapmayacak mıydı?"

Skye şakaklarını ovdu. "Ah, tabii. Mantığını kullan. Bu çok adilmiş gibi. Tamam. Teknik açıdan benim suçum değil ama suçluluk hissediyorum. Bu nasıl?"

"Daha iyi." Dana etrafına bakındı, yalnız olup olmadıklarını kontrol eder gibiydi. "Bilgisayarcı çocuğun adı ve numarası var mı sende? Şu, Garth'm sistemine girebilecek olan çocuğun."

"Elbette. Leonard. Numarası iş yerimde. Neden?"

"Cruz, Lexi'ye bakmak için buraya gelir gelmez o numarayı bana vermeni istiyorum." Dana'nın gözleri öfkeyle parladı. "Kimse dostlarımı incitip paçayı sıyramaz. Garth bu son yaptığıyla çizgiyi aştı ve ben de bir daha sizin canınızı yakmaması için ne gerekiyorsa onu yapacağım."

Skye yorgun olduğunu hissetti. "Dana, hayır. Sen polissin. Yasaya karşı gelemezsin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kaybedecek çok şeyin var."

"Izzy benim kardeşim gibidir. Bugün onu kaybedebilirdim. Bundan kötüsü olamaz. Bana numarayı ver. Birileri sorarsa o çocuğu çok seksi bulduğumu ve onunla çıkmak istediğimi söyle."

Skye arkadaşına sarıldı. Dana onu sıkıca tuttu.

“Bu işi çözeceğiz,” diye mırıldandı Skye. “Yemin ederim, bunu yapacağız.”

“Biliyorum. Izzy iyileşince hep birlikte Garth’ı doğduğuna pişman edeceğiz.”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Sana söz veriyorum, Skye, Garth Duncan’ı ellerimle tutuklayıp hapse atacağım.”

“Sana inanıyorum.”

SKYE HASTANEDEN ÇIKTIĞINDA saat sabahın ikisiydi. Erin’i almak için Cassidy Çiftliği’ne gitti. Daha erken saatte kızıyla kısa bir konuşma yapmıştı; Erin, teyzesi için endişelenmişti ama Fidela, Arturo ve Mitch’le çok eğleniyordu.

Arabasını evin önüne park etti. Sundurmanın ve ön odanın ışıkları yanıyordu. Daha sundurmaya çıkmadan önce kapı açıldı.

Mitch orada durdu, son derece güçlü ve her şeyin altından kalkabilir gibi bir görüntüsü vardı.

Skye hastanede ağlayamamıştı ama onu gördüğü anda yaşların yanaklarından süsülmeye başladığını hissetti. Çimlerden son hızla geçerek onun üzerine atıldı.

Mitch onu yakaladı ve hiç bırakmayacakmışçasına kollarının arasına aldı.

“Onu öldürebilirdi,” dedi Skye hıçkırarak. “Şu an ölmüş olabilirdi.”

Mitch onu alnından öptü. Skye başını kaldırınca Mitch onun saçlarını yüzünden geriye iterek yanaklarını sildi.

“Ama yapamadı,” dedi Mitch. “Izzy iyi, değil mi?”

Skye yutkunduktan sonra başıyla onayladı, onun kollarının arasında kendini çok daha iyi hissediyordu. Mitch’le birlikteyken tek başına ayakta durması gerekmediğini biliyordu. Ona biraz da olsa yaslanabilirdi. “Çok daha kötü olabilirdi. Pek çok yarası ve birkaç yanığı var. Kırık yok. Ama...” Mitch’e baktı. “Kör olabilir.”

Mitch küfür etti. “Bundan eminler mi?”

“Henüz değiller. Biraz daha iyileşmesi gerektiğini söylüyorlar. Birkaç gün sonra daha fazlasını öğrenebileceğiz. Doktorlar bu ihtimalin oldukça yüksek olduğunu söylüyorlar.”

Mitch kolunu omzuna dolayarak onu içeri soktu. Skye kanepeye yığılarak elleriyle yüzünü örttü. “Izzy’den bahsediyoruz. O hayat doludur. Macerayı sever. Kör olamaz. Kör olursa nasıl mağara dalışına gider? Köpek balıklarıyla nasıl yüzer, yaptığı o diğer aptallıkları nasıl yapar?”

“Henüz kör olduğunu bilmiyorsun,” dedi Mitch, yanına oturup kolunu yeniden omzuna atarak.

“Öyle, ama ya olursa? Ya tam olarak iyileşemezse?”

Mitch cevap vermedi. Gerçek şuydu; eğer kör olursa bu konuyla başa çıkması gereken kişi Izzy’ydi. Sorununu çözecek, kendine yeni bir yaşam kuracak ve bunu sürdürecekti. İnsanlar böyle yapıyordu. Elbette kendine acıma kısmında sıkışıp kalanlar oluyordu ama bu bile bir zaman sonra sıkıcı hale geliyordu. Skye’in şu an bunları duymaya ihtiyacı yoktu.

Skye ona yaslandı. “Güçlü olmalıyım. Kafamı toplamalıyım. Izzy’nin bana ihtiyacı var. Ağlanacak ne var ki?”

“Çok şey var ve bu gece güçlü olmak zorunda değilsin. Gerkenleri ben yaparım.”

“Erin Izzy’nin iyi olduğunu bilmek ister.”

“Skye saat *sabahın* üçü. O bir çocuk. Bırak uyusun. Onu *sabah* alırsın. Ya da daha iyisi, burada kalabilirsin.”

Skye burnunu çekti. “O iyi mi?”

“Endişelendi ama onu oyalamayı başardık. Fidela o uykuya dalana kadar kitap okudu.”

“Sence bu bende de işe yarar mı?”

“İstersen deneyebiliriz.”

“Teşekkür ederim ama eve gitmek zorundayım.”

“Hayır, değilsin.” Ayağa kalktı ve Skye’ı da çekerek ayağa kaldırdı. “Haydi gel, diğer misafir odasında yatabilirsin. Böylelikle Erin uyandığında yanında olmuş olursun. Aynı evde olursanız ikiniz de kendinizi çok daha iyi hissedersiniz.”

Skye küçük bir tereddüdün ardından onayladı. Mitch onu üst kata çıkardı. Onu kendi odasına götürmek istiyordu aslında, sevişmek için değil, kollarının arasında tutmak için. Ona sarılmak ve fiziksel olarak güvende tutmak istiyordu. Ama Erin’in düşünülmesi gerekiyordu. Skye’ın kızı onlardan önce uyanırsa annesini Mitch’in yatağında görmek kafasını karıştırabilirdi. Bu nedenle koridorda ilerlemeye devam etti ve bir kapıyı iterek açtı.

Skye içeri girdi ve ona doğru döndü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Her şey için.”

Mitch onu alnından öptü. “Uyumaya çalış. Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun karşısındayım. Banyo orada.” Eliyle sağdaki kapıyı gösterdi.

“Tamam. Sağ ol.”

Mitch kapıyı iyice çekti ve odasına gitti. İçeri girince pencerenin önüne giderek geceyi seyretti. Garth durdurulmalıydı. Bu iş çok ileri gitmişti. Elde kanıt olmadan polis parmağını bile kıpırdatmazdı, demek ki iş kendisine düşüyordu.

CRUZ CONTROL BİNASININ ana ofisleri siyah ve kırmızı renklerle döşenmişti. Tüm sanat eserleri araba teması içeriyordu ve koridor yarış çizgileriyle bölünmüştü.

Mitch, Cruz'un ofisinde oturdu. Ofis ağzına kadar doluydu, türlü otomobil parçaları, otomobil dergileriyle yer savaşı yapıyor gibiydi.

Mitch, "Yerel polis işe karışmaya niyetli değil," dedi Cruz'a. "Patlama uluslararası sulara oldu ve petrol kuyusu da bir İngiliz şirketinin."

"Hâlâ Skye'ın partisinde olanları eşek şakası olarak mı görüyorlar?"

Mitch başıyla onayladı. Sabah halden anlayan ama elinden bir şey gelmeyen bir dedektifle konuşarak bunaltıcı saatler geçirmişti. "Garth'ın aileyi yok etmeye yönelik planlarına dair kesin bir kanıt bulunmadığı sürece olaylar birbirleriyle son derece ilişkisizmiş ve rastgele yaşanmış gibi duruyor. Söylentiler yasaları ilgilendirmiyor."

"Söylentiden çok daha fazlası var," dedi Cruz öfkeyle. "Jed'in atlarına doping yapılması ve Lexi'ye karşı açılan yalan dava ne olacak?"

"O suçlama düşmemiş miydi?"

"Evet ama konu bu değil."

"Onlara göre öyle. Dana elinden geleni yapacak ama bu işte yalnızız."

"Bir planın mı var?" diye sordu Cruz.

"Evet."

"O zaman beni suç ortağın olarak görebilirsin," dedi Cruz kararlı bir sesle.

"Anlaştık."

SKYE YATAĞIN YANINDAKİ iskemleye oturarak kardeşinin elini okşadı. Izzy hastane yatağında yatıyordu, yüzü gözlerindeki bandajları kadar beyazdı. Çıplak kollarında kırmızı lekeler vardı ve elleri de bandajlıydı. Örtülerin altında duran bir bacağı destekle yukarı kaldırılmıştı.

“Bu iş sinirlerimi bozmaya başladı,” dedi Izzy, elini Skye’in elinin altından çekerek. “Beni bir kedi gibi okşayıp duruyorsun.”

“Ama buna rağmen mırlamıyorsun,” dedi Skye. “Uyuyor muydun? Bandajların varken bunu anlamak imkânsız.”

“Artık tarzım böyle. Hayır, uyumuyordum.” Skye’in elini tuttu. “Sadece şu okşama işini yapma, tamam mı?”

“Çok yaygaracısın. Sana çok meşgul biri olduğumu söylemeliyim. Yapılacak onca işim varken yanında durduğum için bana teşekkür etmelisin.”

“Ya, ya. Benim için endişeleniyorsun.”

“Birazcık.” Skye sesinin sakın çıkabilmesi için elinden geleni yaptı. “Nasılsın?”

“Patlamış ve körfeze uçmuş gibi. Nasıl görünüyorum?”

“Hırpalanmış zavallı bir kuş gibi. Hemşire çağırmamı ister misin?”

“Yakışıklıysa olur.” Kıpırdandı ve yüzünü buruşturdu. “Değilse istemem. Diğer koluna bağlı olan serumu gösterdi. “Her şeyi uyuşturacak kadar ilaç alıyorum. Hayat daha güzel olamaz zaten.”

Izzy iki gece önce yapılan ameliyatın ardından düzenli olarak uyutulmuştu. Uyandığında son derece uyumluydu ve içinde bulunduğu şartlarda ne kadar olunabilirse o kadar normaldi. Söylediği her söz ve yaptığı her espri Skye’m için koridora kaçma ve kardeşinin iyi olacağını çığlıklar atarak söyleme ihtiyacı hissetmesine sebep oluyordu.

Az da olsa geri çekilmeyi başardı.

“Doktorun söyledikleri hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu usulca.

“Hayır.”

“Bir karar vermeliyiz.”

“Hayır, gerek yok.”

“Izzy, bu ameliyatı olmalısın.”

“Skye, yemin ederim ki seni hâlâ tekmeleyecek gücüm var, beni rahat bırak.”

“Şimdilik.”

Izzy inledi. “Dişlerimi sıkıyorum. Dişlerimi sıkığımı görebiliyor musun?” Dudaklarını geri çekti. “Bakıyor musun?”

“Çok sıkılmışsın.”

“Güzel. Başka bir şeyden bahsedelim.”

Er geç ameliyatı konuşacaklardı ama doktor daha zamanları olduğunu söylemişti. Skye doktoru dinleyecekti ama Izzy’nin programının bir an önce yapılıp yürürlüğe konmasını istiyordu. Her şey bir an önce çözülmeli ve o yine eski haline dönmeliydi.

“T.J. konusunda haklıydın,” dedi Skye.

Izzy içini çekti. “Haklı olmak en sevdiğim şeylerden biridir.”

“Biliyorum.”

Izzy ona döndü. “Ne açıdan haklıyım? Canını mı yaktı? Eğer canını yaktıysa yemin ederim ki...”

Skye onun elini sıkarken gözyaşlarıyla boğuştu. “O kadar dramatik bir şey yok. Ah Izzy, kavga ettiğimiz için çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Patlama sahnesini işte bu tepkiyi almak için yarattım. Planların işe yaramasını çok seviyorum.”

“Gerçekten işe yaradı. Sana çok kızmıştım ve sebebini bile bilmiyorum aslında.”

“Canını acıtmaya ya da bir erkeği elde edemeyeceğini söylemeye çalışmıyordum. O adamda bir gariplik vardı.”

“Garth için çalışıyormuş.”

“Ne?” Izzy yatakta oturur pozisyona geldi ve yeniden arkaya devrildi. “Olamaz.”

“Oldu. Ödemeleri de yapılmış. Gerçekten benimle nişanlanmaya mı çalışıyordu yoksa ikimizi birbirimize düşürmeye mi uğraşıyordu, tam olarak bilemiyorum.”

“Sırf sorun çıkarmak için tutulduğuna bahse bile girerim.”

“Ve biz de avucuna düşüverdik,” dedi Skye içini çekerek.

“Sen benden daha çok düştün,” dedi Izzy.

“Her zamanki gibi desteğin beni çok mutlu ediyor.”

Izzy gülümsedi, sonra tebessümü söndü. “Garth için çalışmış demek. Pislik herif.”

“Aynen öyle. İyi misin? T.J.’i umursuyor muydun?”

“Hayır. Biraz ilgi çekiciydi.” Skye’in parmaklarını sıktı. “Onunla yattığım için özür dilerim. Seni incitmeye çalışmıyordum.”

“Biraz incittin.”

Izzy tereddüt etti. “Olabilir. Bazen mükemmel hayatınla çok kibirli olabiliyorsun.”

“Hayatım mükemmel değil.”

“Elbette ki öyle. Mükemmel bir çocuk yetiştiren mükemmel bir annesin. Aç çocukları doyuran bir vakfın var. Biz bunlarla nasıl rekabet edebiliriz?”

Skye ne diyeceğini bilemedi. “Bu bir yarış değil ki.”

“Bazen insan öyle hissediyor. Lexi oldukça akıllı ve bir iş kadını. Sen Rahibe Teresa’nın kızıl saçlı ve göğüsleri olan versiyonusun ve ben de havaya uçan aptalım.”

“Böyle söyleme,” dedi Skye yaşlarla savaşına devam ederek. “Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. T.J. konusunda ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bizi etkilediği kesin. Sen son derece seksi bir maceraperestsin. Bütün erkekler bundan hoşlanır.”

“Olabilir.” Boştaki eliyle gözlerindeki bandajlara dokundu. “T.J. hakkındaki gerçeği nasıl öğrendin?”

“Mitch onun Garth’la konuşmasını duymuş. Muhtemelen sana, sen onunla beraber olduğunu söyledikten sonra hâlâ benimle yemeğe çıkmayı plandığı için ona bir ders vermeye karar verdiğimi söylemem lazım.”

Izzy sırttı. “Öyle mi?”

“Hı-hı.” Skye yemeği ve yatak davetini anlattı. “Resmen teklimin üzerine atladı, çok iğrençti. Daha biraz önce seninle birlikte olmuştu. Ben de ona kaybolmasını söyledim.”

Izzy güldü. “Kaldırımın ortasında mı?”

“Restoranın tam önünde, arabasını çektiirdikten sonra.”

“Yürü be, Skye.”

“Teşekkür ederim. İyi geldi. Sonra Lexi’yi aradım ve o zamandan beri T.J. hakkında iğrenç söylentiler yayıyoruz. Yatakta kötü olmaktan tut, fındık kadar penisi olmasına kadar.”

“Yani ben seni kızdırarak gerçekten büyük risk alıyormuşum, desene,” dedi Izzy.

“Öyle ama sen hep çok cesurdun. Bu yüzden bu ameliyatı da hemen olacağını biliyorum.”

Izzy elini çekti. “Bu hiç de yumuşak bir geçiş olmadı.”

“Yapma. Bu ameliyatı olacağını biliyorsun.”

“Bilmiyorum. Düşünmeliyim.”

“Düşünülecek ne var?”

“Tamamıyla kör olmak var.”

“Ameliyatı olmazsan şu anki halinle kalacaksın.”

“Bandajlar çıkmadan bunun ne anlama geldiğini bilemem. Bu benim kararım, Skye. Geri çekil.”

“Ama sen...”

Izzy eliyle kapıyı gösterdi. “Ziyaret saati bitmedi mi? Gitmen gerekmiyor mu?”

“Izzy yapma. Tamam, bu konuyu kapatıyorum.”

“Git. Yoruldum. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Hadi git. Daha sonra tekrar gelersin.”

Skye ne yapması gerektiğini bilemedi. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı, kız kardeşini yanağından öptü. “Özür dilerim. Bir daha bu konuyu açmayacağım.”

“Çok inandım.”

“Sonra yeniden uğrarım.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

Skye odadan çıktı. Son ana kadar ziyareti çok iyi gitmişti. Neden işleri oluruna bırakamıyordu? Neden hep zorluyordu?

Koridorda durdu, ne yapacağını bilmiyordu. Burada birkaç saat bekleyip yeniden içeri mi girmeliydi yoksa gitmeli miydi? Kararını vermeye çalışırken ona doğru gelen adamı gördü.

Kalakaldı, onun dünyasını düzene sokmak için burada olduğunu düşündü. Artık tek başına düşünmek zorunda değildi. Ona fikrini sorabilirdi çünkü o ayrıntısıyla düşünüp cevap verirdi.

Sert, zorlu, akıllı, seksiydi ve Skye'ı güldürüyordu. Onu ve Erin'i koruyordu. Ve Skye onun için yanıp tutuşuyordu.

Ona doğru yürüdü. Karşı karşıya geldiklerinde adam onu kendine çekti.

“İyi misin?” diye sordu Mitch.

“Hayır. Izzy'yle kavga ettik. Onu zorladım. Bunu neden yaptım? Hâlâ hastanede yatıyor. Onu zorlamamalıyım.”

Mitch onu plastik iskemlelerin durduğu bir girintiye çekti. Oturdular. Parmakları birbirine karıştı.

“Neden kavga ettiniz?”

“Ameliyat olması gerekiyor. Doktorlar emin değiller ama bandajları çıktığında görüşü yüzde otuz civarında olacak. O noktada sabit kalması gerekiyor ama daha kötü olma riski de var.”

“Bu onu korkutmuştur,” dedi Mitch.

“Öyle ama ameliyatla düzelebilir. Hasarı onarıp yeniden tümüyle görmesini sağlayabilirler. Eskisinden bile iyi olabilir.”

Mitch siyah gözlerini ona dikti. “Olumsuz yanı nedir?”

“Ameliyat başarılı olmazsa tamamıyla kör kalabilir. Bu olasılık oldukça küçük. Cerrah bugüne kadar böyle bir başarısızlıkla karşılaşmamış ama Izzy ameliyatı kabul etmiş değil. Ben de bunu yapması için onu zorladım, bir an önce hayatına devam edebilmesi için. Bunu yapmayacak.”

“Sadece birkaç gün oldu. Ona zaman tanı. Alışması gereken çok şey var.”

Skye elini çekmek istedi ama beş yaşında bir çocuk gibi davranmak istemiyordu. “Onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü ameliyatı aceleyle getirmenin bir anlamı yok. Zamanı var. Bırak Izzy önce başına gelenlere uyum sağlasın. Büyük bir şok yaşadı.”

Skye’in bakışları onun bacağına kaydı. Kot ve çizmeleri varken oradaki kanıtı göremiyordu ama Mitch’in bu konuya hâkim olduğunu çok iyi biliyordu.

“Mantıklı olduğunda senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?”

“Hayır ama hiç şaşırmadım.”

Sözleri Skye’in gülümsemesini sağladı. Derin bir nefes aldı. “Güzel. Şimdilik işin peşini bırakıyorum. Haklısın. Telaşa gerek yok. Sadece hiç kendi gibi davranmıyor. Genelde bu kadar pasif tepkiler vermez.”

“Daha yeni havaya uçtu, Skye. Ona zaman ver.”

“Yine o mantık olayı. O benim kardeşim. Onun iyi olmasını istiyorum.”

“Olacak.” Mitch saatine baktı. “Burada mı kalacaksın? Erin’in otobüsünü karşılamamı ister misin?”

Kızı birkaç saat sonra eve dönecekti ve bugün okulun son günüydü. Biri onun için orada olmalıydı. Erin, Mitch’in sorumluluğu değildi. Bu bilgi onu durdurmazdı elbette. O doğru şeyi yapardı çünkü Mitch öyle bir adamdı.

Skye dokuz yıl önce olanları düşündü, babasının kendisini Mitch’ten ayrılması için korkuttuğu zamanları. Nasıl da düşünmeden söyleneni yapmıştı ve düşünebildiği zaman da çok geç kalmıştı. Erin’e hamileydi.

Mitch’in diğer elini de yakaladı ve sıkıca tuttu. “Ray’i sevdim,” dedi gözlerinin içine bakarak.

Mitch elini çekmeye çalıştı ama Skye bırakmadı.

“Ray’i sevdim,” diye tekrarladı. “Başlangıçta değil. Zamanla. Tabii onun da sorunları vardı, neden bu kadar genç bir kadınla evlenmek istemişti ki? Ama iyi bir adamdı ve bunu takdir ettim. Onu sevmediğimi söyleyerek bir şeyleri eksiltmeyi istemem.”

Mitch gözlerini kıstı. “Nereye varmak istiyorsun?”

“Evet, onu sevdim ama ona asla *âşık olmadım*. Ne ateşi ne de tutkuyu hissetmedim. Öldüğünde daha çok, ona kalbimi verememiş olmanın yaşattığı suçluluk hissinden dolayı ağladım. O beni her şeyimle istedi ama ben bunu veremedim.”

Yutkundu. “O Erin’in babası ama Erin’in onu ne süreyle hatırlayabileceğini bilmiyorum. Ray’in çocukları Erin’le hiçbir şekilde ilgilenmiyorlar. Bu onları kaybı ama durumun değişeceğini sanmıyorum.”

Mitch daha da gerildi. “Tekrar sorayım, nereye varmak istiyorsun?”

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bir an bile. Öyleymiş gibi, hayatımı yaşıyormuş gibi yaptım ama sen benim her şeyimdin ve hâlâ öylesin.”

Mitch elini hızla çekerek ayağa kalktı. “Bunu bana neden söylüyorsun?”

Skye ayağa kalkarak karşısına geçti. “Çünkü bu doğru. Her zaman benim için tek aşkım olduğunu bilmeni istedim. Bir başkasını sevebilir miyim, bilmiyorum. Senden bir şey beklemiyorum, Mitch. Sadece dokuz yıl önce olanlarla savaşıp gücü bulamadığım için üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunun bizi sürüklediği durum için üzgünüm ama değiştiremeyeceğimi biliyorum. Ray’e eş olmayı öğrenmek ve Erin’e sahip olmak beni daha iyi bir insan yaptı. Artık ikimiz de eskisinden çok farklıyız ama kalbimde hiçbir şey değişmedi. Seni seviyorum.”

Mitch geçmişle hesaplaşmasını yapmış ve Skye'ın hayatındaki iyi adam olmaya karar vermişti ama aşk da nereden çıkmıştı? Skye bu kelimelerin insanı öldürebileceğini bilmiyor muydu? Bunu duymak istemiyordu. Şu an değil. Bu şekilde değil. Henüz değil.

İçinden bir küfür savurdu. Skye son derece samimi görünüyor. Sanki Mitch'in kalbini sonuna kadar tükenen kadın o değilmiş gibiydi. Ondan alacağı ikinci bir darbeyle bir daha atabileceğinden bile emin olmadığı o kalbini...

"Sana inanmıyorum," dedi ifadesiz bir sesle. Çünkü böylesi çok daha kolaydı... Çok daha güvenli.

Skye ona gülümsedi. "Buna şaşırmadım. Neden inanasın? Neden bana güvenesin? Seni sevmem sana bir şey ifade ediyorsa o zaman izin ver, güvenini tekrar kazanmalıyım. Bu işi yapmaktan mutluluk duyacağım. Saygını kazanacağım. Seni seviyorum, Mitch. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Dersimi aldım. Neyin önemli olduğunu biliyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece bunu bir düşün, lütfen. Bunca zaman sonra belki de yine birbirimize çıkan yolu bulmuşuzdur."

Mitch ne diyeceğini bilemedi. Bu sözler hayatta duymayı en çok istediği sözlerdi, aynı zamanda da onu en korkutan sözler. Kendini yine savunmasız bir şekilde Skye'a açabilir miydi? Bu çok fazlaydı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

Kamyonetine döndüğünde direksiyonu sımsıkı tuttu, eklemleri bembeyaz oldu. Ya bunu yapacaktı ya da cama bir yumruk atacaktı.

Skye o kadar dürüst bakmak zorunda mıydı? Neden ona inanmak istiyordu?

Cep telefonu çaldı ama Mitch ilgilenmedi. Kamyoneti çalıştırdı ve çiftliğe doğru yol almaya başladı. Telefonu birkaç dakikada

bir çalmaya devam etti. Skye ısrarcı olabilirdi ama genç adamın zamana ihtiyacı vardı.

Kamyoneti evin önüne çektiğinde Fidela telaşla evden fırlayarak ona doğru koştu.

“Seni arayıp duruyorum,” dedi çılgın bir tavrıyla.

Ellerini birbirine kenetledi. “Ah, Mitch. Çok üzgünüm. Durum kötü. Çok kötü.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“PETE ÖLDÜ MÜ?” diye tekrarladı Mitch aptallaşmış bir şekilde. Bu imkânsızdı. Pete ölmüş olamazdı. Bu haksızlıktı. Mitch’i kurtaran oydu, bebeği doğmak üzereydi.

“Üzgünüm,” dedi Fídela gözleri yaşlarla dolup taşarken. “Kardeşi aradı. Bende numarası var.”

Mitch hiçbir şey hissedemiyordu. Ne acı, ne öfke, ne de pişmanlık. Sadece zihnini bulandıran soğuk bir uyuşukluk...

Numarayı aldı ve kâğda boş boş bakarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Telefonu aldı, numarayı çevirdi.

“Alo?”

“Ben Mitch Cassidy. Zane’le görüşecektim.”

“Benim.” Telefonun diğer ucundaki adamın sesi çok yorgun geliyordu. “Aradığın için teşekkür ederim, haberi duymuşsundur.”

“Pete’i mi? Çok üzgünüm. O mükemmel bir insandı.”

“Biliyorum.” Zane’in sesi bulandı. “Hep senden bahsederdi. Hepimiz seni tanıyor gibiyiz, onu nasıl kurtardığını biliyoruz.”

Pete’i kurtarmak mı? “Beni kurtaran oydu.”

“Evet ama keskin nişancıların dikkatini dağıtan sendin. Seni çok seviyordu, dostum. Yaralandığını biliyorum o yüzden bunu istemek çok fazlaysa lütfen söyle ama seni cenazede aramızda görmek istiyoruz. Karısı Lisa, seninle tanışmak istiyor.”

Hiç tanışmamış olmalarına rağmen Pete’in anlattıklarıyla Mitch onu zaten tanıyordu.

“Ne zaman, nerede?” dedi Mitch, hissizliği yok olmaya başlamıştı. “Söyleyin, orada olacağım.”

Zane’in söylediklerini bir kâğıda yazdı ve uçağını ayarladığında onu tekrar aramak üzere sözleşti. Cenaze üç gün sonraydı. Askerî tören olacaktı. Mitch’ten konuşma yapmasını istiyorlardı. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Skye’ı arayacağım,” dedi Fidela telefonu kapatırken.

“Hayır, onu rahatsız etme.”

“Bilmesi gerekiyor.”

“Hayır.”

Onunla şimdi konuşamazdı, kimseyle konuşamazdı. Kavgaya etmektense dışarı çıktı ve ahıra yöneldi, Fişek’i eyerledi ve dışarı çıkardı.

Hızlanmadan önce evden uzaklaşmayı bekledi. Hızlandığında Fişek’in geri tutulmayacağını anlaması birkaç saniye aldı ve geniş adımlarla, hızla ilerlemeye başladı. Mitch atının boynuna doğru eğildi. Rüzgâr gözlerini yakıyor ve gömleğini çekiştiriyordu. Mitch sonsuza kadar böyle gitmek istedi ama ne kadar hızla giderse gitsin Pete’in ölümünden kaçamayacağını da biliyordu.

Geri döndüğünde Skye’ın arabasının evin arka tarafında park edilmiş olduğunu gördü. Tüm işi Fişek yapmış olsa da Mitch de en az atı kadar nefes nefeseydi. Eyerden aşağı atladı. Tek bir söz etmeden Skye’ın yanından geçti. Skye arkasından ahıra girdi.

“Duydum,” dedi arkasından yaklaşırken. “Üzgünüm, Mitch. Pete’in arkadaşın olduğunu biliyorum.”

“Hı-hı.”

“Fidela aradı,” diye devam etti, Mitch bunu zaten anlamamış gibi.

“Her şeye burnunu sokmamayı öğrense iyi olacak.”

“Seni önemsiyor. Ben de yardım etmek istiyorum.”

Eyeri ve pikeyi kenara koydu, atı soğutmak için yürütmeye başladı. Bacağı ağrıyordu ama önemsizdi. Artık hiçbir şeyin pek de önemi yoktu.

“Cenazeye gidecekmişsin,” dedi. “Yardım etmeme izin ver. Ayarlamaları ben yapayım. İstersen seninle gelirim. İstemezsen de gelmem. Sadece yardım etmeme izin ver. Zaten yapabileceğim pek şey yok. En azından bunu yapayım.”

Skye’a baktı ve onun yerinde Pete’in gülümseyen yüzünü gördü. Pete hayattaki neredeyse her şeyi olduğundan daha komik bulurdu. Erken kalktığı sabahlardan, uykusuz kaldığı gecelerden, uçaktan atlamanın heyecanından keyif alırdı.

“Karısı hamile,” dedi Mitch.

“Biliyorum. Bu onu muhtemelen hem daha iyi hem de daha kötü hissettiriyordur. Kocasının bir parçasına her zaman sahip olacak ama Pete çocuğunu hiçbir zaman tanıyamayacak.”

“Pete çok gurur duyuyordu. Sürekli çok iyi yüzücülerle dolu bir aileden geldiğini söyleyip dururdu.”

Skye suratını ekşitti. “SEAL olmak için zaten iyi yüzücü olmanız gerekmiyor mu?”

“Sperm,” dedi Mitch, “spermlerinden bahsediyordu. İlk nedikleri gece Lisa hamile kalmış. Sonogram fotoğrafının uzaylıya

benzediğini düşünüyorduk ama Pete bebeğin tıpkı ona benzediğini söylüyordu. Bebeğin aile takımlarına sahip olduğunu bile düşünüyordu.” Skye’a bakış attı. “Bu da şu demek...”

“Ne demek olduğunu biliyorum.” Skye belli belirsiz gülümsedi. “İyi bir adammış. Fidela cenazenin ne zaman olduğunu söyledi. O sabah uçabilirsin. Geceyi orada geçirmek istiyor musun?”

“Hayır. Geri dönerim.”

“Tamamdır. Ben ayarlamaları yaparım.”

Sesi tereddüt doluydu, sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Belki de sadece Mitch’in bir şeyler söylemesini istiyordu ama o, sözcükleri yitirmişti sanki, en azından şimdilik. Skye’ın önceden söylediklerini düşünemiyordu bile. Aşk mı? Bugün değil. Pete gitmişken değil.

“Teşekkür ederim,” dedi, Fişek’in boynunu okşarken.

“Önemli değil. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece söyle yeter.”

Başını yukarı aşağı salladı.

Skye geriye, arabasına yürüdü. Tam kapıyı açacakken Mitch seslendi, “Bekle.”

Skye ona baktı.

“Benimle gelir misin?”

“Tabii ki. Programımı boşaltırım.”

“İyi arkadaşlık edemeyebilirim, muhtemelen bir öküz gibi davranırım.”

“Antrenmanlısın zaten.”

Mitch yarım ağızla gülümsedi. “Güzel. Düşene bir de sen vur.”

“Merak etme.” Arabanın kapısını açtı. “Ben her şeyi hallederim. Gerçekten çok üzüldüm, Mitch. Bir kaç sihirli cümle söyleyip her şeyi düzeltebilmeyi çok isterdim.”

“Ben de.”

ZENGİNLER GERÇEKTEN farklı oluyor, diye düşündü Mitch Skye'in Phoenix'e uçmaları için ayarladığı özel jetin merdivenlerinden inerken.

Siyah, lüks bir araba onları pistin hemen ucunda bekliyordu. Arka koltuğa oturdular.

"İyi misin?" diye sordu Skye.

"Güzel araba."

"Bir şoförümüz olursa daha kolay olur diye düşündüm." Mitch'e baktı. "İyi olup olmadığını söylemeyecek misin?"

"Hislerimden bahsetmek istemiyorum." Çünkü hisleri yüzeye fazla yakındı. Cenaze hislerden bahsetmeden de zaten çok zor geçecekti.

"Anladım," dedi ve koluna dokundu.

Skye'in üzerinde siyah bir takım vardı ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Asil ve ağırbaşlı gözüküyordu. Bütün bunlarla uğraşmak ona Ray'in ölümünü mü hatırlatıyordu acaba?

Pete'in haberini aldığından bu yana ilk defa Skye'in ona söylediklerini düşünüyordu. Her ne kadar Ray her zaman önemini koruyacak olsa da Skye, Mitch'i sevmeyi zaten hiç bırakmamıştı. En azından öyle söylüyordu.

Doğru muydu? Mitch doğru olmasını mı istiyordu? Ona güvenebilir miydi?

Mitch bunları düşünmenin yeri ve zamanı olmadığına karar verdi ama Skye yanında olduğu için mutluydu.

Skye, Mitch'in elini tuttu. "Bağırarak ya da kavga etmek istersen," dedi usulca, "söyle yeter. Tartışır ya da sadece uyuzun teki olurum. İkisinde de oldukça başarılıyım."

Başıyla onayladı. "Sağ ol."

Kiliseye vardılar. Skye arabadan indi, Mitch'in kendisine katılmasını bekledi. Mitch arabada öylece duruyordu. Skye, onun fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı ki Mitch kapıyı açtı, arabadan indi ve sanki biraz önce vurulmuş gibi bir yüz ifadesiyle kaldırıma adımını attı.

Kilisenin dışında yüzden fazla insan vardı. Mitch tanıdığı birkaç kişiye Skye'ı tanıstırdı. Bunların hepsi erkekti; SEAL'lar, diye düşündü Skye. Güçlü ve güvenli tavırlarıyla kalabalığın arasında rahatça ilerliyorlardı. Ancak üzerlerinde bir huzursuzluk vardı, sanki *dursalar* aralarından birini kaybetmiş olmanın gerçekliğiyle baş başa kalacaklarmış gibiydiler.

Skye, Pete'i hiç tanımamış olmasına rağmen iki saat sonunda törenin sevenleri için ne kadar zor geçtiğini fark edebiliyordu. Birkaç kişi gençlik yıllarıyla ilgili duygusal hikâyeler anlatmış, Mitch, Pete'in onu nasıl kurtardığından bahsetmişti. Anıyı tehlikeli ve korkutucu bir olaymış gibi anlatmaktansa Pete'in kahramanlığı asla kabul etmeyen, ne kadar komik ve eğlenceli bir insan olduğuna odaklanmayı tercih etmişti. Bir bakıma o da Mitch gibiydi.

Mezarlıktaysa askerî tören vardı. Her şey bittiğinde hamileliği ilk bakışta fark edilen dul geldi ve Mitch'le konuştu. Skye ne söylediğini duymamıştı ama Mitch'in ona sıkıca sarılmasıyla sona eren cümleler söylemişti. Sonrasında Mitch Skye'ın yanına döndü.

"Gidelim."

Havaalanına kadar arabada çıt çıkmadı. Dallas'a dönüş yolunda Phoenix hava sahasını terk ettiklerinde ise Mitch biraz olsun rahatlamış, koltuğuna yaslanıp gözlerini kapatmıştı.

"O ben olmalıydım," dedi kısık sesle. "Ölen ben olmalıydım, Pete değil."

“Sen orada bile değildin,” dedi Skye. “Onun yerini nasıl alabilirdin?”

“Bilmiyorum ama böyle olmamalıydı. O mükemmel bir adamdı.”

“Bugün duyduklarımдан anladığım kadarıyla, Pete kendi yerini kimsenin almasını istemezdi. Onun tercihi öylesi olmazdı. İnandığı şey uğruna savaşırken öldü. Yanlış mı düşünüyorum?”

Mitch ona bakmıyordu. “O ben olmalıydım. Hiç göremeyeceği bir çocuğu var onun. Karısı... Ailesi...”

Skye tüm bunlara onun da sahip olabileceğini Mitch’e söylemek istedi. Onu böyle perişan görmek içini parçalıyordu. Acısını hissedip yardım edememek genç adamı çok üzüyordu.

“Geride kalan, hâlâ bir şansı olan sensin,” diye mırıldandı. “Pete olsa sana elindeki fırsatları harcamamamı söylemez miydi?”

“Belki.”

Skye konuyu zorlamak istiyordu ama yapmadı. Daha sonra konuşabilirlerdi, o yüzden Mitch’i rahatsız etmemek için kendini susmaya zorladı.

Birlikte Mitch’in kamyonetine bindiler. İhtişam Kapısı’na vardıklarında Skye uzandı, motoru durdurdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Erin bu gece Lexi ve Cruz’la kalıyor. Babam da yok. İçeri gel.”

Tereddüt etti. “Eğlenceli olacağımı sanmıyorum.”

“Konuşmayacağız.”

Skye onun hayır demesinden, kendisi kamyonetten inene kadar bekleyip sonra basıp gitmesinden korkuyordu. Ama Mitch böyle yapmadı. Anahtarları aldı ve genç kadının peşinden eve girdi.

Skye yolu gösterdi, yukarı, yatak odasına doğru. İçeri girdiler, kapıyı kapattı.

Skye ona yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarına götürdü.

Mitch bunu bekliyormuş gibi Skye’ı belinden kavradı. Bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı sardı onu. Dudakları onu sahipleniyordu, istiyordu, alıyordu. Skye’ı bir daha, bir daha öptü. Öpücükleri her şeyini Skye’a sunar gibiydi.

Skye’ın teslim olması gerekmedi. Zaten dokuz yıl önce ilk seviştiklerinde kendini ona vermiş ve bir parçasını hiç geri almamıştı. Şimdi o parçasına tekrar hayat doluyordu, Mitch için yaniyor, onu hissediyor, kucaklıyor, aralarında her zaman olan çekimden daha fazlasını istiyordu. O bağlantıyı istiyordu.

Mitch ellerini genç kadının sırtında yukarı aşağı gezdirdi ve sonra ceketini çıkardı. Ceket yere düştü. Mitch onun alt dudağını yaladı. Skye dudaklarını araladı ve Mitch dilini içeri soktu.

Dilleri yeni bir oyuna başladı, araştırdı, buldu, dans etti ve ihtiyaçları daha da arttı. Skye başını eğdi. Mitch öpüşünü derinleştirdi. Skye onun ceketini çıkardı. Onu ilk kez takım elbiseyle görmüştü ve çok beğenmişti ama şu an onun çıplak teninin kendisine yakın olmasını, onunla sevişmeyi istiyordu.

Mitch, Skye’ın yüzünü okşadı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. Tokalarını tek tek çıkararak saçını serbest bıraktı. Parmaklarını yumuşacık buklelerin arasında gezdirdi.

Skye onun kravatıyla ilgilendi, önce gevşetti sonra çıkararak yere attı. Mitch, Skye’ın eteğinin fermuarını açtı ve etek ayaklarının dibine serildi.

Skye topuklu ayakkabılarını çıkardı. Mitch ellerini sırtından aşağıya indirdi ve Skye'in poposunu avuçlayarak sıktı. Skye ona doğru kaykıldı ve karnını Mitch'in erekte olmuş organına sürttü.

Mitch çoktan sertleşmişti. Skye onu daha iyi hissetmek için sürtünmeye başladı, onun da kendini istediğini hissetmek istiyordu. Çoktan ıslanmıştı ve açtı.

Mitch ellerini genç kadının bluzunun altına sokarak göğüslerine uzandı. Son hızla sütyeninin öndeki kopçasını açtı. Sütyeni iki yana ittikten sonra o güzel kıvrımları avuçladı.

Mitch genç kadını öpmeye devam etti. Tenini okşayan parmakları Skye'm düşünme yeteneğini elinden alıyordu. Meme uçlarını başparmaklarıyla örselemeye başladığında Skye'ın içini bir ateş sardı. Bağrmak istedi ama küçük bir iniltiyle yetindi, sonra ağzıyla dilini yakalayarak emmeye başladı. Mitch gerildi. Sonra Skye'ı yatağa doğru itti.

Kalçası döşeğe çarpınca Skye dengesini kaybetti ve son hızla oturdu. Mitch düğmelerini çözerek gömleğini çıkardı, sonra pantolonunun kemerine uzandı ve bir an duraksadı. Gözleri Skye'ınkilere kenetlendi.

Skye ne olduğunu sormadı, biliyordu. Bu tereddüdün kendisiyle de ilgili olduğunu da farkındaydı.

Daha önce iki defa seks yapmışlardı. Hızlıydı, ateşliydi ve Mitch için muhtemelen çok daha güvenliydi çünkü her ikisinde de tam olarak soyunmamışlardı. Onu döndüğünden bu yana hiç çıplak görmemişti. Skye onun kesilmiş bacağıyla yüz yüze gelmemişken Mitch de onun göstereceği tepkiyle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Hiçbir şey söylemeden ve gözlerini ayırmadan onu bir adım geri iterek ayağa kalktı. Bluzunu çıkardı ve sütyeninin yere düş-

mesine izin verdi. Sonra siyah k lodunu çıkardı. Tamamıyla soyundu unda onun elini tutarak bacaklarının arasına götürdü.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Skye, Mitch istekle kabarmış merkezini keşfederken inledi.

Mitch parmağını içine sokmadan önce her yerini okşadı ve o haz noktasında bir süre kaldı. Skye düşmemek için onun omuzlarına asıldı. Skye’ın göz kapakları titreyerek kapandı.

Mitch elini içeri sokup yeniden çıkardı, içini doldurdu, boşalttığındaysa Skye boşluğu hissederek daha büyük bir ihtiyaç duydu. Skye’ın i i daha fazlasını isteyerek kasıldı. Mitch’in dokunuşlarında farklı bir şeyler vardı, Skye’ı her zaman kolaylıkla böyle zevklere taşıyabiliyordu.

“Skye,” diye fısıldadı Mitch elini çekerken. “Konuşmalıyız.”

Skye şu an ihtiyacının bu olmadığını belirten iniltiyi çıkar-mamak için kendini zorladı.

Ellerini onun omuzlarına koyarak gülümsedi. “Konuş o zaman.”

“Odaklanmakta zorlanıyorum.  ıplaksın.”

Skye gülümsedi. “Biliyorum. Rahat etmeni istedim.”

Mitch erekte olmuş erkekliliğine baktı. “Ben rahat kelimesini kullanmazdım.” Bakışları tekrar Skye’ın yüzüne döndü. “Korkunç değil ama bir şok olabilir.”

“Neyle karşılaşacağımı biliyorum.” Bilgisayarda birtakım araştırmalar yapmıştı. Fotoğraflar görmüştü. Hiçbiri Mitch değildi ama bu olayı tepki vermeden halledebileceğinden emindi.

“Çine girmek istiyorum.  stte olmak istiyorum.” Tereddüt etti. “Bunun nasıl olacağından pek emin değilim.”

Neden üstte olmak bir sorun...

Kaldırma gücü, diye cevapladı kendi sorusunu. Her şey çok farklı olabilirdi. Genç adam kendine eskisi gibi hâkim olamayabilirdi.

“O zaman doğrusunu yapmayı başarana kadar denemeye devam ederiz,” dedi gülümseyerek. “Bu iş için kendimi feda edebilirim çünkü ben böyle bir insanım.”

Mitch gülümsemedi. Skye onun bakışlarındaki hüznü gördü ve keşke ona kendini daha iyi hissettirmenin yolunu bilseydim, diye düşündü. Onu inandırmanın tek yolu muhtemelen bu işi denemekten geçiyordu.

Skye bir adım yana çekildi ve Mitch'i oturmaya zorladı. Sonra yere eğilerek onun ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Sol çorabının altında yumuşak plastikten yapay bir ayak vardı.

İçini beklemediği bir hüznün sardı. Mitch'in neler yaşadığını ve kaybettiğini düşündü. Bu yolda yalnız değildi. Yüzlerce kişi onunla aynı şeyi çekiyordu.

Yine de bu düşüncenin bir yardımı olmuyordu. Mitch'e odaklanmalıydı, onunla birlikte olmaya, ona onu ne kadar sevdiğini anlatmaya.

Doğruldu ve kemerine uzandı, ona dokunamadan Mitch genç kadını belinden yakalayarak kendine çekti. Yüzünü göğüslerinin arasına gömerek inledi, sonra başını çevirerek sağ meme ucunu ağzına aldı.

Bu tatlı çekiştirme genç kadının kasılmasına sebep oldu. Mitch'e sarıldı ve kendini haz dünyasında kaybetti. Daha sonra Mitch'in parmakları bacaklarının arasını araştırdı, buldu, okşadı, zorladı. Başparmağıyla merkezinde oynaşırken diğer parmaklarını içine sokup çıkarmaya devam etti.

Skye kasıldı ihtiyaç duygusu her yanını sardı. Çok yakındı ve her saniye daha da yaklaşıyordu. Orgazmı zirveye varmak üzereydi. Birkaç saniye sonra orada olacaktı.

Genç adamın başını avuçlarının arasına aldı ve parmaklarını saçlarının arasına soktu, göğüs göğselerdi. Olmak üzere diye düşündü, çaresizlikle. Olmak üzere. Ve sonra...

Geri çekildi. Bütün vücudu isyan ederek sızlıyordu.

“Dikkatimi dağıtmaya uğraşıyorsun,” dedi Skye önünü görmeye çalışarak.

Mitch omuz silkti. “Olabilir. Çıplaksın, Skye. Ne yapmalıyım? Bunu görmezden mi gelmeliyim?”

Skye onun kemerini açtı. “Hayır. Bana katılmalısın.”

Mitch Skye’in ellerini iterek ayağa kalktı. Pantolonu yere düştü. Skye gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

“Az kaldı,” diye alay etti. “Ben çıplaklıktan bahsediyorum, kovboy.”

“Bakmak zorundasın.”

Onun için mi kendi için mi? Önemi var mıydı?

Mitch yatağa oturdu ve pantolonunu fırlattı. Skye yanma oturdu ve protezine baktı, Mitch protezi ve koruyucu çorabı çıkardı.

Bu yanlış, diye düşündü Skye hüznle bir zamanlar Mitch’in baldırının olduğu yere bakarak. Orası boştu. Düzgün bir cilt ve birkaç soluk iz vardı.

“Daha dramatik olacağımı düşünmüştüm,” dedi hiç düşünmeden.

“Yani?”

“En azından fonda bir müzik ve davullar olmalıydı.”

Mitch ona baktı, Skye bir an için kızacağını düşündü. Ama o gülmeye başladı. Skye da ona katılınca genç adam kolunu onun beline dolayarak yatağa çekti. Sonra üstüne çıktı, öpüşmeye başladılar ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Mitch dudaklarına umutsuzca saldırarak onu nefessiz bıraktı. Elleri bedeninde dolaşarak kıvrınmasını sağlayacak her noktayı buldu. Bir tanesi dışında her noktayı. Skye kalçasını kaldırıp oraya dokunmasını sağlamaya çalışıyordu ama Mitch bacaklarıyla ilgilenmiyordu.

Mitch aşağı kaydı, önce boynunu öptü sonra da göğüslerini. Skye'ın karnına doğru yalayarak ilerledi.

Skye onun nereye doğru ilerlediğini ve ne yapacağını biliyordu. Neredeyse acele etmesi için çığlık atacaktı. Açlık içini yakıyordu. Bir kez daha çok yaklaşmıştı, sınıra varması çok zaman almayacaktı.

Sonunda Mitch genç kadının bacaklarının arasına ulaştı, onları ayırdı ve öpmeye başladı. Dudaklarını ve dilini onu çıldırtmak için kullanmaya başladı, çığlık attıracak hale getirene kadar yaladı ve emdi. Aynı anda parmağını da içine soktu.

Bu birleşim çok fazla, diye düşündü Skye bedeni gerilirken. Fazlasını isteyerek kendini ona bastırdı, hepsini istiyordu. Bir kesinlik anı geldi ve Skye titremeye, Mitch'in adını haykırarak durmaması için yalvarmaya başladı.

Mitch, Skye boşalana kadar hareketlerine devam etti ve sonra yana devrildi. Saniyeler sonra geri döndü, bacaklarının arasına diz çöktü. Skye onun içine girmesine yardım etti. O sertlik içine dolduğu anda sinir uçları yepyeni bir dansa başladı.

Mükemmel, diye düşündü Skye gözlerinin içine bakarken. Sanki onun için yaratılmıştı, içini tam olarak dolduruyor ve dibine ulaştığında o hassas mükemmel noktayı her seferinde buluyordu.

Hızla mükemmel bir ritim tutturdular. Bakışları kenetlendi. Skye yine yaklaştığını hissetti ama bu kez o da gelene kadar kendini tutmaya kararlıydı.

O tanıdık gerilim içini doldurdu, ihtiyaç duyduğu şey oradaydı. Kendini başka şeyler düşünmeye çalışırken buldu ve gülmek istedi.

“Ne?” diye sordu Mitch içine girip çıkmaya devam ederken.

“Seni bekliyorum.”

Mitch sırttı. “Anın tadını çıkarıyorum. Kolaymış. Bu kadar kolay olacağını sanmıyordum.”

Neden bahsediyordu?

Sonra hatırladı. Bacağı. Mitch endişeleniyordu. Skye da düşünceliydi. Ama hep olduğu gibi sevişmişlerdi. Mükemmel.

“Keyfine bak,” dedi Skye kendini tutmaya çalışarak, onu beklemek konusunda kararlıydı.

“Gerçekten o kadar yaklaştı mı?” diye sordu Mitch.

“Mitch, bana bilerek mi işkence yapıyorsun?”

“Hı-hı.” Nefesi kesildi. “Hazır mısın?”

“Çaresizim artık.”

“Bu kulağa vahim geliyor. Kendini bırakabilirsin.”

“Emin misin?”

Mitch içine doğru bastırarak inledi. “Eminim.”

Skye sırt kaslarının kasıldığını hissetti. Kendini bıraktı ve birbirlerinin içinde kayboldular.

SKYE ERTESİ sabah yatağında yalnız uyandı ama bu onun için sorun değildi. Bir önceki gece Mitch’le birlikte olmanın verdiği yenilenme hissi her şeye değerdi. Mümkün olmadığına inandığı

bir seviyede bağlanmışlardı. Gelecek hakkında konuşmamış olsalar bile bir şansı olacağını biliyordu. Dokuz yıl ve kilometrelerce yol gerekmişti ama sonunda ait oldukları noktadaydılar.

Duşunu aldı, giyindi. Cumartesiydi, Erin biraz daha uyuyacaktı. Sonrasında da arkadaşlarından birinin doğum günü partisi vardı. O arada Skye kaçıp Mitch'i görebilirdi.

Aşağı inerken bir şarkı mırıldandı, her şey yolundaydı. Sonunda hayatını rayına oturtmayı başarmıştı. Artık sadece Izzy'yi iyileştirmeleri ve Garth'ı alt etmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Onlar da hallolduktan sonra her şey mükemmel olacaktı.

“Çok şey istemiyorum,” dedi kendi kendine mutfağa girerken.

Babası mutfaktaydı.

“Baba. Evdesin.”

Jed kahvesinden bir yudum aldı. “Eh, hâlâ burada yaşıyorum, değil mi?”

“Bu aralar pek görünmüyordun.” Hafta sonu ve sabahın körü olmasına rağmen sanki bir toplantıya girecekmiş gibi takım elbisesini giymişti.

“Meşguldüm,” dedi. “Çok şey olup bitiyor. Kız kardeşin nasıl?”

“İyileşiyor. Seni görmek istediğini biliyorum.”

“Hastanelerden nefret ediyorum. Eve döndüğünde görüşürüz.”

Skye babasını süzdü. “Bir patlamadan kurtulduğunu biliyorsun, değil mi? Biraz ilgilenen hoş olabilir.”

“Bana ne yapacağımı söyleme. Dikkatimi dağıtacak şeylere vaktim yok. Bu arada seni Jack diye biri arayacak, çıkma teklif edecek. Evet demeni istiyorum.”

Kendine kahve koymaya uzanıyordu ki afalladı. Tezgâha yaslandı, babasına baktı. “Ne?”

“Beni duydun. Başarılı bir adam, bu benim için önemli. Yakışıklı olduğunu da söylüyorlar, eh bu da senin için önemli.”

“Hayır,” dedi Skye, hareket edemeyecek kadar şaşkıncı.

“Bir yemeğe çıkarsınız, nasıl olduğuna bir bakarsın.”

“Beni duymadın mı? Hayır, dedim.”

Güneş ışınları mutfağı dolduruyordu. Jed kahvesinden bir yudum daha aldı. “Senin ne söylediğini umursuyor muyum sence?”

Skye köpürmek üzereydi. “Umursasan iyi edersin. Bunu bir kez daha yaşamayacağım. Ray’le evlendim. İyi bir adamdı ve Erin’e sahip olduğum için çok şanslıyım ama seni dinlememeliydim. Deddiğini yaptığımda kendimi bir kez kaybettim ve toparlanmam yıllarımı aldı.”

“Saçmalıyorsun. Tanrım, niye bu kadar duygusal olmak zorundasın? Bunu bir iş anlaşması gibi düşün, Skye. Burada yaşamayı sevdiğin için ben ne diyorsam onu yapacaksın. Bu yaşam tarzını seviyorsun. Paranın o kadar büyük bir kısmını o saçma sapan vakfa verdin ki artık elinde neredeyse hiçbir şey kalmadı. Bu yüzden pek şansın olduğunu sanmıyorum. Ekonomik olarak pek iyi bir dönem geçirmiyorum ve sen de ben ne dersem onu yapacaksın.”

Sesini yükseltmedi ama yine de bağırıyor gibiydi. Skye daha da sertleşti.

“Hayır,” dedi tekrar. “Benim yeteri kadar param var. Eve gelince de...” Yavaşça odayı süzdü. “Çok sağ ol ama kalsın. Sen hayallerinin damadına kavuş diye bir kez daha geleceğimi çöpe atmayacağım.”

Konu ev değil, diye düşündü hüznle. Hiçbir zaman ev olmamıştı. Burada yaşamak aileyle olmak demekti, bir aile olmak.

Erin'e bu duyguyu yaşatmak istiyordu, hatta Ray öldükten sonra da biraz da kendine.

"Sana sormadım," dedi Jed kahvesini yavaşça tezgâha koyarken. "Lanet olsun, Skye, bu bir pazarlık değil. Sen benim kızsınsın ve ben ne dersem onu yapacaksın. Uğraşmak zorunda olduğum pislikleri biliyorsun. Garth her yerde. Bulabildiği her boşluktan bana saldırıyor. Beni hapse tıkmak istiyor. Bunları biliyorsun, değil mi?" Skye'a bakmayı sürdürdü. "Kız kardeşine ne yaptığına baksana."

Hastane yatağında yatan Izzy'yi düşündü. "Bütün bunların ben de farkındayım."

"O zaman bana yardım et."

"Baba, seni seviyorum ama beni bir evliliğe daha zorlamana izin vermeyeceğim. Tek yolu bu olmamalı. Garth'ı alt etmenin bir yolunu bulacağız. Hep birlikte. Birlikte çalışıp bunu başarabiliriz."

Babası uzun süre Skye'a baktı. "Öyle bir şey olmayacak. Üç-nüze güvenir miyim sanıyorsun? Lexi kendi işini zar zor yürütüyor. Sen sürekli bir hayal kırıklığısın, Izzy ise artık bir işe yaramaz. Kim kör bir karısı olsun ister? Dediğimi yapacaksın. Başka bir seçeneğin yok."

Gitti.

Skye mutfağın ortasında kalakalmıştı. Sıcak ve aydınlıktı ama o elinde olmadan titriyordu.

O AKŞAMÜSTÜ merdivene doğru ilerlerken babasının ona seslendiğini duydu. Sesini kütüphaneye kadar takip etti, kapıda durdu.

Babasının sözleri bütün gün kulaklarında yankılanmıştı. Tehditlerinde üstü kapalı hiçbir şey yoktu. Kendi kendine hiçbir şekilde boyun eğmeyeceğini söylese de tedirgindi.

Babasının masasına doğru yürüdü. “Ne oldu?”

Jed onu uzun süre süzdü, sanki Skye’a değer biçmeye çalışıyor gibi inceledi. “Güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu sonunda. “Beni etkileyebileceğini, inandırabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Aptalsın.”

Skye bir adım geri attı. “Tatlı tatlı konuşmayı kes, baba,” dedi alaycı bir tavırla. “Aklında ne varsa söyle.”

“Söyleyeceğim.” Masasındaki dosyaları işaret etti, bir iki tanesini açtı ve Skye okuyabilsin diye ona doğru çevirdi. “Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordum ama bana tercih şansı bırakmıyorsun.”

Skye kâğıtlara baktı. İlk başta yazanlar bir şey ifade etmedi. İkinci defa okudu, mektubu eline aldı.

Bir doktor raporuydu. Skye’ın akli dengesinin bozuk olduğunu ve Erin’e bakmaya uygun olmadığını açıklayan bir rapordu. Doktor, Jed’e, Skye için en kısa zamanda bir psikiyatrik değerlendirme yaptırmasını söylüyordu.

İkinci dosyada daha kötüsü vardı. Birçok doktor tarafından yazılmış, Skye’ın Erin’e bakmaya uygun olmadığı, ebeveynlik yapmasının hem Erin’e hem de kendisine tehdit oluşturduğunu belirten başka raporlar. Dosyaya göre Skye süresiz olarak bir akıl hastanesine kapatılmalıydı.

“Annene çok benziyorsun,” dedi Jed, sanki o an yaşadıkları çok normalmiş, akşam yemeği menüsünden bahsediyormuş gibi. “Doktorlar bunun en yaşındayken anneni ölü bulmanla bağlantılı olduğunu söylüyorlar. Böyle bir şey herkeste yara bırakır. Ancak sen zayıftın, intihar eden annen gibi, bu yüzden zaten hiç şansın yoktu. Çok üzücü, Erin seni özleyecek. Ama merak etme, ona iyi bakacağım.”

Skye korkunun bir tadı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Acı ve metalikti, kan gibiydi. Onu boğarcasına ağzının içini doldurmuştu sanki. Bütün hayatı boyunca sevdiği adama baktı ve gördüğü şey bir yabancıydı.

“Yaparım,” dedi Jed. “Benden şüphe mi ediyorsun?”

“Bunların hiçbiri doğru değil.”

“Önemli olan doğrular değil, Skye. Bunu hâlâ öğrenemedin mi? Hem benimle kim savaştık? Ortada bir çocuk var. Biz çocuklarımız için neler yaparız bilmiyor musun?”

“Lexi ve Izzy bunların yalan olduğunu biliyor.”

“Yoluma çıkarlarsa onların da canını yakarım.” Gülümsedi. “Bunun kolay bir çözümü var. Mitch’le aranda ne varsa bitir, Jack’le ol. İyi biri olduğuna eminim. Kolay olacaktır. Hem zaten daha önce de yapmadın mı aynısını?”

Mitch’i nereden bildiğini sormadı. Dosyalarda yazarların yalan olduğunu vurgulama gereği de hissetmedi. Gerçek duruyorlardı. Hâkimlere kendisinin delinin teki olduğunu ballandıra ballandıra anlatacak doktorların hazır beklediğine de emindi. Kimse babasından şüphe etmezdi, koskoca Jed Titan kendi kızının deli olduğu hakkında niye yalan uydursun ki?

Yukarıda kitap okuyan Erin’i düşündü. Yüreğinde aşkı ve korkusu savaşıyordu.

“Kaçmaya çalışırsan seni bulurum ve tüm bunları kullanırım emin ol,” dedi Jed. “Seni sonsuza dek bir yere kapatırım ve zırnık koklatmam. Mitch’i mahvederim, elinde neyi varsa alırım. Kızını da bir daha asla göremezsin. Benden şüphe eden en ufak bir parçan bile varsa, kendine yazık edersin.”

Dokuz yıl önce kendi kızını asla sevmemekle tehdit etmişti. Yetmediğini anlayınca Mitch'i tehdit etmişti. Şimdiyse çok daha güçlü bir silahı vardı: Erin.

Skye tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu haykırmak istedi. Onu yumruklamak, yere sermek istedi. Onun acıttığı gibi acıtmak istiyordu babasının canını.

Keşke yapabilseydi. Babasının, tahmin bile edemeyeceği kadar ileri gidebileceğini, onun zalimliğiyle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Kaçabilirim, dedi kendi kendine. Ama plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı. Kendisini bulup bir yere kapatmasını, kızını elinden almasını imkânsız hale getirecek bir plan yapmalıydı. Zaman onun her dem arkadaşı olmuştu, bu seferse bir düşmandan farksızdı.

"Skye," dedi Jed sabırsızlıkla. "Beni kızdırmaya başlıyorsun."

"Dediğini yapacağım," dedi.

Odada çıt çıkmıyor olsa da, bir kapının kapandığına yemin edebilirdi. Onu Jed Titan'ın cehennemdeki özel katına hapseden kapının sesiydi bu.

"İyi. Pişman olmayacaksın."

Şimdiden olmuştu bile.

Masasının üzerine kusmadan önce o odadan çıkması gerekiyordu. Kendini koridora attı, nefes alamıyordu.

Skye kaybetmişti. Bir süreden beri oynanan bir oyun vardı ve Skye kazanması gerektiği bir kenara, oynaması gerektiğinin bile farkında değildi. Babasıysa oyunu yönetiyordu ve kazanmak için her şey yapardı. Her şeyi yapar, herkesi feda ederdi, kendi öz kızı da buna dâhildi. Belki de özellikle kendi kızını feda ederdi çünkü kızı zayıftı.

Şimdi babası onu bir ilişkiye daha zorluyordu ama Skye'i mahveden bu değildi. Onu rahatsız eden, Mitch'i bir kez daha kaybedecek olmasıydı. Hem de bu sefer genç adamı ayrılığın son-
suza dek olacağına inandırmak zorundaydı. Onun çapraz ateşte kalmasını göze alamazdı.

Feda ettiği sadece kendi mutluluğu değildi. Mitch de bir kez daha kaybedecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DANA BIRCH DİŞLERİNİ gıcırdatmamak için elinden geleni yaptı. Odada gezinmeyi bırakmıştı çünkü Leonard bunun sinirini bozduğunu söylemişti. Bilgisayar dehası omzunun üzerinden ara sıra bakmaya devam ediyordu, ensesine ani bir karate darbesi almaktan korkar gibi bir hali vardı. Caydırıcılık bazen başa bela oluyordu.

Önce saatine, sonra Leonard'a baktı. Oğlan yaklaşık on iki saattir çalışıyordu. Dana uyumayı denemişti ama çok yaralı ve öfkeliydi. Bu işe yaramalıydı. Garth'ı devirmenin bir yolunu bulmalıydı. Ona karşı bilgisayar programcısını kullanmak elindeki tek plandı.

Üç saat sonra daha da yorulmuş ve kendini dayak yemiş gibi hissetmeye başlamıştı ki Leonard hızla yerinden kalktı.

"Yaptım," diye bağırdı. "İçerideyim."

"Ciddi misin?"

Leonard'ın yanına koştu. Otoyolun kenarında bir otel odasındalardı. Burası yolculara yemek servisi veren türden bir yerdi, sadece bedava kahvaltı değil bedava internet hizmeti de vardı. Otele girerken dikkat çekmeleri imkânsızdı ve Garth bilgisaya-

rına nereden girildiğini keşfettiğinde çoktan buradan ayrılmış olacaktı.

Leonard yerine otururken Dana ekrana baktı. “Ben anlamadım, hâlâ aynı görünüyor. İçeride olduğunu nereden biliyorsun?”

Leonard sırtarak ona baktı. “Çünkü bunlar onun bilgileri, benim değil. Bak.” Ona bir menü ekranı gösterdi ve ardından karşıdaki adamın kişisel bilgilerini içeren dosyayı açtı.

Dana not aldı. İlk olarak bir adres bulmak istiyordu, sonra Garth’ı korkutacak kadar mali bilgi toplamayı amaçlıyordu.

“Bak bakalım, Garth Duncan hakkında bir şeyler bulabilecek misin,” dedi Dana.

“Ne gibi?”

“Şeytani bir şeyler planladığına dair olsa iyi olur,” diye mırıldandı. “Ne bulabilirsen.”

Birkaç saat daha karşı tarafın dosyalarıyla uğraştıktan sonra adam hakkında pek çok bilgi edinmişlerdi ama Garth’a dair bir şey hâlâ yoktu.

“Çok tipik,” dedi Dana. “İzlerini örtmekte çok başarılı. Yemin ederim, onu bulacağım. Onun kıcını hapse yerleştirip karşısına geçip güleceğim.”

Leonard ona baktı. “Biraz korkutucu birisin.”

“Biliyorum. En iyi özelliklerimden biridir.”

MITCH ERTESİ SABAH erken saatte atla dolaşmaya çıktı. Uzun zamandır yeni bir güne böylesine bir heyecanla başlamamıştı. Mükemmel uyumuştı ve kendini iyi hissediyordu. İyiden de iyiydi. Her şey gözüne çok daha anlamlı görünüyordu.

Skye ona onu sevdiğini ilk söylediğinde buna inanmak istememişti. Yeniden riske giremeyeceğini, bunu bir kez daha yapamayacağını düşünmüştü. Daha önce ona her şeyini vermiş ve Skye arkasını dönüp gitmişti.

Çocuktuk, diye hatırlattı kendine. Muhtemelen evlenmek için de fazla gençtiler. Hâlâ babasının tarafında yer aldığı için Skey'in hatalı olduğunu düşünüyordu ama kendisi da suçluydu. Skye'in fikrini değiştirmeye uğraşmamıştı. Ona ya da birbirlerine karşı hissettiklerine güvenmemişti. Tepki göstermiş ve sevgisi yerine gururunu tercih etmiş, onu kaybetmişti.

Yolları çizilmiş ve onları bugüne kadar getirmişti. Açık alanda tavuk yetiştiren bir adam olarak bunun kader olduğunu düşün-
nebilirdi. Birbirleri için yaratıldıklarını söyleyebilirdi. Sonuçta yeniden onunla olduğu için mutluydu.

Skye her zaman âşık olduğu kadındı. Geçen zaman ve aralarındaki kilometreler bunu değiştirmemişti. Dönüşündeki öfkesinin bir kısmı ona yeniden yakın olmaktan kaynaklanıyordu. Arada on binlerce kilometre olduğunda onu umursamamak daha kolaydı.

Sürüye doğru ilerledi, başıboş gezenleri kontrol etmeleri için köpekleri gönderdi. Doğumu yaklaşan inekleri kontrol etti, yaralı olan var mı diye hepsini gözden geçirdi. Güneş yükselerek günü ısıttı ama Mitch umursamadı. Gün yükseldikçe kararlarının doğruluğundan daha da emin oluyordu. Her şey çok doğrudu.

Skye'ı seviyordu. Onu hep sevmişti. Onunla evlenmek ve çocuk yapmak istiyordu. Erin'e kız ve erkek kardeşler vereceğim, diye düşündü, onun nasıl ablalık yapacağını hayal ederek sırttı. Skye'la yaşlanmak istiyordu. Zamanın onun güzelliğine neler ekleyeceğini görmek istiyordu. Onu bulduğu için çok şanslıydı. Bunun tekrar gerçekleşme ihtimali ne kadardı ki?

Kahvaltı etmeden çıkmıştı, açlığı, geri dönüp eve doğru yol almasına sebep oldu. Bir kilometre kadar yol almıştı ki atla gelen birini gördü. Yüreği Skye'ı diğer duyularından çok daha önce algıladı.

“Fena âşıkısın,” dedi yüksek sesle. “Pete bilseydi...”

Gökyüzüne baktı. Belki de biliyordu. Arkadaşı da bu aşkı onaylardı.

Aşkına acı da katılmıştı ama ikisine de yetecek kadar yer vardı. Pete onu tanıyanların onun için yas tutmasını hak ediyordu.

Mitch Fişek'i ileri sürdü. At Skye'a doğru hızlandı. Aralarında birkaç adımlık mesafe kaldığında Mitch ona gülümsedi.

“Erkencisin,” dedi Mitch.

“Yoğun bir gün.”

Ona nasıl olduğunu soracakken bir terslik olduğunu fark etti. Biri genç kadının tüm yaşam isteğini almış gibiydi. Solgun ve yorgun görünüyordu.

“Uyumadın mı?” diye sordu.

“Evet. Bu önemsiz gerçi. Konuşmamız lazım.”

Seviştikten sonra bir şey söylemediği için mi kızmıştı? Ona o zaman söylemeli miydi? Emin olmak için sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

“Tamam,” diyerek atından indi.

Skye da aynı şeyi yaptı. Ona dokunmak için uzandı ama Skye geri çekildi.

“Yapma,” diye fısıldadı.

“Skye, ne oldu?”

Dudakları gerildi. Ama konuşmadı. Her yanından acı fışkırıyordu.

“Sorun Erin mi, Izzy mi?”

“İkisi de değil.”

“O zaman ne?”

“Biziz.”

Skye’ı incitmişti. Kesin. Genç kadının kelimelere ihtiyacı varken tipik bir erkek gibi davranıp sessiz kalmıştı. Skye kendini ortaya atmıştı ve Mitch ona cevap vermemişti.

“Dün,” dedi Mitch. “Beklememeliydim. Emin olmak istedim. Doğru olmasını istedim.” Ona yaklaşarak gözlerinin içine baktı. “Hep seni sevdim, Skye. Duymak istediğin buydu, değil mi? Bununla çok savaştım ama orada duruyordu. İçimde.”

Skye irkilerek bir adım geriledi. “Bunu söyleme. Hiçbir şey söyleme, Mitch.”

“Seni seviyorum, Skye. Seninle evlenmek istiyorum.”

Skye’in gözleri yaşlarla doldu. “Hayır,” dedi sertçe. “Bu asla olmayacak. Seninle evlenmeyeceğim. Asla. Beni duydun mu? Asla. Yanılmışım. Seni sevmiyorum. Sevemem. Dün gece bana bunu gösterdi. Kendine bir baksana. Sakatsın. Benim tam bir erkeğe ihtiyacım var. Bana bakabilecek birine. Hepsi bir hataydı.”

Mitch patlamayı hatırladığından emin değildi, belki de kendisine çok anlatıldığı için hatırladığını sanıyordu. Sonuçta acı gerçektir. Önce hiçbir şey yoktu sonra açığa çıkan sinirler tepki veriyordu. İnsanlar acıyı ateşe benzetirlerdi ama alevler şu an hissettiklerinin yanında bir hiç kalırdı.

Şu an bunu hissediyordu. Alevler her yanını yalıyordu, çok kötü durumdaydı çünkü kaçabileceği bir yer yoktu. Kaçamazdı. Skye atna tırmanıp evine doğru yol alırken acı her yanını sarmıştı.

Mitch nefes alamıyor, hiçbir şey yapamıyordu sadece orada duruyordu. Tepenin ardında yok olana kadar onu izledi.

“Kendine bir baksana. Sakatsın.”

Sözler beyninde uğulduyordu. Sağlam bacağı onu yolda bırakmaya hazırlanıyordu. Ne olmuştu? Skye fikrini nasıl değiştirmişti? Onu sevdiğine yemin etmişti. Gelecekte bahsetmişti. Bu Skye’dı. Ona güvenmişti.

Karşılığında onu yüreğinden vurmuş ve ölüme terk etmişti.

SKYE IZZY’NİN hastanedeki odasında oturmuş her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Damarlarında hâlâ uyuşturucu dolaşan ve bandajlar içinde yatan Izzy’yi kandırmayı başarıyordu ama Lexi ona garip garip bakıyordu.

“Ne oluyor?” dedi Izzy. “İkinizin de aklı burada değil. Bundan eminim. Dişimin arasında bir şey mi var?”

“Sen iyisin,” dedi Lexi. “Ama Skye değil. Ne oldu?”

Skye en iyi tebessümüne bürünmeye çalıştı. “Yok bir şey. İyiyim. Gerçekten. Harikayım.”

“Ben bile yalan söylediğini anladım,” dedi Izzy. “Ne oldu? Bana söylemek zorundasın. Ben yaralıyım. Muhtemelen ölüyorum.”

Lexi, Izzy’nin diğer yanına oturdu. Gözlerini devirdi. “Ölmüyorsun.”

“Ölebilirim. Skye, neler oluyor? Konuşsana.”

Skye ne diyeceğini bilmiyordu. Mitch’e söylediği korkunç şeylerden sonra genç adamın yüzünde beliren şoku ve inanmaz ifadeyi hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı Skye ona kalbini sunmuştu, inanmaya ikna etmişti ve ona ihanet etmişti.

“Sanırım kusacağım,” diye fısıldadı.

“Hamile misin?” diye sordu Lexi.

“Ne? Hayır. Hamile değilim. Ben korkunç bir insanım. İğren-
cim, kötüyüm ve Mitch’i incittim.” Yüzünü elleriyle örttü, keşke
ağlayabilseydim, diye düşündü ama artık akıtacak yaşı kalmamıştı.
Onun yanından ayrılıp eve dönene kadar gözyaşlarını tüketmişti.
Elinde kendinden nefret etmekten başka bir şey kalmamıştı.

“Ne yaptın?” diye sordu Izzy, Skye’m eline uzanarak. “O kadar
kötü olamaz.”

“Ona onu sevdiğimi söyledim. Onu sevmekten hiç vazgeç-
meyeceğimi söyledim ve sonunda bana inandığında onun tam
bir adam olmadığını ve onu istemediğimi söyledim.”

Safralar boğazına kadar yükseldi. Onları yutmayı başardı ve
elini midesine bastırdı.

“Onu mahvettim. Mutlu olmak için elde ettiğimiz her fırsatı
öldürdüm.”

“Jed yine ne yaptı?” diye sordu Lexi usulca.

Skye yatağın diğer tarafına baktı. Kardeşi elbette anlamıştı.
“Beni tehdit etti, hem kendim hem de kızım için tehlike oluşturu-
duğumu belgeleyip beni akıl hastanesine yatırabilirmiş.”

“Lanet olasıca orospu çocuğu,” diye haykırdı Izzy. “Bu ada-
mın nesi var?”

Lexi inledi. “Buna inanamıyorum. Neden?”

“Adamın biriyle çıkmamı istiyor. Sanırım evlenmemi de. Dok-
torlardan belgeler, test sonuçları almış. Bunu nasıl başardığını
bilmiyorum ama bu riski göze alamam. Erin benim kızım.”

“Seni tanıyan hiç kimse sinir bozacak kadar dengeli olmaktan
başka sorunun olduğunu söyleyemez,” dedi Izzy.

“Hâkim beni tanımıyor. Pru intihar etti ve onu ben buldum.
Jed bunu da yazdırmış.” Izzy’nin elinden kurtuldu ve iki eliyle

birden yüzünü örttü. “Gideceğim. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulacağım ve Jed bizi bulamayacak.”

“Kaçamazsın,” dedi Izzy. “Savaşmalısın. Elbette kör bir kızıdan tavsiye almaktan hoşlanmayabilirsin, kim hoşlanır ki?”

“Kör değilsin ve ölmedin,” dedi Lexi. “Lafı kendine getirmekten vazgeç artık.”

“Başka kime getirebilirim ki?” Izzy, Skye’ın olduğu tarafa döndü. “Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Sadece duruma biraz espri katıyorum.”

Skye başıyla onayladı ve hemen Izzy’nin bunu göremediğini fark etti. “Biliyorum.”

“Izzy haklı,” dedi Lexi, çok etkilenmişti. “Onunla savaşmalısın. Yardım ederiz. Sırf o sana buyurduğu için başka bir adamla daha evlenemezsin. Onun kölesi değilsin. Kızısın.”

Skye korkusunu nasıl anlatacağını bilemedi. “Ya Erin’i ben-den alırsa?”

“Bunun olmasına izin vermeyiz,” dedi Izzy. “Bununla hep birlikte savaşabiliriz.”

O Jed Titan’dı. Birilerinin onunla savaşıp kazanabileceğinden hiç emin değildi, gerçi Garth bu konuda ciddi mesafe katetmişti.

“Hayır. Şu an için böyle düşünüyorum,” dedi Skye onlara. “En iyisi bu. Bir plan yapacağım ve yok olacağım.”

“Ah, tabii,” dedi Izzy. “Pes et. Acı çek. Kurbanı oynamakta son derece başarılısın. Aman, sakın kendini savunmaya çalışma.”

Skye öfkeyle ona baktı. “Konuşması kolay tabii, senin kızın yok!”

“Evet ve o büyük evi istemiyorum. Bütün bunlar İhtişam Kapısı yüzünden.”

“Ev mi?” Skye gerçekten öfkelenmişti. “O lanet olası evi umursadığımı mı sanıyorsun? Boş versene. Erin’i korumalıyım. Onu bırakmayacağım. Kimse kızımı benden alamaz. Neyle karşı karşıya olduğumu anlayana kadar o aptal fikirlerini kendine sakla.”

Izzy gülümseyerek onu şaşırttı. “Bu çok daha iyi.”

“Ne?”

Lexi omuz silkti. “Şu an kırgınsın. Bu, yenilgiyi kabullenmekten çok daha iyidir.”

Öyle, diye düşündü Skye öfke onu ele geçirirken güç veriyordu.

“Haklısın,” dedi ayağa kalkarak. “Kaçmayacağım. Jed Titan kim olduğunu sanıyor? Bunu yapamaz. Ben deli değilim. Sorunlarım yok. O beş doktordan rapor aldıysa ben de on tanesinden alırım. Ne gerekirse yaparım.”

Lexi ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolanarak ona sarıldı. “Güzel. Yanındayız. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Kucaklaşıyor musunuz?” diye sordu Izzy, dudaklarını bükeerek. “Bu kucaklaşma ve kardeş bağına ben neden dahıl değilim? Hiç adil değil. Hey, burada kör bir kız var.”

Skye onun elini sıktı. “Beni kızdırdığın için teşekkür ederim.”

“Bu bir yetenek. Kaçmaya devam edecek misin?”

“Hayır,” dedi Skye. “Burada duruyorum.”

Güç damarlarında son hızla dolaşmaya başladı ama sonra Mitch’e ne yaptığını, neler söylediğini hatırladı.

“Aman Tanrım.” iskemlesine çöktü. “Mitch. Yapamam... O asla... Çok korkmuştum ve her şeyi mahvettim.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Lexi. “Ona her şeyi açıkladığında anlayacağından eminim.”

Skye emin değildi. Söyledikleri ve tavrı affedilemezdi.

Jed'in dileği gerçekleşmişti. Onun Mitch'le birlikte olmasını imkânsız kılmıştı.

SKYE VAKIFTA yöneticilerinin karşısına çıktı. Savaşmanın ana kurallarından biri sır tutmamaktır, diye düşünerek gülümsemeye çalıştı.

"Bildığınız gibi söylentilerle başımız dertte," diye başladı. "Önce para aklamakla suçlandık. Ondan kendimizi kurtarır kurtarmaz, yöneticilere ikramiyeler verildiği ve benim kişisel çıkarlarım uğruna vakfın kaynaklarından para çektiğim söylendi. Bugün bunlar hakkında konuşmak istiyorum."

Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Kaçınız ikramiye aldınız?"

Bir şaşkınlık yaşandı, herkes birbirine baktı ve elini kaldıran olmadı.

"Tamam," dedi Skye. "Sadece bir iki parmak kalksa da olur. Kim ikramiye aldı?"

Sadece sessizlik vardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hesaplarımı kontrol etmesi için bağımsız bir denetçi tuttum. Bu iş sona erdiğinde şirket benim de para almadığımı görecektir."

Şimdi işin zor kısmına gelmişti. Neyi söyleyecek, neyi söylemeyecekti?

"Yaklaşık otuz beş yıl önce babamın bir ilişkisi oldu. Çoğunuz Jed Titan'ı bir şekilde tanırırsınız. Onunla tanışmayanlar da hakkında bir şeyler okumuştur mutlaka. Yani Jed'in birlikte olduğu bu genç kadın hamile kaldığında onunla evlenmediğini duyunca şaşırırsınız."

Birkaç inilti duyuldu. Kadınların bir kısmı aralarında fısıldaştı.

“Yıllar sonra Jed’in gayrimeşru oğlu intikam almaya karar verdi. Başımıza gelenlerin sebebi bu. Hepimizi mahvetmeye karar verdi. Neler yapabildiğini gördünüz. Eğer Leonard bilgisayarda kusursuz bir dedektiflik çalışması yapmasaydı ikinci grup muhasebe defterinin kaynağını bulamayacaktık. İtibarımızı korumak üzere ilk kanıtları ele geçiremeyecektik.”

Bakışlarını odada gezdirdi. “Size bunları sır olarak veriyorum, olanları anlamanıza yardımcı olabilmek için. Karşımıza muhtemelen birkaç zorluk daha çıkacak. Yaptığımız iş bu tür şeyleri kaldırabilecek türden değil. Kâr güdülmeyen dünyada itibar her şeydir. Bu nedenle bir kısmınız işten ayrılmak isteyebilir. Bir kısmınız basınla konuşmak isteyebilir. Buna da engel olamam.”

Gülümsedi. “Ama kalacağınızı umut ediyorum. Esas amacımızı hatırlayacağınızı umut ediyorum; hedefimiz yeryüzünde aç yaşayan çocuk bırakmamaktı. Önemli olan bu. Üvey ağabeyim, oluşturduğumuz şeyi yıkmak için elinden geleni yapacaktır. Buna izin vermeyeceğim ama bunu yalnız başıma yapamam.”

Nefes almak için durdu, Trisha ayağa kalktı.

“Yalnız değilsin, Skye,” dedi Mali İşler Müdürü.

Tüm elemanları teker teker ayağa kalktılar. Alkışlamaya başladılar. Skye huzurla iç geçirdi. Bir sorun çözülmüştü, sırada çözülecek bin altı yüz tane daha vardı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

AYLAR SONRA MITCH ikinci kez güne akşamdan kalma olarak başladı. Geceyi bir şişe viski ve unutmama isteğiyle yanarak geçirdiği dışında bir şey hatırlamıyordu.

Düşün biraz yardımı oldu. Alt kata indi, kahvaltı etmeyecekti, kahvesini alarak gitmeye hazırlandı.

“Ne var?” diye sordu Fidela. “Ne oldu?”

“Konuşmak istemiyorum.”

Fidela yanına gelerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Arkadaşının yasını tutuyorsun. Biliyorum. Zaman, yararı iyileştirecek. Her zaman iyileştirir.”

Zaman, yarasını iyileştirecek miydi?

“Karısı hamile.”

“Bebegi ona huzur verecektir.”

“Pete çocuğunu hiç göremeyecek.”

“O cennette. Her şeyi görür.” Fidela ona baktı. “Sakin bana Tanrı’ya inanmadığını söylemeye kalkışma. Savaştaydın, Mitch. Onca acı ve mucize gördün.”

Mitch onu yanağından öptü. “Haklısın.”

“O zaman ihtimallere inan.”

Mitch başıyla onayladı çünkü tartışmaktan daha kolaydı. Dün inanabilirdi. Dün ne olursa olsun her şeyin sonunda iyi olacağına inanırdı çünkü Skye’la birbirlerini seviyorlardı ve tekrar birlikte olmanın yolunu bulmuşlardı. Bu sabah ise dünya boktan bir yerdı ve geri döndüğü için pişmandı.

Dışarı çıktı ve parlak güneşin kafatasını oyduğunu hissederek ırkıldı. Ahıra doğru topalladı ve ofisine vardı.

Unutmak mümkün değil, diye düşündü acıyla, en azından buradayken. Ona Skye’yı hatırlatmayacak bir yerlere gitmeliydi. Sanki dünyada öyle bir yer vardı da... Fidela’nın bahsettiği gibi bir inancı olsaydı Tanrı’ya bir takas önerirdi; beni al, Pete’i ver.

Kahvesini yudumladı ve bilgisayarının başına dönmeyi planladı. İnternette kendine gidecek bir yer seçebilirdi; herhangi bir yer. Tayland olabilirdi. Ormanda kaybolurdu. Parası vardı. Arturo çiftliği işletirdi. Mitch’e ihtiyacı yoktu.

“Selam!”

Erin ofisine daldı.

“Bugün okulum yok. Yaz geldi.” Yaz tatili hayattaki en komik şeymiş gibi kıkırdamaya başladı. “Annem günümü burada geçirebileceğimi ve ata binebileceğimi söyledi.”

Sesi çok yüksekti ve bir kilise çanı etkisi yaratarak Mitch’in başının daha da çok zonklamasına sebep oluyordu.

“Biraz daha kısık, lütfen.”

Erin’in kafası karışmıştı. “Neyi kısayım?”

Mitch koltuğunda çöktü. “Boş ver. Arturo’nun nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Dışarıda, çitlerle ilgileniyor. Fidela söyledi.” Yaklaştı ve kol-tuğunun önüne çöktü. “At binmek ister misin?”

“Hayır.”

“Ama dışarı çok güzel.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor.”

Erin dudaklarını kenetledi. “Bir şey alabilirsin. Annem başı ağrıdığı anda bir şey alıyor. Dükkanlarda satılıyor. Ya da sana soğuk bir bez getirmemi ister misin? Yardımı olur.” Ayağa fırladı. “Soğuk bez getireceğim. İyi gelecek.”

Mitch onu durdurmak için elini kaldırdı. “Peki, git. Sessizliğe ihtiyacım var.”

Küçük kız gitmesiyle ilgili komutu duymazdan geldi. “Sessiz olabilirim.”

“Şu ana kadar olamadın.”

Erin yeniden yere oturdu ve onu süzdü. “Bir şeye mi üzüldün?”

“Ne? Hayır.”

Bir gün üzülecekti. Şu an çok daha ötesindeydi. Acının ötesinde değildi gerçi. Acı oradaydı, içini parçalıyor, aldığı her nefeste Skye’ı kaybettiğini hatırlatıyordu.

Erin’i de kaybettim, diye düşündü onun endişeli yüzüne bakarak ve umarak... Neyi? Hayatının bir parçası olabileceğini mi? Elbette. Neden olmasın? O harika bir çocuktü. Erin’in her şeyinden hoşlanıyordu. Onun her şeyini seviyordu. Onun dünyasının bir parçası olmak, büyümesine yardım etmek istiyordu. Ona araba kullanmayı öğretebilir, potansiyel erkek arkadaşlarını kovalayabilirdi. Bunu şimdi kim yapacaktı?

“Yine annemle kavga mı ettiniz?” diye sordu Erin.

“Senin düşündüğün şekilde değil.”

“Ha?”

“Hayır, annenle kavga etmedim.”

“O senden korkmuyor. Ben de korkmuyorum. Bazen insanlar kavga ederler.”

Mitch şakaklarını ovdu, keşke evden çıkmadan önce yarım düzine aspirin içmiş olsaydım, diye düşündü.

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu.

“Izzy. Bana pek çok şey söyler. Babamı hatırlayabileyim diye onunla ilgili şeyler de anlatır. Dağa tırmanmak nasıl bir şey, onu da anlatır. Yetişkinler kavga ettiklerinde korkmamam gerektiğini söyler.”

Bu yorum Mitch’in dikkatini çekti. “Neden korkacaksın ki?” Ray, Skye’in anlattığı gibi mükemmel biri değil miydi? Karısıyla çocuğunu korkutmuş muydu?

Erin ayakkabılarına baktı.

Mitch kahvesini bırakarak ona doğru eğildi. “Bana söyleyebilirsin. Kim seni korkutuyor?”

Erin başını kaldırdı, gözleri irileşmişti. “Büyükbabam,” diye fısıldadı. “Bazen o bağırduğında dolaba saklanıyorum.”

O pislik, diye düşündü Mitch, Erin’i yakalayıp kucağına otururken.

“O kocaman bir adam,” dedi, Erin ona sokulurken. “Ama canını acıtmaz.” Jed buna kalkışırsa karşısında Mitch’i bulurdu.

“Annemin canını acıtır mı?”

Mantıklı bir soru. Kolay anlaşılabilir basit sözler... Jed, Skye’in canını yakar mıydı?

Mitch içinden bir küfür savurdu. Elbette yakardı. Jed ne gerekirse onu yapardı. Seçenek olmadığını görürse, kapana kısıldı-

ğını hissederse yapardı. Yoluna çıkan herkesi yok ederdi. Kendi kızını bile.

Skye'la sevişmelerini hatırladı. Paylaştıklarını, onun kendisine nasıl dokunduğunu, nasıl tek kişi haline geldiklerini... Skye onu çıplak görmüş ve kabullenmişti, hem de her şeyiyle. Bunu hem beyninde hem de yüreğinde hissediyordu. Skye onu geri çevirmemişti. Skye korkmuştu. Korkmuştan da beterdi. Dehşete kapılmıştı. Skye'ı korkutacak ve Mitch'e yeniden sırt çevirmesini sağlayabilecek tek şey vardı.

Erin.

"Mitch. Büyükbabam annemin canını yakacak mı?"

"Hayır," dedi Mitch kendinden emin bir sesle. Erin'i yere indirdi ve ayağa kalktı. "Bir daha asla."

"Anlamadım."

Erin'in önüne çöktü ve elini omzuna koydu. "Sen harikasın, bunu biliyor muydun? Sen tanıdığım en özel kızsın." Söylemek istediği çok şey vardı. Skye'ı ve karşısında duran Erin'i sevdiğini söylemek istiyordu, ikisini de sonuna kadar koruyacağını.

Ama şu an zamanı değildi. Skye'a gitmek ona ne olduğunu çözdüğünü ve yanında olduğunu söylemek istiyordu. Jed onu ne şekilde tehdit etmiş olursa olsun Mitch bunu halledecekti. Birlikte yapacaklardı. Bir plan yapacaklardı. Skye'ın bir daha korkmasına gerek kalmayacaktı.

"Seni eve götüreceğim. Fidela'nın kurabiye yapmasına yardım edebilirsin," dedi. "Sonra atla dolaşmaya çıkarız. Tamam mı?"

"Tamam."

Kapıya döndüler. Erin elini uzattı, tutmasını istiyordu. Mitch tuttu. Çok küçük, diye düşündü. Savunmasız. Bunun bir önemi yoktu. Annesi ve Mitch vardı. Onu koruyacaklardı.

Eve döndüler. Fidela'yı kenara çekti, Erin'e bakması gerektiğini söyleyecekti ama Fidela ondan önce konuştu.

"Skye, Erin'i bırakırken çok üzgündü. Bir terslik mi var? Kızını güvende tutmam gerektiğini söyledi." Fidela Mitch'in kolunu yakaladı. "Mitch, neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama Jed'le ilgisi olmalı." Fidela'ya sarıldı. "Endişelenme. Ne olduğunu bulacağım ve sorunu çözeceğim. Skye'ı alıp buraya getireceğim."

"Jed Titan güçlü bir adamdır."

Mitch gülümsedi. "Ben de öyleyim. Son seferinde istediğimi almak için savaştım. Sevdiğim kadının gitmesine izin vermiştim. Bunu tekrar yapmayacağım. Jed'in Skye'ı neyle tehdit ettiğini bilmiyorum ama bugün onu yok edeceğim ve sonuç iyi olacak." Erin'e baktı. "Sana kurabiye yapmada yardım edebileceğini söyledim."

"Elbette," dedi Fidela. "Dikkatli ol."

Mitch kapıya yöneldi. "Biri için endişelenmek istiyorsan Jed için endişelen."

BURASI ESKİ, AHŞAP DÖŞEMELİ bir bardı ve genelde zengin, güçlü erkekleri ağırlıyordu. Jed her zamanki viskisini söyledi. Öğle yemeği için avukatıyla buluşacaktı. Normal şartlarda yemeğini bir avukatla yemeyi tercih etmese de bugünlerde başka şansı yoktu. Avukatlarla geçen saatler hayatının bir gerçeği olmuştu.

İçkisini alıp boş bir masaya geçerken köşede oturan adamı gördü. Göz göze geldiler. Jed yolunu değiştirdi ve adama doğru yürümeye başladı.

Jed yaklaşırken Garth Duncan ayaklandı. Yanındaki adama bir şeyler söyledi ve barın ortasına, Jed'e doğru yürüdü.

“Tünaydın,” dedi büyük bir özgüvenle. Sanki bir sır saklıyormuşçasına yarım ağız gülümsedi.

Tecrübem yeter, diye düşündü Jed, bu alçak gözünü korkutamazdı.

“Bu savaşı kazanamayacaksın,” dedi, boş inceliklerle zaman kaybetmenin saçma olacağını düşünerek. “Sen daha doğmamışken ben bu oyunu oynuyordum ve her zaman da kazandım.”

Garth gülümsemeyi kesti. “Vatana ihanet suçlamalarıyla karşı karşıya olan yaşlı bir adam için fazla sert konuşuyorsun. Oyun bitti, Jed. Sadece sen bunu henüz göremiyorsun. Ama lütfen, beni yenmeyi dene. Zorlu kavgaları severim.”

Jed o gülümsemenin ardındaki öfkeyi ve oğlunun gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Bunlara kendisi mi sebep olmuştu yoksa bu nefretin başka bir kaynağı mı vardı?

“Kızımın canını yaktığında haddini aştın,” dedi Jed. “Petrol kulesini patlatman büyük hataydı.”

Garth Jed’i süzdü. “Katılıyorum. Her kim yaptıysa salaklık etti ama ben yapmadım.”

Jed sinirle kafasını iki yana salladı. “Sen beni aptal mı sanıyorsun?”

“Bu soruya başka zaman cevap vereyim.” dedi Garth. “Yaptığım her şeyin arkasındayım. Kızların bana karşı mükemmel bir savaş verdiler. Onlarla gurur duymalısın. Ama Izzy? Onda isteyeceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onu rahat bıraktım. Patlamayla alakam yok. Suçlayacak başkasını bul.”

Doğruydı ama Jed bunu kabul etmeyecekti. “Sana neden inanayım?”

“İnanman ya da inanmaman umurumda değil, Jed. İnan-dıklarının gerçeğe alakası yok. Ben yapmadım.”

Jed bir adım yaklaştı, sesini alçalttı. “Seni bitireceğim, evlat.”

Garth korkmuştan çok eğlenmiş bir ifadeyle, “Deneyeceksin. İkisi arasında fark var. Bu sefer kazanamayacağın bir yarışa girdin. Ne istediğimi bile bilmiyorsun, beni nasıl durdurabilirsin?”

“Her şeyi istiyorsun, aynı benim gibi.”

Garth’ın suratındaki neşe kayboldu. “Tek bir hücrem bile senin gibi değil. Sen bir servetin üzerine kondun ve onu büyüttün. Ne olmuş yani? Ben sıfırdan başladım ve bir imparatorluk kurdum. Sense artık bitik ve önemsizsin.”

“O zaman beni alt etmek için niye bu kadar çabalıyorsun?”

Garth’ın gülümsemesi geri geldi. “Çünkü yapabilirim.”

SKYE KENDİNİ HEDEFİNE odaklanmaya zorluyordu, kurtulmalıydı. Erin Jed’den uzakta, Cassidy Çiftliği’nde güvendeydi. Şu an için tek önemli olan buydu. Mitch onu korurdu. Skye’in bağırsaklarını sökmek istiyor olabilirdi ama Erin’i korumak için canını bile verirdi. Skye buna tüm benliğiyle inanıyordu.

Çünkü Mitch ne olursa olsun iyi bir insandı. Hatta bugüne kadar tanıdığı en iyi insandı.

“Şimdi sırası değil,” dedi kendi kendine kızının kıyafetlerini toparlayıp bavula koyarken. Erin’in oyuncaklarını ve kitaplarını önceden arabaya yüklemişti. Babası dönene kadar tüm öğleden sonrasının boş olduğunu biliyordu ama şansını zorlamayacaktı.

Sonunda her şeyi anlıyordu. İstedığı şey için savaşacaktı. Önce babasıyla savaşacak sonra da Mitch için savaşacaktı ama şimdi İhtişam Kapısı’ndan ayrılmalıydı.

Olaydaki ironi gözünden kaçmamıştı. Hayatı boyunca buraya layık olmak için çabalamıştı. Burasının gerçekten ait olduğu yer olduğunu hissetmeye çabalamıştı. Aslında tek istediği Jed’in sev-

gisiydi. Bunu hiçbir zaman bulamamıştı. Belki de böyle bir şey yoktu. Pru için olmamıştı.

Öz kızıydı ve bu Jed'e bir şeyler hissettirmeliydi. Olmuyordu ve bunu ne kadar çabuk kabul ederse kendi hayatına o kadar çabuk dönebilirdi. Babası için bir kez kendisini satmıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Bavulda yer kalmayınca bavulu alıp arabaya taşıdı. Kendi eşyalarını önceden hazırlamıştı. Sadece makyajını yapmak kalmıştı sonra da...

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu babası mutfaktan içeri girerken. "Arabanda çok fazla bavul var gibi."

Doğruldu. "Gidiyorum. Erin'le buradan taşınıyoruz."

Jed yorgun gözüküyordu ve gözleri kıpkırmızıydı. "Kaçmaya çalışırsan olacaklar hakkında seni uyardım. Bir kez daha uyar-mayacağım. Sana dediğimi yapacaksın yoksa..."

Sözünü kesti. "Evet, biliyorum. Beni akıl hastanesine kapat-tırırsın, doktorlar konuşur, falan filan."

Kızına öfkeyle baktı. "Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

"Ben senin kızınım, Jed. Daha önce kullandığın, harcadığın, faydalandığın ve mahvettiğin kızın. Ya da dur, daha da fazla bilgi vereyim sana. Aynı şeyleri yaptığın üç kızından biriyim ben."

"Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama çantalarını tekrar içeri taşıyacaksın, eşyalarını yerlerine yerleştireceksin. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

Korku hâlâ yerli yerindeydi ama artık ona denk bir kararlılık vardı. Babasına boyun eğmeyecekti. Onun kölesi veya fahişesi olmayacaktı.

“Hayır,” dedi Skye sertçe. “Bavullarımı boşaltmayacağım. Burada kalmayacağım. Her şey farklı olsun istemiştin, aile olalım istemiştin. Fakat bu seninle imkânsız. Sen her şeyi almak ve karşılığında hiçbir şey vermemek istiyorsun. Kimseyi umursamıyorsun.”

“Ah, zavallı kızım. Hayat çok mu zor geldi sana? Bakman gereken çok mu midillin vardı?” Skye’a doğru yürüdü. “Sana ben baktım ve hayatın boyunca her şeyi verdim. Senden geriye istediğim tek şeyse...”

“Ruhum.”

“Her zaman aşırı dramatik oldun. Annenden geçmiş bu.”

“Evet. İntihara sürüklediğin kadından.”

“Dengesizin tekiydi. Ayrıca aptaldı.”

“Seni o kadar çok seviyordu ki onu sevmediğini anladığında kendini öldürdü.”

“Benim sorunum değil.”

“Katılıyorum. Değil. Ama olmalıydı. Küçükken, senin muhteşem olduğuna inanırdım; her şeyi yapabileceğine. Şimdiyse kendinden başka kimseyi önemsemeyen, bencil pisliğin teki olduğunu anlıyorum. Bana istediklerini yaptırmanın tek yolu beni tehdit etmek. Pek iyi bir ebeveynlik örneği olmasa gerek?”

“Yemin ediyorum seni içeri tiktırırım, Skye. Ölmek için yalvarırsın. Hatta belki annen gibi kendini öldürmeye çalışırsın.”

Babasının ağzından çıkanları dinlemiyordu çünkü artık onların bir önemi yoktu. Kendisi izin vermezse babası artık onun canını yakamazdı ve buna izin vermeyecekti.

“Beni hiçbir yere kapatamazsın. Yalnızsın çünkü. Ashında hep bunu istedin. Senin tarzın bu. Dallas’ın her köşesinde benim için bağırarak kardeşlerim var. Ne yapmaya çalıştığının farkındalar

ve birlikte seni yeneceğiz. Doktorların mı var? İyi. Ben daha fazlasını bulurum.”

“Paran yok.”

“Merak etme yeterince var. Hem zaten hapishaneden benimle savaşman oldukça zor olacak, zira devlet senin gibi hainleri oraya tıkıyor.”

Jed küfretti. “Söylenenlerle hiçbir alakam olmadığını biliyorsun.”

“Haklısın, biliyorum. Ama başkaları biliyor mu? Seni ailen bile desteklemezse, sence halk sana inanır mı?”

Köpürüyordu. “*Sen beni* tehdit mi ediyorsun?”

“Nasıl bir hismiş, baba?”

Bunu asla yapmazdı ama babasını böyle görmek kendini iyi hissettirmişti.

“Kaçmıyorum,” dedi Skye. “Kendi evime çıkana kadar Lexi’nin yanında yaşamaya gidiyorum. Bunu söylüyorum ki beni korkutup kaçırmadığını bil. Seninle savaşacağım ve emin ol, kazanacağım çünkü ben kızımı seviyorum. Senin bunu anlamana imkân yok.”

“Bensiz bir saniye bile dayanamazsın.”

“Böyle düşünüyorsan hayatımdaki yerini fazla büyütüyorsun demektir. Merak etme, bana bir şey olmaz. Yönetmem gereken bir vakfım, büyütmem gereken bir kızım ve geri almam gereken bir aşkım var.”

“Mitch’ten bahsediyor olamazsın. Onu niye isteyesin ki?”

“O benim dünyam. Bir anlık korkuyla zayıflık gösterdiğimi ona kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Beni affedecek.” En azından affedeceğini umuyordu. İçten içe sesini yükselttiği kadar inanmıyordu ağzından çıkanlara.

“O kadar emin olma,” dedi Jed.

“Emin olabilir.”

Ses arkasından geliyordu. Skye nefesini tuttu, arkasını döndü ve girişte duran Mitch'i gördü.

“Gidiyor musun?” diye sordu Mitch.

“Sadece İhtişam Kapısı'ndan ayrılıyorum. Dallas'ı terk etmiyorum.” Yutkundu. Burada olması ne anlama geliyordu? “Lexi'nin yanına taşınıyorum.”

“Bundan bana bahsetmedi.”

“Onu mu gördün?”

“Öğleden sonra onunlaydım.” Elindeki dosyayı gösterdi. “İlginç bilgiler... Babanın sözde uzman doktorları gerçek bile değiller. Lexi bu sabah geldi ve isimleri aldı.” Jed'e baktı. “Sadece afili cümleler var, gerisi saçmalık. Yani burada söylediğimiz şekliyle, sadece kuru gürültü.”

Skye afallamıştı. “O mektuplar gerçek değil mi?”

Jed, Skye'a dik dik baktı. “Yine de seni mahvedeceğim.”

“Jed'in beni kandırduğına inanamıyorum,” diyordu Skye Mitch'e, babasını kale bile alıyordu. “Ben gerçekten salağım.”

“Erin'i tehdit ediyordu, bu kadarına sen bile hazır değildin.”

“Bir dakika. Sen tüm bunları nereden biliyorsun.”

Mitch'in utangaç bir hali vardı. “Bu sabah kızın uğradı. Onunla konuşmak tüm bunların Jed'in başının altından çıktığını anlamama yetti. Seni parmağında oynatıyordu.”

“Ve ben de ona inandım. Çok üzgünüm.”

“Biliyorum.”

Mitch'e yaklaştı. “Söylediklerimde ciddi değildim. Korkuyordum, bir şeyler yapmaya çalışıyordum ve kalbini kırdım. Mitch,

özür dilerim. Çok kötü hissediyorum. Böyle olsun istemedim. Biliyorsun, değil mi? Özür dileyerek söylediklerimi geri alamayacağımı biliyorum.”

Skye yerin dibine girmek istiyordu. Küçük düşmüşlük hissiyle baş edemiyordu.

“Üzgünüm.”

“Biliyorum.”

Mitch elindeki dosyayı bir sandalyenin üzerine koydu. Skye’a sarıldı. “Biliyorum.”

“Gerçekten çok üzgünüm. Çok salaklık ettim, düşünemedim.”

“Biliyorum.”

“Seni seviyorum. Buna inanman için her şeyi yaparım. Yalvarırım bile.”

Mitch’in suratını tatlı bir gülümseme kapladı. “Seni yalvarırken hayal edemiyorum. Yani belki çıplakken...” Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Skye, seni anlıyorum. Jed nereden vurması gerektiğini iyi biliyor.”

“Buna bir daha asla izin vermeyeceğim. Yemin ediyorum.”

Skye’ın gözlerinin içine baktı. “Bir daha ne olursa olsun, bana gel. Beraber çözelim.”

“Geleceğim.”

“Güzel. Gerçekten Lexi’nin yanına mı taşınyorsun? Cruz falan da ordayken çok kalabalık olmayacak mı?”

“Aslında orası Cruz’un evi ve kocaman.”

“Belki benimle kalmak istersin diye düşünmüştüm.”

“Gerçekten mi? Beni hâlâ istiyor musun?”

“Skye, seni seviyorum. Bunu hâlâ anlamadın mı?”

Huzur ve mutluluk aynı anda tüm vücudunu kapladı. Mitch'e sokuldu ve onu öptü.

“Evet,” diye fısıldadı. “Seninle kalmayı çok isterim, Erin de çok sevinir.”

“Tamamdır. Eğer seni mutlu edecekse sana İhtişam Kapısı kadar büyük ve güzel bir ev yapacağımı biliyorsun değil mi?”

Yapardı. Mitch sözünün eri bir adamdı.

Skye bir adım geriledi ve ufak bir daire çizerek döndü, yüksek tavanı, antika mobilyaları bir nefeste içine çekti. Burada büyümüştü. Bu ev ona çok şey ifade ediyordu. Bu ev yüzünden Mitch'i bir kez kaybetmişti.

“Bu sadece bir ev,” dedi genç adama. “Onun gibi bir tane daha istemiyorum.”

Mitch şaşırmıştı. “Ama sen burayı çok seviyorsun.”

“Hayır. Ben seni seviyorum. Ev istemiyorum, yuva istiyorum. O da sen her neredeyse orası. Senin çiftliğin, benim yuvam.”

“Organik sertifikalı sığır ve açıkta tavuk yetiştirdiğimizi biliyorsun, değil mi? Bir tek ağaçları kucaklamadığımız kaldı.”

“Biliyorum ama benim için bir sakıncası yok.” Onu yeniden öptü. “Seni seviyorum, Mitch.”

“Ben de seni seviyorum. Şimdi eşyalarının kalanını alalım ve Erin'in yanına gidelim. Üçümüz birlikte gün batımına at sürebiliriz, tıpkı filmlerdeki gibi.”

Skye güldü. “Bu mükemmel bir son olacak.”